

கவவிழும் அமியாச சினிமாம்

(சிறுகதைகள்)

கண்ணயா ஹஸ்தீ

கனவிலும் அழியாச் சின்னம்

[சிறுகதைகள்]

கிண்ணரியா ஹஸன்‌ஜி

வெளியீடு:

“ஜி”ப்பளிகேஷன்
சமூக நல கலைக் கலா மன்றம்
கிண்ணரியா - இலங்கை

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் - சிறுகததகள்

ஆசிரியர்: கிண்ணலியா ஹஸன்ஜி பதிப்புரிமை: ஆசிரியருக்கு முகவரி: பிரதான வீதி, கிண்ணலியா-02, இலங்கை கைபேசி: 0779367519

■ முதற்பதிப்பு: 2013 வெளியீடு: "ஜி ப்ளிகேஷன்", சமூகநல கலைக்கலா மன்றம், பிரதான வீதி, கிண்ணலியா-02, இலங்கை தட்டச்சு: ஏ.எஸ்.ஏ. சியாம் கணனி வடிவமைப்பு: AMRA Graphics & Printers, Kinniya (0775153943) அசைப் பதிப்பு: ஏ.ஐ.ப்ரின்ட் பக்கம்: 137+xix விலை: 350/- ISBN: 978-955-4841-01-7

அணிந்துரை

சிறுகதையின் நவீனத் தன்மையென்பது அது உற்பத்தியான காலத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கையில், புதிய திசை நோக்கியும் நவீன நுட்பத்துடன் வளர்ந்து கொண்டே போகின்றது என்பதை உலகத்திலுள்ள பல்மொழி சிறுகதைகளை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றபோது தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய விடயமாகும்.

அதற்குரிய காரணம் நவீன மாற்றத்தில் ஒவ்வொரு தனித் தன்மையான வாழ்வியலைக் கொண்டிருக்கின்ற மக்களின் யதார்த்தப் பிரச்சினைகள், வேறுபட்ட சமூகச்சுழலைக் கொண்டதாய் இருப்பை அடையாளப் படுத்துவதாய் சிந்தனைக் கோடுகள் வேறுபட்டதாய் காணப்படுவதேயாகும்.

தமிழில் புதுமைப்பித்தன் காலத்தைப் போல் இருந்ததில்லை ஜெயகாந்தன் சிறுகதைகள். ஜெயகாந்தனின் அகங்காரத்தையும் கொண்டிருக்கவில்லை தற்போதைய சிறுகதை முன்னோடிகளின் கதைகள் மென்மைப்போக்கு அவசரகாலத்தின் விரைவு போலவும் இன்றைய மனித வாழ்வியலின் சமூர்ச்சிபோலவும் கதைகள் ஓட்டம் காண்பது காலத்தின் மாற்றமோ என்னவோ அதற்கு உதாரணந்தான் கிண்ணியா ஹஸன்ஜீயின் இந்த “கனவிலும் அழியாச்சின்னம்” தொகுதி.

ஹஸன்ஜீ நல்லதோரு கவிஞர். நல்லதோரு சமூகப் பார்வையாளர் அவருடைய ஊடுருவல் தன்மை கொண்ட பார்வையாலும்

அனுபவ வடிப்புக்களாலும் உருவாக்கப்பட்டிருப்பதே ‘சங்கமம்’ தொடக்கம் ‘காலத்திறை’ வரையுள்ள சிறுகதைகள்.

தான் வாழும் சமூகத்தின் நிழல் வடிவங்களை உண்மைப் பாத்திரங்களாக்கி வறுமையால் வரண்ட வாழ்வு வாழும் நிகழ் காலத்தின் நிறங்களை நல்லதாத்தில் வைத்து சிறுகதை செய்திருக்கிறார் ஹஸன்ஜீ என்பதற்கு திருந்தாத ஜென்மங்களில் வரும் ஆயிஷா, அஷ்ரப் போன்ற பாத்திரங்கள் துலாம்பரப் படுத்து கின்றன.

“தீக்குச்சியை உரசிப் பற்றவைத்து குப்பிலினக்கை ஏற்றினான். மண்ணெண்ணை இல்லாத விளக்கு வெளிச்சம் காட்ட மறுத்தது... மீண்டும் ஒரு குச்சியை உரசி தீழுட்டி அதே வெளிச்சத்தில் சோற் றுப் பானையையும் கறிச்சட்டியையும் திறந்து பார்த்து அங்கே கிடந்த தகரப் பீங்கானில் சோற்றையும் கறியையும் போட்டெடுத்து இருளோடு இருளாக தீன்று தீர்த்து தண்ணீரையும் குடித்ததில் பசி பறந்தது.”

இவ்வாறான யதார்த்த போராட்டங்கள் இவரது பல்வேறு கதைகளில் நுனுக்கமாகவும் நுண்ணியதாகவும் கலை வடிவத்துறைம் சொல்லப்பட்டிருப்பதே இவரின் படைப்புக்களுக்கு ஆரோக்கியத் தன்மை தந்து நிற்கின்றது. கிண்ணியாப் பிரதேச மக்களுடைய வாழ்க்கை முறைகள் தனிக்கோடு போட்ட வாழ்க்கை முறைகள் இல்லாம் மார்க்கத்தின் மரபுகளாயும் ஒழுக்கங்களாயும் படிமுறைகளையும் பின்பற்றிக் கொள்ளும் ஒரு நேர்க்கோட்டுத் தன்மை கொண்டவை என்பதை இந்தத் தொகுப்பில் வரும் சங்கமம், ஒரு நல்ல முடிவு, ஒரு ரூபாய் நாணயம், திருந்தாத ஜென்மங்கள் போன்றவற்றில் வரும் படைப்புப் பாத்திரங்கள், அவற்றைச் சுற்றிப் பின்னப்பட்டிருக்கின்ற செல்நெறிகள் மூலம் காணக்கூடியதாக உள்ளது. “கனவிலும் அழியாச் சின்னம்” என மகுடம் தாங்கி வரும் தொகுப்பில் “கனவிலும் அழியாச் சின்னம் தாஜ்மஹால்” சிறுகதை ஆழமான தேடலும் அழகான கதையாடலும் சிறப்பே. இது இவரது சிறுகதை விரிப்பை தெளிவுபடுத்துகிறது. சோர்வுப் போக்கைத் தளர்த்தி பாத்திரங்கள் நகர்கிறது.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம்

இருந்த போதிலும் பகைப்புலத்தை செம்மைபட இவர் சொல்லுவதில் போதிய தன்மை காணப்படவில்லை என்ற ஒரு மன நெரிசசலை இவர் கதைகளைப் படிக்கின்றபோது தருகின்றது. காலத்தின் அடிப்படையில் பார்க்கின்றபோது படைக்கப்பட்ட காலத்தின் சுவடுகள் கண்ணாடியைப் போல பிம்பித்து நிற்கின்றது என்பது ஏதோ ஒருவகையில் சிறப்புத் தன்மையாகக் காணப்படுகிறது. இது அவருடைய கதைப் போக்கின் நகர்வு ஆளுமை எனக்கூறலாம்.

தினகரன், சிந்தாமணி, நவமணி மற்றும் சிறப்பு மலர்களில் போட்டிகளில் வெற்றிபெற்று வெளிவந்த கதைகள் இங்கு தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இலங்கையைப் பொறுத்தவரை ஒவ்வொரு பத்திரிகைகளிலும் ஒவ்வொரு சுஞ்சிகைகளும் தமக்கே உரித்தான சுவைகளைக் கொண்டன. அந்த சுவைக்கேற்ப இவருடைய கதைகள் எழுதப்படாமல் இது இன்னதுதான் என்ற நெறிபிறழாத் தன்மையடன் இவரது கதைகள் படைக்கப்பட்டிருப்பதுதான் இந்தத் தொகுதியில் அடக்கப் பட்டிருக்கும் சிறுகதைகளின் வெற்றியென்று நான் கருதுகிறேன்.

இருந்தும் திருகோணமலை மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரை கவிதைத்துறை வளர்ச்சி பெற்ற அளவுக்கு சிறுகதைத் துறையோ நாவல் துறையோ வளர்ச்சியடையவில்லை என்பது எனது அபிப்பிராயம். வ.அ. இராசரத்தினம், பாலேஸ்வரி, ஹஸன்ஜி, உபைத் துல்லா, அலி அக்பர், ஏ.எம்.எம். அலி போன்ற ஒரு சில ருடைய படைப்புக்கள் பிரதேச நாணயத்தைக் காத்து வருகின்ற போதிலும் ஹஸன்ஜி போன்றவர்கள் இன்னும் இன்னும் படைக்க வேண்டும் என்பதே என்போன்றவர்களின் ஆசையும் அவாவும் ஆகும்.

கலாபூஷணம் திருமலை நவம்

01.06.2013

301/18, விகாரை வீதி

திருகோணமலை

வகைகளிற் தேனை வைப்பது தேனி! கதைகளில் அதனை வைப்பது கதை ஞானி!

பால் புளிக்குமா? பழ(ரு)கப் பழ(ரு)கப் பால் புளிப்பது போன்ற பிரமை. ஆனால் அது புளிப்பதில்லை. பழக்கதோഴம் பாலைப் புளிக்கப் பண்ணுகிறது.

இந்த நிலைமைதான் இன்றைய படைப்பிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்றான சிறுகதைக்கும்! அது புளித்துப் போகும் தன்மை தட்டி வருவதாகப் புலம்புவோர் அதனை விடேஷட அளவுகோல் கொண்டு அளக்க முற்படுவதுதான் அதற்கான முகாந்திரமாகும். அவர்களின் புலம்பலுக்குப் பொருண்மையுமுண்டு என்பதையும் நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இறுக்கக் காய்ச்சி அருந்தும் இனிய பாலில்தான் கவை அதிகம். பழக்க தோழத்தால் புளிப்புப் போன்ற பிரமை தோன்றினாலும் இறுக்கமாகக் காய்ச்சி எடுக்கப்பட்டால் சிறுகதைப் பாலும் புளிக்காது! அது எக்காலும் புளிக்காது!

சானை பிடித்தால் கத்தி கூர்மை பெறும். மோனை பிடித்தால் கவிதை முருகுணர்ச்சி பெறும். மிளகாய் என்றால் காட்டம் இருக்கும். சிறுகதை என்றால் அதற்குரிய ஊட்டச்சத்தை அளந்து பார்க்கின்றபோது கானும் குறைவு நிலையை, நாமும் பாலும் புளிக்கும் என்னும் வார்த்தைகளுள் பொதிந்துள்ள பொருண்மையாகக் கொள்ளலாம்.

ஒரு கரு நல்ல கதையாக மாறி வெற்றி பெறுவது கதைகளின் படைப்புத் திறனிற் தங்கியுள்ளது. “தருமென்ற தடித்த ரசம்” பூசப்பட்ட கண்ணாடியாக கதை திகழ வேண்டும். அப்போதுதான் படைப்பாளியின் அகம் அக்கண்ணாடிக்கூடாகத் தெரியும். ரசங்குறைந்த

இழந்த கண்ணாடியாக இருந்தால் படைப்பாளியின் முகங்காண்ப தெங்ஙனம்? அகங் காண்ப தெங்ஙனம்?

ஒர் எழுத்தாளனுக்கு தன்னுடைய கருவை கதையாகத் தருவ தற்கு மொழிச் செழுமை மிக முக்கியம். நேர்த்தியான மொழிப்பிர யோகம், மொழி நடை கை வரல் வேண்டும். பதப் பொருட் தெளிவு இருத்தல் வேண்டும். அப்படைப்பாளி கொண்டுள்ள முக்கியமான கூறுகளுள் ஒன்று அவருடைய அழுகுணர்ச்சி. வாழ்வியல் சார்ந்த அறிவாழழும் மொழியறிவும் அழுகுணர்ச்சியும் இல்லாதார் எப்படி எழுதுவது? இவை இல்லாதார் படைப்பில், இல்லாதிருக்கும் நாம் எல்லோரும் ஏற்றுக்கொண்ட - எதிர்பார்க்கின்ற கணதி!

இந்தக் கனதிக் கனவெளியும் படைப்புலகில் ஜதுருஸ் அப்துல் ஹஸன் என்னும் இயற்பெயர் கொண்ட ஒரு கவிஞரும் “ஹஸன் ஜீ” என்ற பெயரில் எழுதி வருகின்றார். இவரொரு சிறுகதையா சிரியருங் கூட!

தனக்கு வசப்பட்ட மொழியைக் கொண்டு அம்மொழிக் கூடாகக் கிடைத்த முருகுணர்ச்சியைக் கொண்டு புனைந்தெடுத்த பதினெண்ந்து சிறுகதைகளைக் “கனவிலும் அழியாச் சின்னம்” என்னும் மருடத்தில் தொகுத்தனித்துள்ளார். அக்கதைகளாவன: சங்கமம், கனவிலும் அழியாக் காதல் சின்னம் தாஜ்மஹால், ஒரு ரூபாய் நாணயம், துணை ஒன்று கிடைத்தது, அழியாத உண்மைகள், அழகே நீ அழுகு, திருந்தாத ஜென்மங்கள், மௌன கீதங்கள் ஒரு நல்ல முடிவு, புது வசந்தங்கள், மனச்சமைகள், பயணம், தத்துப்பிள்ளை, பசுமை நினைவுகள், காலத்திரை.

மொழியுடன் ஆழமான உறவு கொண்ட தரமான வாசகர்களின் இரசனைப் பசிக்கும், விசேஷப் பிரீதிக்கும் இவரது சிறுகதைகள் போதுமானவையா? போலென உடையவையா? என்பதை வாசகர் களிடமே விட்டு வைப்போம். தான் வெளிப்படுத்த விரும்பிய வண்ணம் தன்னுடைய கருப் பொருட்களுக்குக் கதை வடிவங் கொடுத்துள்ளார். “வதைகளிற் தேனை வைப்பது தேனி. கதைகளில் அதனை வைப்பது கதை ஞானி.” தேனைச் சேகரிப்பதில் எம் மட்டுத்தேடல். அப் பரிமாணத்தளவிலான தேடல்தான் ஆக்கமுடையார்க்குத் தேவை. இவரது அவதானிப்பு, அநுபுதி, அடைந்திருக்கும் கிள்ளணியா ஹஸன்ஜி

அழகுணர்ச்சி இன்னுஞ் சிறப்பாகச் சிறுகதைகளைச் சிருஷ்டிக்கலாம் எனச் செப்புகின்றன.

அலுப்புத் தட்டும்படியாகக் கதைகள் இல்லை. ஆனால் எழுத்தாளன் யாருக்காக எழுதுகின்றோம் என்பதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு முனைப்புடன் எழுத வேண்டும். அவ்வாறு எழுத முனைப்புக் கொள்வாராயின், நல்லீன வாசகர்களின் நாவிலும் அவரது நாமம் அடிப்படலாம். சிறுகதை புனைதலில் இவருக்கிருக்கும் வெளிப்பாட்டுத் திறன் போதுமானது. வசப்பட்ட மொழியின் அளவு, இன்னும் அதிகரித்தால், தேடல் முயற்சி தீவிரமடைந்தால் இவரது எழுத்திற்கு வளர்ச்சிக்கும்.

கவிஞர் ஹஸன் ஜீ எழுதியள்ள பதின்னூந்து கதைகளுள் ஒன்றான “கனவிலும் அழியாத காதல் சின்னம் தாஜ்மஹால்” என்னும் கதைதான் இத்தொகுப்பின் மகுடம். பழைய கரு எனினும் இன்று வரை பேசப்படும் அமரகாவியம் அதனைக் கருப்பொருளாக்கி கதையைப் புனைந்துள்ளார். காட்சி விரிப்புகளும் விபரிப்புகளும் வாசகளை கதை நிகழும் காலமாகிய பதினேழாம் நூற்றாண்டுக்கு அழைத்துச் செல்லுகின்றன. இது கதை ஞானியின் கைங்கரியம்.

மொகலாயச் சக்கரவர்த்தி ஷாஜஹானுக்கும் மும்தாஜ்க்கும் இடையில் எழுந்த அமரத்துவக் காதலின் அழகிய சின்னமான தாஜ்மஹாலைப் பற்றி பேசுகிறது. கதையை எழுதத் தொடங்கியது முதல் முடிக்கும் வரை நகர்த்திச் செல்லும் நடையில் தொய் வில்லை. எழுத்தின் நளினம் தெரிகின்றது. ஆண்டுதோறும் ஆக்ரா நகரில் நிகழ்கின்ற புத்தாண்டுத் திருவிழாவின் போது வீச்கின்ற அத்தர் வாசமாக வர்ணனை வாசம் இக்கதையிலும் பரவியுள்ளது! கதையின் ஒரு சிறு கட்டத்தை இரசனைக்காகத் தருகின்றேன்.

“கண் இமைகளை விரித்து மெல்லக் கருவிழிகளை உயர்த்திய அவளை ஒரு கணம் ஏறிட்டுப் பார்த்தான் அவன். அந்த வினாடியே இரு ஜோடி விழிகளும் ஒன்றனுள் ஒன்று ஐக்கியமாகிவிடத் துடித்தன. உணர்ச்சி பளபளக்கும் தன் கண்களை அவன் மேல் செலுத்தினாள், அந்த அழகு தேவதை. அடுத்த கணத்திலே அவன் ஹிந்துஸ்தானத்தின் வருங்காலச் சக்கரவர்த்தியை விழிகளாலே

கனவினும் அழியாச் சின்னம்

விழுங்கிவிடுபவள் போன்று வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள். இல்லை மலைத்து நின்றுவிட்டாள்.”

மொகலாயச் சக்கரவர்த்தி ஷாஜஹானுக்கும் தேவ சுந்தரி மும்தாஜுக்கும் இடையே காதல் அரும்பிய காட்சியை விபரித்த விதமிது.

இவர் கவிதைகளுடன் நாடகம், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், சிறுகதை களும் எழுதி வருபவர். இவர் கிணற்றை இறைக்காமலே புனலை ஸித் தரப் பார்க்கின்றார். புதிய புனலை எடுத்தற்குப் போதியளவு பொழுதுகளை ஒதுக்கினால் இன்னும் சுவையுள்ள புதுப்புள்ள சுரக்காதோ?

கற்களுக்குட் சிலை இருக்கின்ற தென்பதைச் சிற்பிக்குச் சொல்லித் தர வேண்டியதில்லை. கைதேர்ந்த சிற்பி கண்கவர் சிற்பத்தைக் காணத் தருகின்றான். அங்ஙனமே சொற்களுக்குட் கலை இருக்கின்ற தென்பதைப் படைப்பாளிக்குச் சொல்லித் தர வேண்டியதில்லை. கைதேர்ந்த கவிஞர் கருத்திற் கிளிய கதையை, கவிதையை புதினத்தைப் படைத்துத் தருகின்றான்.

“கைதேர்ந்த” என்னும் அடைமொழியினால் தன்னை அடையாளப் படுத்திக் கொள்ளும் கலைஞரால் மட்டுமே தரமான வாசகனின் வாசிப்புப் பசிக்கு விருந்திட முடியும்.

ஹஸன் ஜீ தொகுத்தளித்துள்ள இச் சிறுகதைத் தொகுப்பில் இடம் பெற்ற இன்னொரு கதைதான் ‘காலத்திரை.’ இது சந்தோஷம் தவழும் குடும்பத்தின் கதை. கம்மியற்ற வருமானம். கணவர் எழுது வினைஞர், மனவிலி ஆசிரியை. இருபக்கவழைப்பிலும் மாதாந்த வருமானம் ஐம்பதாயிரத்தைத் தாண்டும்.

கதை கனதியான கருப் பொருளைக் கொண்டிரா விட்டாலும் “ஆற்றிலே போட்டாலும் அளந்து போடு” என்னும் பழமொழியின் தாற்பரியத்தையும் அதனாடாக அறியக் கிடைக்கும் சிக்கனம் பற்றியும் செப்புகின்றது. அக்கதையின் ஒரு கட்டமிதோ:

“என்ன உங்களுக்குப் பைத்தியமா? இவங்கட கதை கேட்டுட்டு ஆட்டம் போடுறீங்க. இனி எடுத்த உடுப்புகள் போதும். பிறகு கிண்ணலியா ஹஸன்ஜி

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் —

பார்ப்போம் என்றார் ஷசர். பொறுங்க பாவந்தானே சின்னஞ் சிறுக்கள் எடுத்துக் கொடுப்போம்.” நிறுத்தி விட்டு மனைவியைப் பார்த்தார். அவள் மௌனமானாள்.

“நாம் உழைக்கிறது யாருக்குக் குடுக்க. பிள்ளைகளுக்குத் தானே. வருஷத்தில் இரண்டு பெருநாள், செலவோடு செலவு” என்றிமுத்தார் வார்த்தைகளை.

“சரி சரி உங்கட இஷ்டம் எடுத்துக் குடுங்க. நான் வானாமென்டு சொல்லல்ல. செலவு வேறு வேறு இருக்கு. மிசம் தேவையில்லை தானே என்றுதான்” கண்டிப்புடன் பேசினாள் அவரது மனைவி சஹாதியா ஷசர். அதற்கு மேல் அவள் எதுவுமே பேசவில்லை. அவரது இஷ்டத்திற்கு விட்டுவிட்டாள். அவரும் தனக்கும் மனை விக்கும் மற்றும் வீட்டில் இருப்பவர்களுக்கும் துணிமணி எடுக்கத் தவறவில்லை.

ஒரு சிறு கதைப் பின்னல் என்பது ஆசிரியரின் ரசனையையும் கற்பனை வளத்தையும் பொறுத்தது. கரு சிறிதாயினும் கதையைப் பெரிதாகப் பின்னலாம். வாய்க்கப் பெற்ற மொழியும், வார்த்தைகள் காட்டும் வழியும், அனுபவங்களின் ஆதாரமும் அடைந்து கொண்ட அழகுணர்ச்சியும் சேர்ந்து ஒரு சிறு கருவுக்குள் சிறுகதை என்னும் உருவத்தைச் சமைக்கின்றன. அது சில பக்கங்களிலும் படைக்கப் படலாம். பல பக்கங்களிலும் படைக்கப்படலாம். இந்தக் கதைப் பாணி இவரால் முடிகிறது. ஹஸன் ஜீயும் நல்ல கதை சொல்லியாக வரலாம்! அதற்கான அடையாளம் அவரது கதைகளில் தெரிகின்றது. எத்தனந்தான் தேவை.

அழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் நாளுங்கு நாள் சிறுகதைகள் எழுதப்பட்ட வண்ணமுமாய் அவை பிரசரிக்கப்பட்ட வண்ணமுமாய் எழுத்துரூபியம் நடந்து கொண்டே இருக்கின்றது. ஆனாலும் இன்ன மும் ஏதிர்பார்த்தலுக்கு இசைவான கதைகள் எழுதப்படவில்லை என்னுங் குறையே நிழவுகின்றது. இந்தக் குறைபாட்டை முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்ளவும் முடியாது. ஏனெனில் தரமென்னும் ரசம் தடிப்பாகப் பூசப்பட்ட கதைக் கண்ணாடிகள் ஈழத்து எழுத்துலகச்

கனவிலும் இழியாச் சின்னம்
சந்தைக்கு வராமலுமில்லை! வாசகப் பெருமக்களைக் கவராமலு
மில்லை! இனியும் வராதுவிடப் போவதுமில்லை.

கவிஞர் ஜதுருஸ் அப்துல் ஹஸன் - தனது எழுத்துப் பணிக்கு
குறிப்பாகச் சிறுக்கை இலக்கியத்திற்கு அவரது இலக்கியக் கிணறு
இறைக்கப்பட்டிரும். புதுப்புனல் சுரக்கும்! இனிவரும் தொகுப்புகள்
இதைவிடவும் சிறக்கும்! இவ்வினிய வேண்டுகோளுடன்-

- கலாடூஷனம் ஏ.எம்.எம். அவி -
கிண்ணியா - 05
08-05-2013

பாராட்டுரை

தமிழ் அன்னை பெற்றுக்கொண்ட ஒளிவீசும் மனிகளில் ஒன்றே சிறுகதை இலக்கியமாகும். நவீன யுகத்தில் மற்றெல்லா தமிழ் இலக்கியங்களை விடவும் வேகத்துடனும் ஆரோக்கியத்துடனும் வளர்ச்சியைக் காணும் இலக்கிய வகையாக சிறுகதை காணப்படுகின்றது. சிறுகதைகள் தமிழை வளமுட்டுகின்றன, சமூகத்தை நெறிப் படுத்துகின்றன, இதயங்களைக் கவ்வியுள்ள பல கறைகளை அகற்றுகின்றன.

சமுத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சியிலே முஸ்லிம்கள் குறிப்பாக திருக்கோணமலை மாவட்டத்தில் உள்ள கிண்ணியாவில் இலக்கியப் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கும் ஜனாப். ஜதுரூஸ் ஏ ஹஸன் தமிழ் நங்கைக்குச் சூட்டும் ஒரு மலர்மாலையே “கனவிலும் அழியாச் சின்னம்” என்ற இந்நாலாகும்.

பல பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் இடம்பெற்று வாசகர்களின் உள்ளங்களை ஈர்த்தெடுத்த பல கதைகளுள் பதினெண்ணதைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர் இந்நாலில் தருகின்றார். நூலாசிரியர் தமிழை மிக லாவண்ணியமாகவும் இனிமையாகவும் கையாண்டிருக்கும் பாங்கினை...

... “நஜீமா வார்த்தைகளின்றித் தவித்தாள். பெண்மை நாணம் மெல்ல அவளை அரவணைத்துக் கொண்டது....” என்ற சங்கமம் சிறுகதையில் இடம்பெற்ற வசனத்தின் மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம்.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம்

“கனவிலும் அழியாத காதல் சின்னம்” என்ற சிறுகதை எம்மை இந்தியாவில் உள்ள ஆக்ரா நகரத்திற்கு அழைத்துச் செல்கின்றது. இது அக்கால நிகழ்வை ஞாபகமூட்டுகிறது.

“ஆக்ரா” நகர் எங்கும் விழாக்கோலம், தோரணங்கள் மலர்ச் சோலைகளில் பல வர்ணங்களாரங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன. இச்சிறு கதைகளிலே இடம்பெற்ற கதாப்பாத்திரங்கள் மக்களுக்கு இலகு வில் புரியும் இலகு சொற்களின் மொழியிலே ஆசிரியர் இக்கதைகளில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இக்கதைகளில் இடம்பெறும் கதாபாத்தி ரங்கள் நீண்ட நெடுங்காலம் நம் உள்ளத்தில் வாழ்வார்கள். அது போல இச்சிறுகதைகளும் சிறுகதை வரலாற்றில் நீண்ட காலத்திற்கு புகழுடன் விளங்கும்.

இதுபோன்று இத்தொகுப்பில் வரும் அனைத்துக் கதைகளும் அக்காலத்தின் கண்ணாடியாக அனைத்து சம்பவங்களையும் படம் பிடித்துக் காட்டப்படுவையாக அமைந்துள்ளது. இது கதாசிரியரின் நிஜத்தோடு கற்பனையும் இனைந்து கதை சொல்லப்பட்டிருப்பது சவாரஸ்யமான போக்கைக் காட்டி நிற்கிறது. இது மனித வாழ்வின் அவலங்களையும் ஆசைகளையும் புலப்படச் செய்துள்ளமை பாராட்டும்படியாக இருக்கிறது.

நூலாசிரியரின் இலக்கியப் பயணம் தொடர்ந்திட இறை யோனின் அருள் என்றும் கிடைப்பதாக!

கலாநிதி, கலாபஷணம் கே.எம்.எம். இக்பால்
அப்துல் மஜீது எம்.பி. வீதி
கிண்ணியா - 04.

என்னுரை

தென்றல் சொன்னது

“காற்றே நீ என் பக்கம் வராமல் தூரமாகிப் போ...!”
ஏன்?

“ம்” உனக்கு குறும்புத் தனம் அதிகம் என் குட்டப்பாவாடையை
மேலாக்கிச் சென்று விடுவாய்...?

“ஓஹோ... அப்படியானால் உன் உள்ளாடைக்கு இறுக்கமாக
முடிச்சுப் போட்டுவிடு - ”

“ஏன்..?”

“என் அண்ணன் கச்சான் காற்று (குறாவளி) பின்னால்
வருகின்றான்

உன்னை நிர்வாணமாக்கி (தூக்கி)ச் சென்றுவிடுவான்
அல்லவா..?

ஜூய்யெய்யோ.....

இப்படிச் சவார்சியமிருக்க வேண்டுமென வாசகர்கள்
எதிர்பார்ப்பர். இங்கே இளமைக்கால இளவட்டங்களின் இங்கிதங்கள்
வெளிப்படுகின்றன.

ஒரளவு கல்விகற்ற வாசகர்களின் வாசிப்புத் திறனுக்கு புரியும் படியாக இருக்கும். எந்தவித சொல்மயக்கம், பொருள்மயக்கம் எதுவுமில்லை. இதில் வாகனுக்கு ஒரு மனப்புலாங்கிதமும் திருப்தியுமிருக்கும்.

தென்றல் சொன்னது.

“நான் ஏமாந்துவிட்டேன்! என் வாழ்க்கை பாழுங்கிணறாகி இப்படி நரகமாகிப் போகும் என்று கிஞ்சித்தும் நினைக்கவில்லை, இவ்வளவு துன்பம் துயரத்துடன் அற்ற குளத்தில் அறுநீர் பறவை போல வாழ்வதைவிட சாவதே மேல் எனக்குக் கிடைத்த வாழ்க்கை போல் வேறு யாருக்கும் கிடைக்கக் கூடாது.” என அழுதாள்.

“அன்பே! நீயா இப்படிப் புலம்புவது? புயலுக்குப் பின்தானே அமைதி. வாழ்க்கை என்பது இரவு, பகல் மாதிரி இன்பழும் துன்பழும் மாறிமாறித்தான் வரும். அதற்காக பொறுமையிழந்து உயிரை மாய்த்துவிடாதே! பொறுத்தார் பூமியானுவார். பொங்கினார் காட்டேறுவார் என்பது புரியாதவளா நீ? தேற்றியது காற்று.

“நன்பா! கவலையை விடு. யாமிருக்கப் பயமேன்? உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல ஆங்கே இடுக்கண் களைவதே நட்பு. உன் துன்பத்தைக் கூறு நானென்ன உதவாமலா இருப்பேன் என்று அவனது சங்கடத்தை கேட்டுக் கூறியது குறாவளி.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு கதைக்கும் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் மையக் கருவிற்கு ஏற்ப கதாபாத்திரங்களின் தன்மையும் கதைப்பின்னலில் வரும் கதை மாந்தர்கள் கனதிகானும் இதனை வரவேற்கும் இலக்கிய வாசகர்களுக்கு வரும் சொற்களுக்கு பொருள் தெரியாது போவதும் சொல் மயக்கம் கொள்ளச் செய்தல் ஒரு வாசகனைத் திருப்திப்படுத்தாது.

ஒரு கதாசிரியன் என்ற போர்வையில் கதைப்போக்கில் ஆழமான மரபுச் சொற்றொடரில் அழகாகக் காட்டியிருக்கின்றேன். என்றாலும் இதில் கூட்டுமொத்த வாசிக்கும் வாசகருக்குள் எத்தனை பேர் சொற்றெளிவு பெற்றிருப்பர்? என்பது வினாக்குறியே. ஒவ்வொரு பதச்சொல், மரபுச்சொல் நிலையில் தெளிவு பெறாத

வாசகன் நிலையை எய்துவதில் தனதெழுத்தில் மேதாவித் தனத்தை காட்டுவதால் சாதாரண வாசகனுக்கு பொருள் மயக்கம் சோர்வைத் தரும். தொடர்ந்து வாசித்தலையும் விட்டுவிடும் வாய்ப்பேற்படும்.

வானில் கருமேகம் கெளவி இருள் குழந்ததால் மழைத்துளி விட்டுவிட்டு, தேம்பித்தேம்பி அழுதுவடித்தது.

இதைப் பொறுக்க முடியாத மழை “ஒன்று நீ சொல்லி முடிச்சிட்டு அழு! அல்லது அழுது முடிச்சிட்டுச் சொல்லு ... சும்மா தொன... தொனவென்று கோபாவேசத்தால் சோ.... வென மழை கொட்டோ கொட்டெனக் கொட்டியது மழை. இவ்வாறான மனோபாவ வாசகரும் இல்லாமலில்லை.

ஆற்று நீரோடை அமைதியாகச் சென்றது. குன்றுகளிடையே பாய்ந்தோடி அருவி விழுந்து ஆர்ப்பரித்தது குளம் சோம்பேறியாகத் தூங்கியது கடல் நதிகளைப் பார்த்து சிரித்தது. அதில் ஒவ்வொரு அர்த்தம் இருக்கும்.

இப்படி நீரோடை, அருவி, குளம், கடல் இதிலெங்கு வேண்டுமானாலும் நாம் குளித்து உடல் நனைத்துக் கொள்ளலாம். நனைவது என்னவோ உடல் என்றாலும் ஒவ்வொரு குளிப்பிலும் ஒரு சுகமிருக்கும். கிணற்று நீரை நாம் இறைத்து இறைத்தே குளிக்க வேண்டும். அங்கும் நனைவது உடல்தான். படைப்பிலக் கியத்தில் வாசகன் சுகமும் இரசனையும் இவ்வாறே இருக்கும்.

நிலவு என்றால் ஒளிக் குஞ்சமையும், அழுகும் இருக்கும், இரவும் இருக்கும்.

குரியன் என்றால் சுட்டெரிக்கும் தன்மையும், பகலும் இருக்கும்.

நிலவைப் பகலில் பார்க்க, குரியனை இரவில் பார்க்க எத்தனிப்பது அதனதன் தன்மைகளை இழந்து நிற்கும். பயணிக்கும் பாதை ஒன்றேன்பதால் நாம் அதனை அண்ணார்ந்து பார்க்கின்றோம்.

இவ்வாறே கதாசிரியரின் கதைப்போக்கும் இருக்கும். எடுத்தா ஞும் தன்மையின் போக்கில் சிறுகதை உருவாக்கம் பெற்றிருக்கும். அதன் உள்ளடக்கத்தில் பற்பல நினைங்களை வெளிக்கொணர்வதில்

ஆசிரியன் மிகுந்த சிரத்தை எடுத்துக் கொள்வான். அவ்வாறாக செம்மைப்படும் சிறுக்கதைகள் காத்திரமாக அமைய வாய்ப்பிருக்கும். அந்த வகையில் தனது கதைப்போக்கினை நகர்த்தி மென்மைப் போக்கில் வாசகனை ஈர்ப்பதே கதைமார்க்க(ம)மாக இருக்கும்.

இதை கதாசிரியன் என்ற வகையில் செய்திருக்கின்றேன், செய்து வருகின்றேன் என்ற திருப்தி என்னுள் இருக்கிறது.

தேசிய நாளிதழ்களான தினகரன், சிந்தாமணி, நவமணி - சஞ்சிகை வெளியீட்டு மலர் போன்றவற்றில் பிரசரமானதும் போட்டி களில் வெற்றி பெற்றதுமான கதைகளில் அதாவது சிறுக்கதை, சின்னஞ்சிறுக்கதை, மனிக்கதை, மினிக்கதை, குறுங்கதை, குட்டிக் கதைகள் போன்ற கதைக்குவியலில் சிறுக்கதைகள் பதினெட்டை “கனவிலும் அழியாச் சின்னம்” என்னும் மகுடத்தில் அதன் தலைப் புக்கேற்ப கதைகளைத் தெரிவு செய்து இந்நாலை வாசகர்களின் வாசிப்புக்கு இலக்கிய விருந்தாக தருவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இருபது வருடங்களுக்கு முன் எனது மரபுக் கவிதை “வைக றைப் பூக்கள்” நாலுக்கு ஆய்வரை நிகழ்த்திய மதிப்புக்குரிய கலாபூஷணம் திரு. திருமலை நவம் (.....) அவர்கள் மனமுங்கு அதிக சந்தோசங்களுடன் இந்நாலுக்கு அணிந்துரை வழங்கி சிறப்பித்தமைக்கு எனது உள்மார்ந்த நன்றிகள். எனது நீண்ட கால இலக்கிய நண்பர் மனந்திறந்து அடைமழையாய் அதிகப்பட்ச வாசகங்களாக “வதைகளில் தேனை வைப்பது தேனீ! கதைகளில் அதனை வைப்பது கதை ஞானீ!” எனத் தோழமைப் புன்பாய்ச்சி புள்ளாங்கிதம் அடையும் கலாபூஷணம் ஏ.எம்.எம். அவி அவர்களுக்கும் சமகால இலக்கிய அன்பர் கணப்பொழுதையும் கற்பித்தலில் காணும் கலாநிதி நேரமெடுத்து எனக்காக பாராட்டுரை வழங்கிய கலாபூஷணம் கே.எம்.எம். இக்பால் அவர்களுக்கும் இதயம் கணிந்த நன்றிகள்.

மற்றும் கணினி வடிவமைப்பும் நல்ல ஆலோசனைகளுடன் அட்டைப்படமும் பக்கவடிவமும் செய்து எனக்கு உதவிய ஜனாப். ஏ.எஸ்.ஏ. ஷியாம் (Gbase Technology) அவர்களுக்கும் பின்னட்டையில் நூலாசிரியர் பற்றிய குறிப்புகளைப் பெற்று அவருக்கே உரித்தான நடையில் சிறப்பாகத் தந்த ஜனாப் ஏக்கூப் பைஸல் கிளர்ஸியா ஹஸங்ஜி —

அவர்களுக்கும் எனது எழுத்தாக்கத்திற்கு களம் அமைத்துத் தந்த மேலே குறிப்பிட்ட தேசிய நாளிதழ்களுக்கும் அதன் ஆசிரியர்களுக்கும் பட வரைஞ்ஞர் சாமி அவர்களுக்கும் சக ஊழியர்களுக்கும் அழகிய முறையில் அச்சாக்கம் தந்த அச்சகத்தாருக்கும் இனிமேல் இந்நால் கிடைக்கப் பெறும் பெறுமதி மிக்க வாசக நெஞ்சங்களுக்கும் நீங்கள் சிறுகதைகளை புத்தகமாக்க வேண்டுமென அடிக்கடி அன்புக் கட்டளையிடும் இலக்கிய நண்பர்கள் (பட்டியலிட முடியாதுள்ளமைக்கு வருந்துகிறேன்) மற்றும் எனதன்பின் மனவிக்கும், மக்களுக்கும் என்னுடன் ஒத்துழைத்த அனைவருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்வதோடு எனது இலக்கியப் பயணத்துக்கு உறுதுணையாக இருக்கும் எல்லாம் வல்ல அல்லாஹ்வைப் பிரார்த்தித்தவனாக விடைபெறுகின்றேன்.

நன்றியுடன்

கிண்ணியா ஹஸன் ஜி
இல. 21, அல் அக்ஷா 1ம் ஒழுங்கை
கிண்ணியா - 02

பொருளடக்கம்

1) சங்கமம்	01
2) கனவிலும் அழியாச் சின்னம் “தாஜ்மஹால்”	10
3) ஒரு ரூபாய் நாணயம்	26
4) துணை ஒன்று கிடைத்தது	38
5) அழியாத உண்மைகள்	46
6) புனிதத் துளிகள்	54
7) புது வசந்தங்கள்	64
8) திருந்தாத ஜென்மங்கள்	75
9) ஒரு நல்ல முடிவு	84
10) மௌன கீதங்கள்	94
11) மனச் சுறைகள்	100
12) பயணம்	110
13) தத்துப் பிள்ளை	116
14) பசுமை நினைவுகள்	122
15) காலத்திரை	131

சங்கமம்

அமைதியான அந்த அதிகாலைவேளை மெல்லத் தன் ஒளிக் கரங்களை பரந்து விரித்துக் கொண்டிருந்தான் கதிரவன்.

இருள் நீங்கும் வரை ஒலைக்குடிசையினுள் குப்பி விளக் கொளியில் சுபறூாத் தொழுது முடித்த கையோடு இருப்பில் குர்ஆனை ஒதிக்கொண்டிருந்தாள் நஜீமா. வீட்டு முற்றத்தின் வெளி யோரம் வீதியில் வாகனம் ஒன்றின் “ஹோன்” ஒலி இரண்டு மூன்று தடவைகள் ஒலித்துக் கொண்டது.

வீட்டினுள்ளே இருக்கும் நஜீமாவின் காதுகளுக்குத் தெளிவா கவே கேட்டது.

யாராக இருக்கும்? மனதிற்குள் கேள்வியை எழுப்பிக் கொண்டு ஒதிய குர்ஆனை முத்தமிட்டு மூடியவாறு எழுந்து ஐஞ்னலிடையே வந்து மெல்லத் தெருவோரம் பார்வையைச் செலுத்தினாள் அவள்.

கனவிலூம் அழியாச் சின்னம் —————

நம் வீட்டுத் தெருவில்தானே “வேன்” ஒன்று நிறுத்தப்பட்டிருக் கின்றது. என்று மனதிற்குள் வார்த்தைகளை எழுப்பிக் கொண்டு முன்பக்கம் சாரதியின் இருக்கையின் இடப்பக்கமாய் அமர்ந்திருந்த நபரைப் பார்த்ததும் அவனுக்கு மனதுக்குள் மத்தாப்பு பூக்களாய் சொரிந்தன, முகம் மலர்ந்தது, அவள் இதழ்கள் விரிந்தன, உளப் பூரிப்பில் அவள் இதய வானில் சிறகொடிந்து சாபப்பட்ட வண்ணப் பறவைகள் சாபம் தீர்ந்து மீண்டும் உயர உயரப் பறந்தன, வாடி உதிர்ந்த காய்ந்த கிளைகள் துளிர் விட்டு பக்கமையை வரவழைத் தன, இன்ப ஊற்றாய் வற்றிப்போன இனிய நாதம் இசைமீட்டித் தாலாட்டின, ஒசையின்றி அமைதியாய் கலைந்துபோன கடல் அலைகள் கரையை மோதி முத்தமிட்டு... முத்தமிட்டு சங்கமித்தன... கடல் அலைகள் பெரும் பாரங்கல்லில் மோதுண்ட கதை போல...

கணப்பொழுது அந்த இதயத்திற்குள் அபூர்வ எண்ணங்கள் விளைந்து அவை நனவுகளாகிக் கொள்கின்றன.

அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர்த்துளிகள் கன்னங்களிடையே உருண்டோடி அவள் மார்பகங்களை தழுவிக்கொண்டிருந்தன. அவள் தன் சேலையின் முந்தானையை எடுத்து தன் கரங்களால் கண்ணீரை ஒத்திக் கொண்டாள்.

இது ஆனந்தக் கண்ணீரா? அல்லது பாசத்தின் முடிவில் தன்னையிழுந்து தவிக்கும் பிரிவுக் கண்ணீரா? இத்தனைக்கும் தனது மனத்துயரத்துக்கு ஒரு விடிவுகால நட்சத்திரம் கண்சிமிட்டிக் கொண்டது.

ஆம்! நஜீமா வார்த்தைகளின்றித் தவித்தாள். பெண்மைநானம் மெல்ல அவளை அரவணைத்துக் கொண்டது. அடுத்த கணம்!

அவள் வீட்டின் கதவுக்குப் பின்னால் மறைந்து கொண்டு விட்டாள். காரணம்!

சுபஹாத் தொழுகையை முடித்துவிட்டு பள்ளிவாசலிலிருந்து வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்த நஜீமாவின் வாப்பா எதிரே வந்தார்.

“வேன்” ஒன்று தன் வீட்டு முற்றத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருப்பதும். அதிலிருந்து வெளியே வேணின் கதவைத் திறந்து இறங்கி வரும் நபர் தன்னை நோக்கவும், அவர் இவரை நோக்கவும் இருவரி டையே எதிர்பாராத் சந்திப்பு பெரும் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தி விட்டது. அது அவர்கள் இருவரது கணக்கிலும் தெளிவாகக் காட்டின.

“தம்பி! குவைத்திலிருந்து எப்ப வந்தீங்க” முதலில் நஜீமாவின் வாப்பாதான் கேட்டார் “வந்து ஜந்து நாளாச்ச ரெண்டு நாள் கொழும்புல வேலையா நின்டுட்டேன்” என்றான்.

எப்படி வீட்டுல எல்லாரும் சுகமா இருக்காங்களா? எங்கே வீட்டில் முத்தம்மா, பிள்ளை, நஜீமா என வார்த்தைகளை நீட்டிவிட்டு சுகமா? இல்லையா- இது என்ன கேள்வி சே..... என தன்னை நொந்து கொண்டான் சலீம். மாமா வீட்டில் யாரையும் காணோமே இன்னமும் தூக்கத்திலிருந்து எழும்பல போல இருக்கு என தானே பதிலையும் கூறி முடித்தது ஏதோ உண்மையானதும் பேச்கக்கு எதையாவது கேட்டு விடுவது போன்ற பிரமையை ஏற்படுத்தின அவனுக்கு.

நஜீமாவின் தந்தையார் மெளனமாக நடக்கலானார். வாங்க தம்பி உள்ளே போவோம் தன் வாசல் கதவை திறந்து கெண்டே அழைத்தார் அவர்.

என்ன பேசவதென்று இருவருக்குமே தெரியவில்லை.

இருவருக்குமிடையில் இருந்த மெளனத்தை கலைத்து விடுவது போல் முற்றத்தின் மரத்தடியில் சுருண்டு படுத்திருந்த நாய் குரைத்தது. “அட சனியன் போ அங்கால” விரட்டினார் நஜீமாவின் தகப்பனார்.

“தம்பியைப் பார்த்துதான் குரைக்குது புதுஆள்தானே அதுக்கு” என்றவர் சலீமைப் பார்க்க, “ம்ம்” கொட்டினான் அவனும்.

“மாமிட மெளத்துக்குத்தான் வர ஏலாமப் போச்சி எனக்கும் சில நாள் கழிச்சிதான் கடிதத்தில் விசயமே தெரிய வந்தது. வாப் பாவும் கடிதத்தில் எழுதவில்லை. கவலைப்படுவேன், வர வெளிக் கிட்டுடுவேன் என்ட பயம்” என்று நண்பன் கடிதத்தில் எழுதியிருந்தான், தனது மனக்கவலையை ஒப்பிவைப்பதுபோல பேசினான் சலீம்.

அதுக்கு என்னதம்பி செய்ற எல்லாம் நம்மட கையிலயா இருக்கு அல்லாட கையில்தானே. எல்லாம் அவன்ட அமைப்புப் படிதான் எதுவும் நடக்கும் என்று கூறி முன்னே வந்தவர் கதவைத் திறந்து வராந்தாவில் போடப்பட்டிருந்த கதிரைகளுக்கு தன்தோளின் மேலே கிடந்த சால்வையை எடுத்து ஒரு தட்டு தட்டி படிந்துகிடந்த தூசியை அகற்றியவாறு இருங்க தம்பி! இருங்க என்றார் அவர்.

சலீமும் முடுக்கி விட்ட பொம்மை மாதிரி எதிரே இருந்து கொண்டான்.

முந்தநாள்தான் மாமியோட வருச கத்தம் குர்ஆன் ஒதி தமாம் செய்தோம், பெரிசா எதுவும் செய்யல. அக்கம் பக்கத்திலயும் சொல்லிச் செய்யறமாதிரியில்ல, அதனால் உங்க வாப்பா, உம்மா, பிள்ளைகள் என்று குடும்பத்தாரரை தேடிப்பிடிச்சி செய்யெல. மதுரசா வில ஒதுர ஒரு இருபது பேரை கூட்டிவந்து குர்ஆன் ஒதி தமாம் செய்தோம். அதற்கு மேலே எதுவும் செய்யற மாதிரி கையில காசியில்ல தம்பி அதுதான் நோமலா செய்திட்டேன். என்றவரின் குரலில் கலக்கம் இருந்தது.

சலீமின் முகத்தில் சோக ரேகைகள் பரிணமித்து வியாபித்துக் கொண்டன. “மாமி சுகமில்லாம இருந்தவங்களா?” மாமாவைத்தான் கேட்டான் சலீம்.

இரண்டு மாதமா சாதாரணமான காய்ச்சல் உட்டு, உட்டு வந்திட்டு இருந்துச்சி, லேசான தலைப்பாரம் வேற எதவும் இருந்ததாக தெரியல தம்பி.

கனவிலும் அறியாச் சின்னம்

மேலும் இதைக் கேட்டு அவர் மனதைக் கலங்கவைக்க மனசில் ஸாத சலீம் கேள்வியை வேறு திசையில் திருப்பலானான். “மாமா பிள்ளைகள்”

“நஜீமா மாத்திரம்தான் உள்ளே இருக்கா இளையவ அவட நானாவட்டுக்கு இரவு போனவ இனி மகரிபுக்குத்தான் வருவா” என்றார் அவர். “நஜீமா....! இங்கே வாம்மா யாரு வந்திருக்கான்டு பாருங்கம்மா” நஜீமாவை அழைத்தார் அவள் தந்தை. இதுவரை எல்லாவற்றையும் ஒன்று விடாமல் கேட்டும் பார்த்துக்கொண்டிருந்த நஜீமா,

தன் தந்தையின் குரல் கேட்டு அவர்கள் முன்னே வர குழந்தி ருந்த அச்சமும் நாணமும் சிறிதாக மறையத் தொடங்கினாலும் எது ஏதுவென்று அறியாத ஏதோ ஒரு உலுக்கல் அவளை வெட வெடக்க வைத்தது.

நஜீமா... என அவள் தந்தை மீண்டும் குரல் கொடுக்க!

நஜீமா, வாரேங்க வாப்பா என முன்னே வர...

தம்பி வெளிநாட்டியிருந்து வந்திருக்காங்கம்மா குடிக்க ட ஊத்துங்க எனக்கூறியிப்படி சலீமைப் பார்த்துக் கேட்கவே மறந்திட டேன் ஊட்டில் எல்லோரும் சுகமா இருக்காங்களா? என்னாலயும் அடிக்கடி ஊருப்பக்கம் போகக் கெடச்சிற இல்ல. பொம்பலப் புள்ளைங்களாச்சே, எல்லாம் நானேதான் பார்த்து பார்த்து செய்ய வேண்டியதாச்ச தம்பி. அவபோனதில இருந்து எனக்கு எதிலயுமே, நாட்டமில்ல எனக்கூறி அலுத்துக் கொண்டார் அவர்.

இருக்காங்க சுகத்துக்கு ஒன்னும் குறைவில்ல நானும் இன்னும் முனு மாசத்தில போகனும்.

ஏன் தம்பி வந்ததும் போகப் போரிங்க?

ரிட்டன் டிக்கட்டிலதான் வந்தேன். இந்த மாச கடைசில தங்கச்சி கல்யாணமும் நடந்திடும் எல்லாம் இருந்து பாத்திட்டு போகத்தான் இருக்கேன் என்றான் சலீம்.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் —————

உள்ளே சென்ற நஜீமாவுக்கு சல்மின் வார்த்தைகள் சுர்ரெண்டு இதயத்தைத் தொட்டன.

வீடுவரை வந்தவரிடம் இன்னும் ஒரு வார்த்தை கூட பேச முடியவில்லை அதற்குள் மூன்று மாசம் என்று கதை அளக்கின்றார் எப்படி பேசிக்கொள்வது என்ற ஆதங்கம் நஜீமாவுக்கு.

இதே நிலைமை சல்முக்கும் ஏற்படுவதில் காரணமில்லாமல் இல்லை.

இவர்கள் இருவரும் சமார் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் தமது காதலைக் கடிதம் மூலம் தெரிவித்துக் கொண்டவர்கள். பெற்றோர்களுக்குத் தெரியாமலேயே சந்தித்துப் பேசிப் பழகிக் கொண்டவர்கள். இந்த இருவர்களுக்குமிடையில் நஜீமாவின் தந்தை நடுவில் இருப்பது அவர்களது இனிய வார்த்தைகளுக்கும் நெருக்கமான அணைப்புக்கும் தடையாக இருக்கின்றார் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

சல்ம் அன்று கூறிய வார்த்தைகள் நஜீமாவின் காதுகளில் இன்றும் ரீங்காரமிட்டுக் கொண்டன. “நஜீமா உன்னைப் பிரிந்து இரண்டு வருடங்கள் தனிமையில் இருக்கப் போகின்றேன் உன் நினைவுகள் என்னைச் சுற்றியும் எனது நினைவுகள் உன்னைச் சுற்றியும்தான் இருக்கும். எமக்கிடையே கடிதப் போக்குவரத்தோ கெசட்டில் பேசி அனுப்பிவிடவோ அல்லது டெலிபோனில் கதைத் துக் கொள்ளவோ எதுவுமே இருக்கப் போவதில்லை. நீ எனக்காக வும் நான் உனக்காகவும் காத்திருக்க வேண்டும். இந்த இடை வெளியேதான் நமது உறுதியான காதலுக்கு விதையாகும். இது முனையிட நாம் இருவருமே ஒரு பலப்பரிட்சையாக ஏற்றுக் கொள் வோம். என முடிவு செய்திருந்தனர்.

காலங்கள் கரைந்தோடி கனவுகள் நனவாகி நாட்கள் இன்னும் அதிகமில்லை என்று என்னிய நஜீமாவின் மனதில் சல்மின் பேச்சைக் குரல் கேட்டு “திக்” என்று இருந்தது. என்றால் ஏதோ ஒரு மனமாற்றத்தின் எதிர்வு கூறல் ஏமாற்றம் என்பதுதானே முடிவாக இருக்கும்.

சற்று நேரத்திற்கு முன் அவளது மனத்திரையில் வசந்தத்தைப் பரப்பிய காட்சிகள் அத்தனையும் ஒரு ஒவியன் தீட்டிய சித்திரங்க ளாகின.

முன்று மாத காலத்திற்குள் திரும்பி விடுவதென்றால் என் எதிர்கால வாழ்வு.. திருமணம் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லையா? நான் இப்படியே வாழாவெட்டியாக இருந்துவிடுவதா? தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொண்டாள் நஜீமா.

சிந்தனைகள் இறக்கைகளை விரித்துக்கொண்டதினால் சிந்தை நொந்த நஜீமாவுக்கு தேநீர் தயாரிப்பதிலும் கவனம் செலுத்த முடியாமல் தவிப்புற்றாள்

வீட்டினுள்ளே சென்ற நஜீமாவின் தந்தையார் சேட்டைக் கழட்டி விட்டு துவாயை தோளில் போட்டவண்ணம் வந்தார்.

சலீமைப் பார்த்து “தம்பி இருந்து தேனீர் குடித்துவிட்டு நஜீமாவுடன் கதைத்துக் கொண்டிருங்கள் குளிச்சிட்டு வாரன்” என்றவாறு கிணற்றை நோக்கி நடக்கலானார் அவர்.

இப்போது சலீமுக்கு ஏதோ சிறைப்பட்டவன் ஜெயிலை விட்டு வெளியே வந்த சந்தோசம் அவனுக்கு இருந்தது. வெளியே அவர் செல்வதை நோக்கிவிட்டு மெல்ல சமையல் அறைக்குள் நுளைந் தவன் “நஜீமா! என்று குரல் கொடுத்தவுடன்..

அது அவளது செவிகளில் நஜீமா... நஜீமா... என மீண்டும் மீண்டும் ஒலித்தன. முகத்தைத் திருப்பியபோது இருவரும் ஒரு வரை ஒருவர் நோக்க “சலீம்” என்றாள் நஜீமா.

மறுகணம் அவளது உதடுகள் எதையோ சொல்லத் துடித்தன. இருவரது இதழ்களும் வார்த்தைகளின்றித் தலித்தன.

தினர் என்று மறுபக்கம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள் நஜீமா.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் —————

“என்னோடு பேசாத்ர்கள் உங்களைப் பார்க்க எனக்குப் பிடிக்கல் நீங்கள் என்னை இப்படி ஏமாற்றுவீர்களென்று கனவிலும் நினைக்க வில்லை” என்று வார்த்தைகளைக் கொட்டித் தீர்த்தாள் நஜீமா.

நஜீமா ஏன் இவ்வாறு பேசுகிறாள் என்ன நான் இவளை ஏமாற்றினேனா என்ற வியப்புடன் பார்த்தான் சலீம்.

“நஜீமா!

என் பெயரைச் சொல்ல என்ன உரிமை இருக்கு “இப்படிக் கேட்டது சலீமுக்கு நெஞ்சில் முள் தைத்தது போல் நறுக்கென்றி ருந்தது”

நஜீமா நான் என்ன தப்பு செய்தேன்? அவளை உற்று நோக்கிய படியே கேட்டான் சலீம்.

ஏங்க, நீங்க ரெண்டு வருசத்துக்கு முன்னாலே என்கிட்டே என்ன சொன்னீங்க. உங்களுக்கு நினைவு இருக்கா?

“உன்னைப்பற்றிய நினைவுகள் என்னிலும் என்னைப்பற்றிய நினைவுகள் உன்னிலும் சற்றி சமூன்று கொண்டேயிருக்கும். இதுவே எமது காதலுக்கு உறுதியான விதை என்றேன்” என்றான் சலீம்.

நினைவு இருந்தா மட்டும் போதுமா? அதை செயலில் காட்டி நிர்க்கா? என்று கோபமாகவே கேட்டாள் அவள். வார்த்தைகளில் கடுகடுப்பு. அவளது தொணியில் இருந்தது.

ஓ.. ஹோ.. அதற்குள் என்ன அவசரம் என்றான் சலீம்.

ஆமாங்க நீங்க ஆம்புள்ள இன்னமும் இருண்டு வருசம் குவைத்திலுருந்து வந்திடுரேன் அதுவரை பொறுத்திரு இதுதான் உறுதியான காதலுக்கு சிறந்தது. இப்படிச் சொல்லி என்னை ஏமாற்றுவதை விட உன்னைப் பிடிக்கல்ல என்னை மறந்துவிடு என்று சொல்லிவிட்டு போய்விட வேண்டியதுதானே’.

ஆத்திரத்தோடு குடாகவே கொட்டினாள் வார்த்தைகளை அவள்.

கனவிலூம் அழியாச் சின்னாம்
நஜீமா! உன்னைக் காதலித்தது உன்மைதான் என்னை நீ
காதலித்ததும் உன்மைதான்... ஆனால்... ஆனால்...”

ஆனால்... என்ன... இப்ப என்னை மன்னிச்சிடு மறந்திடு என்று
சொல்லுவரிங்க இல்லையா?

நஜீமா! என்னை பேச விடமாட்டாய் போல இருக்கே நான்
சொல்லுறத பொறுமையா கேளேன்.. என்றான் உரிமையுடன்.

“இனி என்ன பொறுமை வேண்டியிருக்கு”

ஏன் காதலித்தது போதும் இனிக் கல்யாணம்தான் என்று
சொல்வதைக் கூட உன்னால் பொறுமையோடு கேட்க முடியாதா?
என்றான் சலீம்.

அவனை அவள் விழித்து நோக்கியபோது அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் குளங்களாகினா.

“சலீம் என்னை மன்னித்து விடுங்கள் ஏதோ உங்கள் மீது
எனக்கிருந்த நம்பிக்கை கெட்டுவிட்டே என்ற எண்ணத்தில் ஏமாந்து
ஏதேதோ பேசினேன்” என்றாள் நஜீமா.

அவனுக்கு தேனீர் எடுக்க முற்பட்டபோது நஜீமாவை மெல்ல
கட்டி அணைத்துக் கொண்டான் சலீம்.

தாலிக்கயிற்றை விட இந்தக் கரங்களின் அணைப்பு அவனுக்கு
சுகமாகவே இருந்தனவோ என்னவோ... அணைப்பு இருவருக்கும்
புதுமையானதோ என்னவோ... இரண்டு சோடி விழிகளும் எதை
எதையோ மௌனமாகப் பேசிக்கொண்டன.

-தினகரன், இன்றைய சிறுகதைப் பகுதி-
பிரசரம் 12-11-1985.

கனவிலும் அழியாத காதல் சின்னம் “தாஜ்மஹால்”

அன்று நண்பகல் அரைநாள் வேலையுடன் அலுவலகத்தில் வீவு போட்டுவிட்டு வீடு வந்த நேரம் உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு குளித்துவிட்டு வந்ததும் சாப்பாடு தயாராகவில்லை என்பதால் வாணோலியை முடுக்கிவிட்டு மேசைமேல் கிடந்த அன்றைய தினசரிப் பத்திரிகையைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தேன்.

வாணோலியில் நல்ல பழைய பாடல்கள் போய்க்கொண்டிருந்தன. பசியெடுத்தாலும் தண்ணீரைக் குடித்ததனால் தாகம் தீர்ந்தது. ஓரளவு பசியும் தீர்ந்ததாக இருக்கவே பத்திரிகையில் செய்திப் பக்கங்களை நாட்டத்தோடு படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம்

ஒரு பக்கத்தை புரட்டிய போது முதலில் ஒரு சின்னஞ்சிறிய படமும் “தாஜ்மஹாலுக்கு சேதம் விளைவிக்க முஸ்தீப்” என்ற குறிப்பும் கவனத்தை ஈர்த்தன. அதை மீண்டும் வாசிக்க தூண்டின. என்னையும் நிமிர்ந்து இருக்க வைத்தது.

புகைப்படம் ஒன்றும் புதிதல்ல என்றாலும் நாம் படித்து அறிந்து கொண்ட விடயங்கள் என்றால் ஞாபகத்தில் நிலைத்து விடுவது நிஜமே.

ஆமாம்! எடுத்தாற்போல் அதிலிருந்த “தாஜ்மஹால்” புகைப் படமும் கீழே குறிப்புக்களுமே வேதனை தருவதாக இருந்தது. பலதரப்பட்ட காதல் கதைகளைப் படித்திருக்கின்றோம். இன்னும் பல கதைகளை கேட்டிருக்கின்றோம். இன்னும் எத்தனையோ காதல்களையும் நம் நாட்டிலேயும் வீடுகளிலும் பார்த்திருக்கின் றோம். “மஹாம்...” இதுவெல்லாம் அக்கால ஷாஜஹான் - மும்தாஜ் சரித்திரம் ஆகிவிடுமா? என்ன?

எத்தனை எத்தனையோ இனிமையான, இளமையான சம்பவங்கள் சில பல இருந்தாலும் கற்பனைக்கு அப்பால் நிஜம் கலந்த இவ் வமரகாவியம் என் நெஞ்சில் நிழலாடின.

அதே சமயம் வாளொலியிலும் சொல்லி வைத்தாற் போல் காவியமா..... நெஞ்சில் ஓவியமா..... அது ஜீவியமா..... இல்லை தெய்வீக காதல் சின்னமா.....? என்ற சினிமா பாடல் கவி வரிகள் அழுத்தமாக பாடியதை கேட்டுக் கொண்டிருந்த போது அவ்வேளை என்னை அறியாமலேயே உறக்கம் விழிகளை மெல்லத் தழுவ உறங்கிப் போனேன் போலும்.....

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி ஒரு வருடத்தின் ஆரம்ப நாள் ஆக்ரா நகரத்து ஜனங்கள் வருடப் பிறப்பை வெகு விமர் சையாக கொண்டாடும் வழக்கமிக்கவர்கள். இந்த வருடப் பிறப்பை யும் அவ்வாறே கொண்டாடினர்.

ஆக்ரா நகர் எங்கும் விழாக் கோலம். தோரணங்கள், மலர்ச் சோலைகளில் பல வர்ணங்க் கூடாரங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன.

ஒவ்வொரு கூடாரத்திலிருந்தும் சங்கீத ஒளிவெள்ளம் இசைமழையாய் பொழிந்தன. மோகிக்கவைக்கும் விதவிதமான அத்தர் நறுமணங்கள் அகில் புகையின் சுகந்தங்கள் நகரில் குழும் ஜனக் கூட்டங்களை ஒரு புதிய உலகுக்கு இட்டுச் செல்லும் உற்சாகத்தை புது வரவு புத்தாண்டு முறைர்ம் உண்டு பண்ணிக் கொண்டிருந்தது.

மறுபுறம் இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்ஜியத்தின் இலச்சினைகளைப் பிரதிபலிக்கும் ஒப்பற்ற கைவண்ணக் கலைவடிவங்கள் கண்சி மிட்டும் கூடாரங்கள் அமைந்திருந்த நந்தவனத்தில் பல்வேறு சமய கலை வடிவங்களும் தங்கள், தங்கள் ஜோடனைகளை கூடார வடிவங்களில் குதூகளித்து அழகு காட்டின.

அங்கே கன்னியரும், காளையரும் வண்ண வண்ண உடையலங்காரங்களுடன் சுதந்திரமாக உலாவிக் கொண்டிருந்தனர். மின்னும் வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த “மஹ்னா” ஆடைகளால் வானத்து தாரகைகள்தான் கீழே இறங்கி வந்து கண்சிமிட்டுகிறது என்ற ஆதங்கம் வியாபித்துக் கொண்டது.

வீதியின் இரு மருங்குகளிலும் அலங்காரப் பந்தல்கள் அங்கே.. ஒ.. அந்த வானத்துத் தாரகைகள் ஒவ்வொரு கூடாரத்துப் பந்தல்களிலும் பல தேசத்துப் பொருட்களையெல்லாம் சேமித்து அங்கே வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டனர்.

வருடப் பிறப்பு என்றாலே அடங்கி முடங்கி இருக்கும் கன்னிகளுக்கு அன்று மாபெரும் விடுதலை என்றே சொல்ல வேண்டும். முழுக்க முழுக்க கன்னியர்களே அன்றைய வியாபாரத்தில் அன்றையப் பொழுதில் நாட்டமுள்ளவர்களாகக் காணப்படுவர்.

அரண்மனை அந்தப்புர பெண்களும் பிரபுகளின் குமரிகளும் சிற்றரசர் வீட்டுப் பெண்களும் அன்றைய தினம் சகஜமாகப் பேசி தங்கள் தங்கள் பொருட்களை விற்பனை செய்வார்கள்.

ஆண்டுதோறும் ஆக்ரா நகரில் நடக்கும் புத்தாண்டுத் திருவிழா இது இந்த இன்ப விழாவினை வருடங்கள் தோறும் ஏதிர்பார்த்து

— கனவிலும் இழியாச் சின்னம் ஏங்கி நிற்கும் அரசு குடும்பத்துக் காஸையரும் கண்ணியரும் மற்றைய பிரபுக்களும் சிற்றரசர்களது இளஞ்சிட்டுகளும் பெரிதும் ஆவலுடன் எதிர்பார்ப்பர்.

அன்றைய தினம் விலைபோகும் விற்பனைப் பொருட்களின் விலையை எந்தப் பொருளாயினும் விற்பனைப் பெண்கள் கூறும் விலைக்கே பேரம் பேசாது இவர்கள் வாங்கிவிட வேண்டும். களாங் கல்லையும் கோமேதகம் என்று வாய் கூசாமல் பொய் கூறி விளையாட்டாக ஆயிரக்கணக்கான பொன்களுக்கு விற்று விடுவார்கள். அன்றைய தினம் குறைத்து விலைபேசும் எந்தவொரு ஆடவனும் யாராக இருந்தாலும் சொல்லப்போனால் பாதுசாவானாலும் கூட பழித்துப் பரிகசித்துவிடும் கைதேர்ந்த பைங்கிளிகளின் அட்டகாசம் முழுக் கம்பத்தில் பறக்கும். அன்றைய தினம் எவருமே கோபித்துக் கொள்வதில்லை.

விழா களைக்ட்டும் வேளை அன்று இந்த மோகன விழாவில் பங்குகொள்ள வழக்கம் போல் ஜஹாங்கீர் சக்கரவர்த்தியும் அவருடைய குமாரர்களும் மற்றும் தளபதி சிற்றரசர்கள், பிரபுக்களும் தங்கள் தங்கள் பரிவட்டங்களுடன் கூடியிருந்தனர்.

விற்பனையும் ஜே.. ஜே.. என்று மும்முரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. சந்தோசங்கள் சளைப்படைவதை தடைசெய்வது போல் விற்பனை ஒஹோ... என்றிருந்தது.

அந்திப் பொழுது திருவிழா முற்றுப்பெறும் நேரத்திற்குச் சற்றுப் பொழுதில் பட்டத்து இளவரசன் குர்ரம் தன் தோழர்களோடு அங்கு வந்தான். முக்கியமான கடைக்கூடாரப் பந்தல்களிலொல்லாம் பொருட்கள் விற்பனையாகிவிட்டிருந்தன. மனமுடைந்தவனாக இளவரசர் குர்ரம் சோர்வுடன் நடந்து சென்றான். தன் பார்வையை இருமருங்கிலும் செலுத்தியபடி..

ஆ...! இது என்ன ஆச்சரியம் யாரிந்தப் பெண்? கனவில் காணும் சுந்தர விம்பமா? வானத்து தேவதையா? இல்லை? கற்பனைக் காவியமா? சிந்தனை தடைப்பட நிதானித்து நின்றான் இளவரசன்.

அச்சிறிய கூடாரத்துப் பந்தலிலும் அழகு ஒளிபரப்பி நின்றாள் ஒரு மாது. அவள் முன்னால் வெண்கற்கண்டுப் பாகினால் தயார் செய்யப் பெற்ற விற்பனைப் பொருட்கள் பலவித வண்ண உரு வங்களில் விற்பனைக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றை உன் னிப்பாக பார்த்த குர்ரம் அவற்றின் சொந்தக்காரியை ஏற இறங்கப் பார்த்தான். அவள் கண்களை தாழ்த்தி நின்றுகொண்டிருந்தாள் சிறு புன்னகையுடன்.

“உம்” பேரழகியே! உன்னிடம் விற்பனைக்கு இருக்கும் பண் டங்களில் மிகவும் அழகு வாய்ந்தது எதுவோ? அதனை எனக்கு விற்பதில் தடையுண்டோ? என்று விளாவினான் அவளை இளவரசன்.

கண் இமைகளை விரித்து மெல்லக் கருவிழிகளை உயர்த்திய அவளை ஒருகணம் ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அவன் அந்த வினாடியே இரு ஜோடி விழிகளும் ஒன்றனுள் ஒன்று ஐக்கியமாகிவிடத் துடித்தன. உணர்ச்சி பளபளக்கும் தன் கண்களை அவன் மேல் செலுத்தினாள் அந்த அழகு சுந்தரி.

அடுத்த கணத்திலே அவள் ஹிந்துஸ்தானத்தின் வருங்கால சக்கரவர்த்தியை விழிகளாலே விழுங்கிவிடுபவன் போன்று வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தாள் இல்லை மலைத்து நின்று விட்டாள்.

“பெண்ணே எனக்குத் தந்திட பொருள் ஒன்றுமில்லையா? என்னும் கேள்வியால் விழிப்படைந்த அந்தப் பெண்மணி, தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு தன் எதிரில் வைக்கப்பட்டிருந்த சின்ன அரண்மனையைப் போன்ற கற்கண்டு பாகு கொண்டு அச்சினால் ஆக்கப்பட்ட ஒரு உருவத்தைத் தன் கைகளில் எடுத்து..

“மஹாராஜ்...” இது அசல் முத்துச் சிப்பியினால் செய்யப் பட்டது. கீழ்க்டலின் முத்துச் சிப்பிகளைக் கொண்டு செய்தது. ஆகையால் இதன் இன்றைய விலை பதினாயிரம் பொன்’ என்று வாய் கூசாமல் பொய் சொல்லியபடியே அவனிடம் நீட்டினாள் அவள்.

அவள் பேச்சில் குறும்பும் முகத்தில் புன்னகையும் சங்கமித்து அழகு காட்டின.

“ஓ.. ஹோ..! என்றான் இளவரசன் குரரம்.

ஆமாம்! மஹாராஜ் இது அவ்வளவு தரமுயர்ந்த பொன் சிப்பிகளாலான உயர்ந்த கட்டிடம்! மேலும் அவள் வார்த்தைகளால் ஒத்தனம் கொடுத்தாள்.

“ஆஹா... உயர்ந்த விலையுள்ளதான் கட்டிடம்! இல்லையா? எனக்குப் பிடித்துப் போய்விட்டது. கற்கண்டிலும் இனியவனே இதோ பெற்றுக்கொள் பதினாயிரம் பொன்” என்று குதூகலத்துடன் கூறி தன் தோழனிடமிருந்து ஒரு பை நிறைய பொற்காசகளை வாங்கி அவளிடம் கொடுத்தான் கட்டிடப்பிரியனான இளவரசன் ஷாஜஹான்.

“நன்றி மஹாராஜ்” என்றாள் இளம் பொற்பாவை. இதழ்களில் சிறு புன்னகை இழையோட

அவளையே திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடியே சென்றான் இளவரசன். அவனுடைய இராஜகம்பீர உருவம் தன் கண்ணுக்குள் மறையும் வரை அவனையே நோக்கியிபடி அசையாது நின்றாள் ஷாஹா என்னும் அந்த இளம் பேரழகி.

அன்று உதித்த அவர்களின் மெய்க்காதலை உணர்ந்துகொண்ட மொகலாய சக்கரவர்த்தி ஜஹான்கீர் காலம் தாழ்த்தாது திருமணம் செய்து வைத்தான். தன் மருக்களின் “ஷாஹா” என்னும் பெயரையும் “மும்தாஜ்” என்று மாற்றி மகிழ்ச்சியடைந்தார் சக்கரவர்த்தி.

அன்றிலிருந்து அரண்மனை மகுடமென்ன அந்த ஹிந்துஸ் தானின் மகுடமாகவே விளங்கினாள் மும்தாஜ். இளவரசி

காலச்சுழற்சியில்... சக்கரவாத்தி ஷாஜஹான் பிறகு அநேக பெண்களை மணம் புரிந்து கொண்ட போதிலும் அவனது உள்ளம் கவர்ந்தவளாக இதயஜோதியாக இல்வாழ்வின் இணையற்ற

கனவிலும் அறியாச் சின்னம் ——————

பங்காளியாக மும்தாஜ் பேகம் ஒருத்தியே பிரியமாக ஒருவருக் கொருவர் உயிருக்குமிராய் இணைந்தி ருந்தனர்.

அரச் நடவடிக்கைகளும், செயற்பாடுகளும், நிர்வகிப்பதில் தீர்ப்புக்கூறி நீதி வழங்குவதிலும் மும்தாஜின் யோசனையைக் கேட்டே அரசர் ஷாஜஹான் எதுவும் செய்யவராக இருந்தார்.

அழகைப் போன்று அறிவுமிக்கவளான மும்தாஜ் ஏழைகளிடமும் கருணை கொண்டவள். கடும் தண்டனையை எதிர்பார்க்கும் குற்றவாளிக் கைத்திகள்கூட அவளின் தயவால் விடுதலை பெற்ற துண்டு. ஆசைமிக்க தாயாகவும் அருமைச் சகோதரியாகவும் நாட்டு மக்களுக்கு விளங்கினாள் அவள்.

இவ்வாறு இருபத்திமூன்று வருடங்கள் இன்பமாய் வாழ்க்கையைக் களித்ததன் பலன் மும்தாஜ் பேகத்திற்கும் சக்கரவர்த்தி ஷாஜஹானுக்கும் பதின்மூன்று குழந்தைச் செல்வங்கள் அவர்களைப் பார்த்துப் பூத்துச் சிரித்து மகிழ்ந்தனர்.

1630ம் வருடமும் மறுபடியும் கருத்தரித்தாள் அழகி மும்தாஜ். அச்சமயம் பர்ஹான்பூரிலே ஷான்ஜஹான் லேடிக்கு எதிராக தொடுத்த போர் நீடித்துக் கொண்டேயிருந்தது. எவ்வளவோ சொல்லியும் கேளாமல் ஷாஜஹான் சக்கரவர்த்தியுடன் பர்ஹான்பூருக்கு வந்திருந்தாள் மும்தாஜ்.

நிறைமாசக் கர்ப்பிணியான பேரழகியை பாதுகாப்பாக தன் கூடவே கவனித்துக் கொண்டார் ஷாஜஹான் சக்கரவர்த்தி.

என்னவோ போதாத காலத்தின் பலனாகத் தீவிர என்று மும்தாஜ் பேகத்திற்கு பிரசவ உபத்திரம் ஆரம்பித்துவிட்டது. இம்முறை மிகக் வேதனையடைந்து துடிதுடித்தாள் மும்தாஜ்.

வெற்றி தோல்வி அறியமுடியாத வகையில் வெளியில் யுத்தம் மிகக் கோரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது.

யுத்தகாலத்தின் கூடாரங்களில் மிக முக்கிய தளபதிகளுடன் பேச்சுக்களில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த சக்கரவர்த்தி தன் உயிர்க் காதலியின் நிலைமையை அறிந்ததும் ஒடோடி வந்தார் ஷாஜஹான்.

படுக்கையில் அறுந்த பூங்கொடிபோல் துவண்டு கிடந்தாள் மும்தாஜ். உடல் நிலை வெப்பம் சீற்று இருந்தது. அவள் உடல் முழுவதும் குளிர் வியாபித்திருந்தது. “ஷாஹா.. ஷாஹா.. கண்ணே.. இதோ பார் நான் வந்திருக்கின்றேன் கண்திறந்து பாரும் ஷாஹா” என்று புரட்டி புரட்டி எழுப்பினார் மன்னர்.

படுக்கையில் மருண்டபடியே அவரைப் பார்த்தாள் மும்தாஜ். அவரது மடியை தலையனையாக்கி மும்தாஜை அணைத்துக் கொண்டார் அவர். அவள் இலேசாகப் புன்னகைத்தாள். அதில் ஆயிரம் ஆயிரம் அர்த்தங்கள் மின்னிப் பிரகாசித்தன. அவர் செய்வதறியாது திகைத்துப் போனார். வார்த்தைகள் வர மறுத்தன.

ஷாஹா.. அன்பே!.. என் அன்பின் சிகரமே.. என்றபோது மும்தாஜ் தன் கையை மெல்லத் தூக்கியபடி “அதோ... அந்த நினைவுச் சின்னம், ஞாபகமிருக்கின்றதா? என்றபடி “பொம்மை” நம் நினைவுச் சின்னம் எனச் சுட்டிக் காட்டினாள். இதனையும் தூரப்பிரயாணங்களின் போது சுமந்து செல்லத் தவறமாட்டாள். அது இவர்களின் சந்திப்பின் சின்னம் அவனுக்கு நினைவு வரும்போதெல்லாம் தன் கண்ணெதிரே இருக்க வேண்டும் போல் பிரம்மை அவனுக்கு.

மும்தாஜ் காட்டிய இடத்தை நோக்கினார் பாதுஷா. அங்கு ஒரு பீடத்தின் மேல் இத்தனை வருடங்களாக அவள் பாதுகாப்பாக காப்பாற்றி வரும் கற்கண்டு மாளிகை வெகு பத்திரமாக வைக்கப் பட்டிருந்ததைக் கண்டார். அவளின் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொண்டார் பாதுஷா. ஆகட்டும் கண்மணி இதேபோன்ற ஒரு உன்னதமான மாளிகை நம் தெய்வீகக் காதலுக்குச் சாட்சியாக இவ்வுலகம் உள்ளவரை இருக்கும். என்று சொல்லியபடி அவளை அணைத்துக் கொண்டார் சக்கரவர்த்தி.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் ——————

“அன்பே! நம் குழந்தைகளைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்” உடல் வலிகளால் முனுமுனுத்தாள் மும்தாஜ்.

அவளது விழிகளில் நீர்த்திவளைகள் பீறிட்டன. கண்கள் ஒன்றோடு ஒன்று கலந்தன. அதில் ஏதேதோ வார்த்தை ஜாலங்கள் இருந்தன. எதையெல்லாமோ பேசிவிடத் துடித்தன. இதழ்களும், தன் கரத்தால் தடவி கண்ணீரைப் போக்கிய சிறிது நேரத்திற்குள் அவளது நீளோற்பல விழிமலர்கள் இரண்டும் வாடி முடிக் கொண்டன.

தன் உயிரே தன்னைவிட்டுப் பிரிவது போல் வாய்விட்டு அலறினார் ஷாஜஹான் சக்கரவர்த்தி.

தன் உயிருக்கு உயிரான காதல் தெய்வம் தன்மடியிலே உயிர்ந்தக் கொடுத்த பொழுது அவரது சாம்ராஜ்யமே ஒரு கணம் அசை வற்றுப் போனது. இதய சாம்ராஜ்யம் இலேசாகக் கணத்தது. இதய ராணியின் இனிய நினைவுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் திரையிட்டுக் காட்டின. பசுமையான நினைவுகள் பல சக்கரவர்த்தியின் முன் நிழலாடின.

இவ்வாறு நீண்ட பல நாள் இரவுகள் சோகத்தில் ஆழ்த்திய போது ஷாஜஹான் சக்கரவர்த்திக்கு அந்த நாட்கள் பல மாதங்களாகி அவருக்குச் சொல்லாமலே செல்வது போன்று இருந்தது.

மும்தாஜின் நினைவுகள், அவளின் வேண்டுதல் அவரது மனதில் விஸ்வருபம் எடுத்தாடியது. தங்களின் மாசிலாக் காதலின் தூய்மைக்கும், பெருமைக்கும் பொருத்தமான ஒரு திவிய மாளிகை கட்டி அதில் தன் காதல் சின்னத்தை அந்தப் பேரழகு நாயகியை அடக்கம் செய்திட அவா கொண்டார் ஷாஜஹான் சக்கரவர்த்தி.

ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு சோபாவில் அமர்ந்து தன்னுடலை சாய்த்துக் கொண்ட சிறிது நேரத்தில் தூக்கம் அவர் விழிகளைத் தழுவியது.

பூரணமதியம் தன் பொற்கரங்களை பூமியின் மீது அள்ளி வீசிக் கொண்டிருந்தது. ஷாஜஹானும் மும்தாஜும் உப்பரிகை மீது அமர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

யமுனை நதி அகோர ஒவி எழுப்பி அலை வீசிக் கொண்டிருந்தது. அந்த அலைகள் கரையோரத்திலுள்ள கற்களான தடுப்பில் வந்து மோதி நுரையைக் கக்கிக் கொண்டிருந்தன, இந்த எழிலார்ந்த இயற்கை குழலைக் கண்டதும் ஷாஜஹானின் உள்ளத்திலிருந்து கவிதை ஒன்று பிறந்தது.

“மும்தாஜ் உன்முக அழகை தரிசிக்கவல்லவா யமுனை நதி இத்துணை தொலைவுக்கு அலைவீசி வருகின்றது, பார்த்தாயா?

அதுகேட்ட மும்தாஜ் “ஆமாம் வந்த ஆரோ! அரசர் (ஷாஜஹான்) வீற்றிருப்பதைக் கண்டதும், அஞ்சி நடுங்கி தன் தலையைக் கற்களில் முட்டி சுக்கு நூறாக்கிக் கொண்டதே தெரிகிறதா?” என்று பாடினாள் மும்தாஜ். அது கேட்டு அரசர் “சபாஸ்” மும்தாஜ் நீ எப்பொழுதிலிருந்து கவிஞராகிவிட்டாய்? என்றார். மும்தாஜ் என்ன ஷாஜஹானுக்கு சளைத்தவரா?

“தாங்கள் எப்பொழுதிலிருந்து கவிஞராகின்றகளோ அப்பொழுதிலிருந்து “ம்” என்றவாறு அவளை அணைத்து இதழ்களில் முத்தமிட்டார் கலைகளையும், கவிதைகளையும் நேசிக்கும் இதயம். தூக்கம் கலைந்து நிமிர்ந்தது. நிஜமான நினைவுகள் கனவுகளில்..

ஆமாம், மொகலாயப் பேரரச வளம் கொழித்த பொற்காலம் அது அப்போது அங்கே பொன்னும், மணியும், பவளமும். நவரத்தினங்களும் நிதிச்சாலையிலே குவிந்து கிடந்தன.

ஆக்கிராவிலே யமுனை நதிக்கரையில் ராஜமான்சிங்குக்குச் சொந்தமாக இருந்த நந்தவனத்தைத் தன்மனைவியை அடக்கம் பண்ண ஏற்ற இடமாக தேர்ந்தெடுத்து புது மெருசுட்டிட பாதுஷா நினைத்தார்.

கல்லறைக்கு உபயோகிக்கும் நிலமானது இனாமாகவோ, பலவந்தமாகவோ பெற்றதாக இருந்தால் அதில் அடக்கம் செய்யப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு சாந்தியேட்படாது. அத்தோடு எல்லாம் வல்ல இறைவனின் சகிப்புக்கும் ஆளாக நேரும். உண்மையான இறையச்சத்திற்கு ஏற்ற முஸ்லிம் இவைகளைச் செய்ய மாட்டான் என்பதை நன்குணர்ந்து கொண்ட ஷாஜஹான் சக்கரவர்த்தி அன்றைய மதிப்பீடுகளுக்கு மேலாக நிலத்தை பெற்றுக் கொண்டார் பாதுஷா.

தற்காலிகமாக பர்ஹான்பூருக்கு அருகில் சென்பாத் என்னும் இடத்தில் தப்தி, நதிக்கரையில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டிருந்த, தன் அங்பு மனைவியின் உடலை சுகல இராஜ மரியாதைகளுடனும் ஆக்கிராவுக்கு கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்தார் ஷாஜஹான் சக்கரவர்த்தி.

இதனைத் தெடர்ந்து நவீனத்துவம் மிக்க கட்டிட வேலையைத் துவங்கச் செய்ய தீர்மானித்தார்.

அக்கால கட்டிட நிபுணர்களான சிற்பிகளையும் கலந்தாலோ சித்தார். ஆலோசனைகளில் பெரும் பங்கெடுத்துக் கொண்ட சக்கரவர்த்தி ஒரு நாள் தன் மனதை முழுதாக திறந்து காண்பித்தார்.

மகா சிற்பியே! இதோ என் முன்னால் இருக்கும் சிறிய பொம்மையான மாளிகையை மூலமாகக் கொண்டு இதுவரை தேசமே கண்டிராத வகையில் ஒரு நவீன அற்புதமான மாளிகையை எழுப்ப முடியுமா? தன் முன்பாக நிற்கும் சிற்பியை பார்த்துக் கேட்டார் சக்கரவர்த்தி.

அவரது குரலில் ஆவலும் துக்கமும் சேர்ந்து தொனித்தது. அவருடைய ஆசனத்திற்குப் பக்கத்தில் பக்குவமாக வைக்கப் பட்டிருந்த அந்தக் காதல் தேவதையின் பிரியமான கற்கண்டு மாளிகையை. ஆம்! அச்சிறிய சிற்பம் இன்று உலகை அதிசயிக்க வைத்துவிட்ட சிற்பி மௌனமாக நின்று கண்களால் நோட்டமிட்டான்.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம்

“என்ன சிற்பியே ஏன் இந்த மெளனம்? வியப்புடன் அவனை வினாவினார் சக்கரவர்த்தி. அந்த மகா சிற்பி உஸ்தாத் இஷா தலை தாழ்த்தி “உத்தரவு மஹாராஜ் அப்படியே என்னால் முடிந்த மட்டும் உங்கள் கலா ரசனைக்கு மெருகூட்டி படைப்புலக நாயக னின் பேரருளையிட்டும் தங்களின் கருணையைத் துணை கொண்டும் வேலையைத் துவங்கி விடுகின்றேன். அல்லும்துவில்லாஹ் என்று தாழ்மையுடன் கூறினான்” இக்கட்டிடக் கலைஞர் இஷா.

காண்ஸ்டான்டி நோபிளைச் சேர்ந்த மகா சிற்பி உஸ்தாத் இஷா, ஒருமுறை ஒன்றைக் கண்களால் கண்டு கொண்டால் போதும் அதனை அப்படியே வடித்துவிடும் வல்லமை மிகுந்தவன்.

நம்பிக்கையின் எதிரொளி இருவரினது கண்களிலும் பளிச் சிட்டது.

ஏதேனும்... பிரத்தியேகமான நிபந்தனைகள், உத்தரவோ, உண்டா மகாராஜ் என்று கேட்டு வைத்தான் சிற்பி.

“மஹாம்” அப்படி ஒன்றுமில்லை. ஆனால்! நீ கட்டி முடிக்கப் போகும் கட்டிடம் இதோ இந்த உருவத்தின் நினைவாக தூய வெண்ணிற்மான கற்களால் அதாவது சலவைக் கற்களால் கட்டப்பட வேண்டும். காலத்தையெல்லாம் கடந்த கலை வடிவமாக அக்கட்டி டம் விளங்க வேண்டும். இதுதான் என் ஆசைக் கனவு என்றார் பாதுஷா.

பெரிய மனச்கமையைத் தாங்கிக் கொண்டிருப்பவர் போல் நெடுமுச்செறிந்தவாறு உத்தரவை ஏற்ற சிற்பி விடை பெற்றுச் சென்றான்.

உஸ்தாத் இஷா அன்றே அவற்றுக்கான மாதிரி அமைப்பைக் கொண்ட படமும் கட்டிட அமைப்புக்கான வரைபடத்தையும் தயாரித்துக் காட்டினான்.

வரைபடத்தைப் பார்த்ததும் பாதுஷாவுக்கு பரிபூரண திருப்தி ஏற்பட்டது. வெகு நாளாக தானே கண்டு தனக்குள்ளே ரசித்த கிள்ளீஸியா ஹஸன்ஜி

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் —————

கனவுமாளிகை நனவாகப் போவதை எண்ணி, எண்ணிப் பூரித்துப் போனார் பாதுஷா.

அக்கணமே சகல ராஜிய மற்றும் இதர குற்றவாளிகளையும் மன்னித்து விடுதலையளித்துவிட கட்டளை பிறப்பித்தார் சக்கர வர்த்தி.

ஷாஜஹானின் மன்னிப்பின் காரணத்தை உணர்ந்த குற்றவாளிகள் எல்லோரும் அவரது தூய காதலின் மேன்மையை உணர்ந்து அவர்கள் அனைவரும் கட்டிட வேலைகளில் பங்குகொண்டனர்.

இச் செய்தி காற்றிலும் வேகமாக ஹிந்துஸ்தான் பூராவும் பரவிவிட்டது.

மக்கள் பெருவெள்ளம் மகிழ்ச்சியால் கொண்டாடினர். மறைந்த தங்களுடைய மகாராணியாருக்கு அன்புக் காணிக்கை செலுத்தத் தொடங்கினர், துடியாய் துடித்தனர். நாட்டு மக்களெல்லாம் ஒன்று திரண்டு அந்தப் புனித பணியில் தங்களுக்கும் ஒத்தாசை புரிய அனுமதி வேண்டுமென பாதுஷாவிடம் கோரிக்கை விடுத்து அனுமதியும் பெற்றனர்.

பெர்வீய, எகிப்து, குடான் போன்ற நாடுகளின் பிரபலமான கொத்து வேலைக்காரர்கள் டெல்லியிலிருந்தும் வந்து இணைந்து உஸ்தாத் இஷாவின் சிவியர்களாக வேலை செய்ய ஆரம்பித்தனர்.

துருக்கியிலிருந்தும், சமர்ஸ்கத்திலிருந்தும் நுனுக்கமான வேலைகளை செப்பனிடக் கூடியவர்கள், நன்கு கைதேர்ந்த சிற்ப வேலைகள் தெரிந்தோர் தாமாக வந்து வேலையை ஒப்புக்கொண்டு அவர்களது கைவண்ணத்தை பரீட்சித்தனர்.

ஒருதுளியும் கருப்புக் கலவாத பால் போன்ற வெண்மை இதன்மேல் சந்திர ஒளி பட்டால் பால் அபிசேகம் செய்வது போன்ற வெண்மை கொண்ட சலவைக் கற்களில் விதவிதமான வேலைகள் செய்யும் திறமைசாலிகள் ஜெய்ப்பூரிலிருந்து வந்து சேர்ந்தனர்.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் விடுதலையான குற்றவாளிகள் அநேகர் ஆயிரமாயிரம் குதிரைகளின் மேல் அரபு நாட்டு குருவிந்தக் கற்களையும் பவளங்களையும் கொண்டுவரச் சென்றனர்.

தங்கள் வீட்டின் பசி பட்டினியை ஓட்டிய மகாராணியாருக்கு நன்றிக்கடன் செலுத்த பஞ்சாப்பிலிருந்து குரியகாந்தக் கற்களும், கருநிலக்கற்களும் கொண்டு வந்தனர் சில காளையர்கள்.

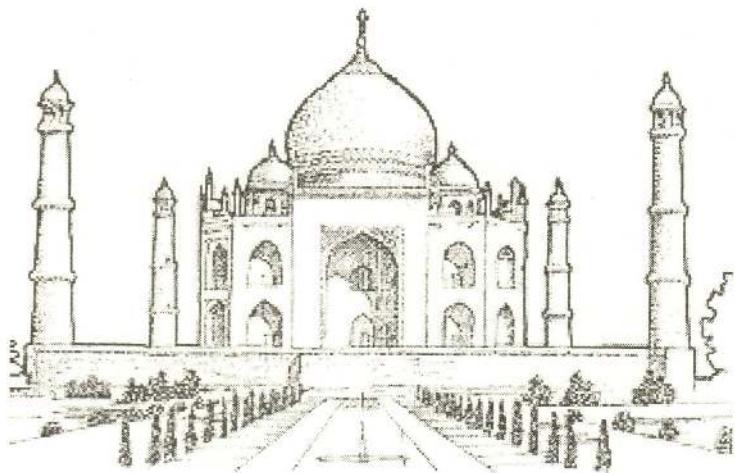
பக்தாத் நகரிலிருந்து கண்களைப் பறிக்கும் மக்னா வெண் சலவைக் கற்கள் வந்தன.

இலங்கையிலிருந்து இந்திர நீலக்கற்களும், திபெக்கிலிருந்து மரகதக் கற்களும் வைடுரியமும், செவ்வந்திக் கற்களும் பாரசீகத்திலிருந்து கோமேதகமும் செந்நிறக் கற்களும் கணக்கின்றி வந்து குவிந்தன.

ஆமாம்! அந்தக் காதல் கலாராணிக்கு கல்லறையின் மேல் விரிக்கப் பீதாம்பரங்களை நெசவு செய்ய ஆரம்பித்தார்கள் சிலர். நூற்புமான ஐரிகை வேலைகளில் பட்டுக்கம்பாலா திரைச் சீலைகளும் தயாரித்தனர் அன்றைய கைதேர்ந்த வேலைப்பாடுடைய பெண்மணிகள்.

இதனைக் கொண்டும் இருபதாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட மக்களின் தியாகப் பேராதரவும் உண்மையான மனத்தொண்டினாலும் இருபத் தியிரண்டு வருடகாலமாக ஜாதி, மத பேதமற்ற உழைப்பாளிகளின் உன்னத சேவையால் முற்றுப் பெற்ற அதிசய மாளிகை ஆதவனைக் கண்டு எந்தவொரு சக்தியால் தாமரை மலர்கின்றதோ, வான் நிலவைக் கண்டு எந்தவொரு சக்தியால் அலை கடல் துள்ளுகிறதோ, அந்த ஒரே சக்தியான மெய்க்காதலில் தத்துவத்தை எடுத்தோதும் கற்பனை கடந்த ஒப்பற்ற அற்புதக் காவியத்தை உயிர்த்துடிப்பாக்கி உருப்பெற்றெழுந்தது உன்னத தாஜ்மஹால்.

சக்கரவர்த்தி ஷாஜஹானின் புனித இக்காணிக்கையை எந்தவொரு ஹிந்துஸ்தான் மக்கள் ஆர்வத்தோடும், துடிப்போடும்

ஓத்துழைத்தார்களோ அதே சந்ததிகளின் இன்றைய நிஜ இரத்த வாரிசுகளால் மாசு கற்பிக்க முனைந்தபோது...

இல்லை.. இல்லை.. முனைய முற்படுவதாக அடிக்கடி செய்திகள் ஊடகங்களில் சிறகடித்துப் பறந்தபோது... ஹிந்துஸ் தானில் மட்டுமல்ல இந்த அதிசய சின்னத்தின் வரலாற்றைப் படித்துத் தெரிந்தவர்கள் உலகில் எங்கிருந்தாலும்...

ஆமாம்! என்னைப்போன்ற எத்தனையோ நெஞ்சங்களுக்கும் இது இதயத்தைத் தொட்டு ஒரு உள்ளார்ந்த பளூக்கக் காய்ச்சிய இரும்பின் உணர்ச்சிகள் கொப்பளிக்கச் செய்யவே செய்யும் ஒரு உணர்வுக்கு ஆமாம்! எங்கேயோ ஒரு மூலையில் முடங்கியிருக்கும் எனக்கும் ஒரு சரித்திரச் சக்கரம் சுழலவே செய்கின்றது.

ஆமாம்! என்னைப் போன்று எத்தனையோ நெஞ்சங்களுக்கும் இது இதயத்தை நோகடிக்கவே செய்யும்.

உண்மைச் சரித்திரம் கண்ட “தாஜ்மஹால்” சரிந்து விடுவதற் குள் உலக அதிசயங்களில் ஒன்றாக, உலகமே வியந்துரைக்கும் நினைவுச் சின்னம் அந்த ஹிந்துஸ்தானின் வாரிசுகளால் இன்னும் எத்தனையோ ஷாஜஹான்களும், மும்தாஜ்களும் காதல் பெருமை

கனவிலும் ஆழியாச் சின்னம்
பேசும் மண்ணில் பாரத தேசத்தில் பிறந்து, வளர்ந்து, இணைந்து
மலர்ந்து மணம் வீசட்டும். வாழும் ஜீவன்கள் வாழ்ந்து கொண்டே
இருக்கட்டும் மாளிகை கட்டிக் கொள்ளாமல்!

ஒளிர்ட்டும் ஷாஜஹான், மும்தாஜ் ஆத்ம ஜோதி, நிலைக்
கட்டும் ஷாஜஹான் காதல் சின்னம், பரவட்டும் வையகமெங்கும்
வாழ்க வாழ்க என்று புலம்பியவேளை “என்னங்க பகலில் நேரம்
கெட்ட தூக்கம்” புலம்பல் வேறு என்று மனைவி வந்து என்னைத்
தொட்டு உலுக்கிய பின்பே அடடே கண்டது கனவு என்று தெரிந்து
கொண்டேன்.

மனைவி, என்னைப் பார்த்து அசட்டுச் சிரிப்பு சிரிக்க.. நானும்
தூக்கக் கலக்கத்தில் விடுபட்டு அவளைப் பார்த்து மெல்லச் சிரிக்க..

ஓ... அந்தக் கனவிலும் ஆழியாச்சின்னம் “தாஜ்மஹால்” ஒன்றே
திகழ்ட்டும்.

தினகரன் வாரமஞ்சா
எமது ஞாயிறு சிறுக்கைதப் பகுதி
பிரகரம் 1991-08-18

ஓரு ரூபாய்... நாணயம்

சித்திரை மாதம்..

கடும் வெய்யிலின் சீற்றம் எங்கும் வியாபித்தருந்தது.

அதிகாலை சுபலூத் தொழுகையை முடித்த கையோடு தன் மகளுக்கு வரன் தேடும் பணியில் முன்னர் திட்டமிட்டபடி அவருக்கு வேண்டிய ஒருவருடன் போய்வந்த களைப்பும், மனச்சோர்வும் குடிபுகுந்ததால் ஒரு பெரும் மூச்சடன் தன் மேலாடையையும் பனியனையும் கழற்றிவிட்டு வெளியே முற்றத்து மாமர நிழலின் கீழ் சாய்வு நாற்காளியைப் போட்டு சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டார் அமீன் ஹாஜியார்.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம்

உடலின் மறைவான இடங்கள் தோறும் சிவப்பேறி படர்ந்தி ருக்கும் வேர்குருக்களின் மசமசப்பான கடிப்பகுதிகளை ஏரிச்ச லோடு பார்த்துக் கொண்டார்.

கொஞ்சத்தும் வெய்யிலின் அனர்த்தத்தின் மத்தியிலும் மெல்ல வீசும் உட்ணமான காற்று அவரது மேனியைத் தொட்டுத் தழுவ இதமாக இருந்ததால் வலக்கையை தலையணையாக வைத்து கால்மேல் காலைத் தூக்கிப் போட்டு சிந்தனையில் ஆழந்தவர் சற்று நேரத்திற்குள்ளாகவே தூக்கத்தில் ஆழந்தார் அவர்.

கையில் ஒரு டம்ஸர் குளிர்பானத்துடன் அங்கு வந்த அவர் மனைவி “என்னங்க அதுக்குள்ளால் தூக்கமா? என்றதும்,

“திடும்” என விழிகளைத் திறந்து புன்னகைத்தார் மனைவி யைப் பார்த்தவாறு,

டம்ஸரைக் கொடுத்தவாரே பேச்சை மெல்ல ஆரம்பித்தாள் மனைவி மரியம். போன விசயம் என்னமாதிரி? என வார்த்தைகளை நீட்டாமலே கேட்டாள்.

போய் பேசி வந்திருக்கிறோம் அல்லாஹ் நாடனால் சரிவரும் என்றவர் நம்மட கையில் எதுவுமில்லையே என பெருமுச்செறிந்தார் அவர்.

மனைவி மரியத்தின் முகத்திலும் சோக ரேகைகள் மின்னின. கடந்த ஒரு வருடமாக மாப்பிள்ளை பார்க்கும் படலத்தை ஆரம்பித்து இதுவரை எதுவுமே சரிப்பட்டு வரவில்லை என்ற கவலை இரு வரையும் ஆட்கொண்டது.

இந்த காலத்தில் மாப்பிள்ளைமார் காசிக்கு விலைபோய் விடுறாங்க, நம்மகிட்டேயும் பணமிருக்கு ஆனா விசயத்தை டப் புண்ணு சொன்னா செய்துபோடலாம். யாருக்குக் கொடுக்க நம்மட மக்களுக்குத்தானே சிலபேரு வாய் தொறக்கிறதில்ல, வேறு பக்கத் தாலே மாறிடுறாங்க. என்று கவலையோடும் சிறிது ஏரிச்சலோடும் பேசியபடி குளிர்பானத்தைக் குடித்தார் அவர்.

என்ன சொன்னாங்க? மனைவிதான் கேட்டாள்.

“ம... பையன் கெம்பஸ் முடித்து வந்திட்டார். வேலைக்கு அங்கு இங்குன்டு அப்லிக்கேஷன் போட்டிருக்காராம், முதலில் வேலை கிடைக்கட்டும். அப்பிடி இப்பிடின்னு மழுப்புறாங்க” என்ற தும் சற்று கோபமாக பேசுவது தெரிந்தது மனைவிக்கு.

“அதுவும் சரிதானே பிள்ளைங்க படிச்சா வேலையை எதிர்பார்ப்பாங்கதான். நாமதான் பேசிப்பேசி முடிவெடுக்க வேணும்”

குடும்ப சம்மதத்தைவிட முதலில் பையன் சம்மதத்தையும் தெரிஞ்சாகனும் இல்லையா? ஆள் கொழும்பில் நிற்கிறாராம் இரண்டு முன்று நாள்ள ஆள் வந்ததும் பேசிப் பார்க்கிறோம். இப்ப நம்மட சொல் கேற்கிற பிள்ளைகள் குறைவுதானே, அவங்கட இஷ்டத்துக்குத்தானே எல்லாம் இப்ப நடக்குது. எதற்கும் மகன் வரட்டும் பேசி நல்ல முடிவு தாரம் என்றாங்க என்றார் ஹாஜியார் அமீன்.

“மற்ற இடம்” சுருக்கமாகவே கேட்டாள் அவர் மனைவி மரியம்.

“அது ஒத்துவார மாதிரி இல்லை. பொதுவா நம்ம வயல் காணி விசயமா பேச்சை ஆரம்பிச்சி இடை இடையே கதைவிட்டுப் பார்த்தோம் அவரோட மகன் வல்வு கிவ்வுன்னு பக்கத்திலே சொல்லுறாங்க அதனால் அந்த பேச்சை எடுக்கல்ல” என்றார் அவர். “சரி நாம தெண்டிப்போம் கிடைக்கிறது கிடைக்கும்தானே அல்லாவும் நாட வேணும்” என சமாதானப்படுத்தினாள் அவனும்.

ஏதோ திடும் என்று ஞாபகத்திற்கு வந்த ஒன்றைச் சொல்ல வந்த அவர் மனைவி “பாத்திங்களா..? துப்பறவா ஒரு விசயத்தை சொல்ல மறந்திட்டேன் இப்பதான் ஞாபகம் வந்திடுச்சி” என பேச்சை ஆரம்பித்தாள் அவள். “என்ன விசயம்” ஆவலுடன் கேட்டபடி மனைவியின் முகத்தை நோக்கினார்.

அதுவும் ஒரு மாப்பிள்ளை பற்றித்தான் நம்ம கச்சம்பு தாத்தாட மகன் ஒரு இடம் சொன்னான். அவனோடு இன்ஜினியரிங் முடிச்சவராம். நல்ல பிள்ளை நல்ல குணமாம் இவனோட ஏழ எட்டு வருசமா ஒன்னா படிச்சவராம் அவன்ட கதை கேட்பாராம். நான் ஒரு தடவை பேசிப்பார்த்து முடிவு கொண்டு வாரன் சின்னம்மா என்றவன், வாரன் சின்னப்பாகிட்ட ஒரு வார்த்தை கேட்டுக்குவோம் என்றான்.

“நீங்க என்ன சொன்னீங்க” நிதானமாக கேட்டார் ஹாஜியார். “உங்கள கேட்டு சொல்லுறன் என்றேன்” என்றாள் அவள்.

“இதில என்னத்த கேட்க இருக்கு யாரு குத்தினாலும் நெல்லு அரிசானா சரிதானே... உடனே சரின்னு சொல்லி விசயத்தைப் பார்க்க வேண்டியதுதான் எது முந்துதோ அதை செய்றதுதானே” அழுத்துக் கொண்டார் அவர்.

அவர் படும் அவஸ்தையும், அலைச்சலும் அவர் பேச்சில் தெளிவாகத் தெரிந்தது அவளுக்கு.

“மகன் வீட்டுக்கு போகல்ல சாப்பாட்டுக்கு இங்கேதான் வருவான் அப்ப சொல்லிடுவோம் பார்த்து பேசிவர” என்றாள் மரியம்.

ஓ... எது முந்துதோ அத செய்ய வேண்டியதுதான் காலம் கடத்த ஏலாதுதானே என்றவர். திறந்துவிடப்பட்ட வளவின் வாசல் வழியாக முன்னே வந்து நின்ற மோட்டார் சைக்கிளில் இருந்து புன்னகத்தவாறு இறங்கினான் ரம்ஜான்.

“வாங்க மகன் வாங்க, உங்களப் பத்தித்தான் இரண்டு பேரும் கதைச்சிட்டு இருந்தோம்” என்றாள் ஹாஜியாரின் மனைவி மரியம்.

“இனி உங்க இரண்டு பேருக்கும் கவலையே வேணாம். மாப்பிள்ளை கொண்டுவந்து சேர்க்கிறது ஏன்ட பொறுப்பு” என்று உறுதியாகச் சொன்னான் ரம்ஜான்.

சுட்டெரிக்கும் குரியிக் கதிர்களை கருமேகக் சூட்டங்கள் குழந்து கொண்டு வெப்பத்தைத் தணிப்பது போல் இருந்தது அவர்கள் இருவருக்கும் ரம்ஜானின் வார்த்தைகள்.

ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சு!.. அமைதியை நீடித்தது.

“சரி மகன் நீங்க தென்டியுங்க மாப்பிள்ளை ஒத்துக்கிட்டா விசயம் முடிஞ்சமாதிரித்தான். அது உங்க கையில்தான் இருக்கு. அவங்க ஊரு, குடும்பம் எங்கே ஏதுண்ணு ஒங்களுக்குத்தான் தெரியும். தென்டியுங்க அல்லாஹ் நாடினால் கிடைக்கும்” என்றார் ஹாஜியார்.

“சின்னப்பா அவங்க இங்கேயே ஜஞ்சாறு வருசமா குடியிருந்தவங்க நம்ம ஊரிலேயும் நிறையப்பேருக்குத் தெரியும். உங்களுக்கும் தெரிஞ்சிருக்கும் முதலில் மாப்பிள்ளை விருப்பத்தை தெரிஞ்சிட்டு அடுத்த விசயம் பார்ப்போம்” என்றான் ரம்ஜான்.

“ஞாஹர்” தொழுகையின் அதான் ஒலி கேட்கவே சரி நாங்க போய் பள்ளியில் தொழுதிட்டு வருவோம் என எழுந்து சென்றார் ஹாஜியார் பின் தொடர்ந்தான் ரம்ஜானும்.

என்னதான் பேசினாலும் ஒரு விடயம் முற்றாக முடிந்தாலே பெரும் நிம்மதியைத் தரும் மற்றும்படி எத்தனை வாக்குறுதிகளும், வாய் வீச்சுக்களும் நிம்மதியைத் தருவதில்லை என்பது உண்மைதான்.

மறுநாள் காலை புலர்ந்தது. இன்று பழீரை சந்தித்து ஒரு நல்ல முடிவை தெரியப்படுத்துவதே அவனது குறிக்கோளாக இருந்தது. செல்போனில் பேசி வருவதைத் தெரியப்படுத்திக் கொண்டான் ரம்ஜான்.

பழீரும் இவன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தான்.

பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்படிப்பை முடித்து வெளியேறிய பின் நான்கு மாதங்களுக்குப் பிறகு முதல் தடவையாக நண்பர்

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் களை சந்திப்பதில் ஒரு கலகலப்பு இருக்கும். நிறையப் பேச வேண்டியது தங்கள் வாழ்க்கை அமைப்பு, எதிர்கால வாழ்வு, கனவுகள், லட்சியங்கள் என்று ஏகப்பட்ட எதிர்பார்ப்புக்களுடன் நெஞ்சு நிறைந்திருக்கும் இவைகளைப் பகிர்ந்து கொள்வதில் சந்தோசங்கள் வயித்திருக்கும்.

ரம்ஜானின் வரவுக்காக காத்திருக்கும் பஷ்ரி, அன்றை தினசரி நாளேடுகளை புரட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

முன் ஹாலில் “பெல்” ஒலித்தது. எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தான் ஒரே சந்தோசம். முன்னே புன்னகையுடன் ரம்ஜான்.

ஒருவருக்கொருவர் “சலாம்” கூறியதும் கட்டித்தழுவியபடி பதில் கூறி உள்ளே அழைத்து வந்தான் பஷ்ரி.

அவன் வீட்டில் பஷ்ரின் உம்மா, வாப்பா எல்லோருக்குமே ரம்ஜானை நன்றாகவே தெரியும் நலம் விசாரித்துக் கொண்டனர்.

பேச்சோடு பேச்சாக வந்த விசயத்தையும் சொல்லிவிட வேண்டும் என உள்ளனது தூண்டியது ரம்ஜானுக்கு “பஷ்ரி உங்கட பேரன்ஸ் சிட்டே சீரியஸ்ஸா ஒரு விசயம் பேசனும்” என்று கூறி நிறுத்தி னான் ரம்ஜான். “ ஒகே.. பேரென்ஸ்கிட்டதானே தாராளமாக பேசு” என்றான் பஷ்ரி அதே வேகத்துடன்.

“முதல்ல உங்கிட்ட பேசி உன் விருப்பம் தெரியாம எப்பிடிடா...” என்றிமுத்தான் வார்த்தைகளை.

“டேய்... என்னா.. ஆ.. புதிர் போடுர, பட்டுன்னு விசயத்தைப் போட்டு உடை சுத்தி வளைச்சி நேரத்தை வேஸ்ட் பண்ணாதே சரியா என அதே தொனியில் பேசினான் பஷ்ரி.

“என்ன .. என்ன.. குடாவுது இதுக்குத்தான் காலா காலத்துல கல்யாணம் பண்ணி வையுன்னு பெரியவங்க சொல்லுராங்க”

“அட.. கல்யாணமா? டேய் இவ்வளவு நேரம் பேசாதிருந்திட்டு உனக்கு கல்யாணம் என்பதை மெல்ல அவுத்து விடுரா கிணர்ணியா ஹஸன்ஜி

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் ——————

இல்லையா? மிஸ்டர் கதையை மாத்தாதிங்க.. உனக்கு ஒரு பெண் பார்த்திருக்கேன் அது சொல்லி உன் விருப்பம் தெரிஞ்சிட்டு, அதற்குப்பிறகு பேரன்ஸ்ட்ட கதைப்போமென்னுதான் சொல்ல வந்தன் மச்சான்”

“ஜ்யா தரகரே இது எவ்வளவு நாளா நடக்குது சொல்லவே இல்லையே” என்றான் சிரித்துக் கொண்டே பதிர்.

“ம்” ஆரம்பமே உன்னோடுதான் இது பெஸ்ட் கேஸ். ஒ...கே பண்ணிடுங்க மிஸ்டர் பதிர் கேலியாகவே கேட்டான் ரம்ஜான்.

“அட்.. யாரு, என்ன பேரு, எந்த ஊரு.. எப்படி.. நீ பார்த்திட்டியா..? வெயிட்.. வெயிட் நானே விபரமெல்லாம் சொல்லிடு றேன்” என்று இடைநிறுத்தி விபரமாக ஒவ்வொன்றாக எடுத்து வைத்தான் ரம்ஜான்.

“நீதான் அடிக்கடி சொல்லியே சின்ன வயசில் நான்காம் ஐந்தாம் ஆண்டுவரை கிண்ணியாவில் அந்த ஸ்கூல்ல படிச்சேன் இந்த ஸ்கூல்ல படிச்சேன்னு உனக்கு ஞாபகமிருக்கும்” என்றான் அவன்.

“அவங்கட பேரென்ன சொன்னீங்க ரம்ஜான்”

“அமீன் ஹாஜியார்”

ஆ..ஆ.. அமீன் மில் முதலாளிதானே!

“தெரியும்.. தெரியும்.. அவங்க உனக்கு சொந்தமா?

“ம்” சின்னப்பா முறை, என்றான் ரம்ஜான்.

சற்று சிந்தனையில் ஆழந்தான் பதிர். அவளது நினைவைலை கள் சுமார் இருபதாண்டுகளை பின்னோக்கிச் சென்றன.

அன்று... ஐந்தாம் வகுப்பில் படிக்கும் மாணவச் சிறுவன் பதிர் தந்தை கூலி வேலைக்குச் சென்றால் அவன் தாயிடம்

கனவிலும் ஆழியாச் சின்னம்
பல்தீர், அவன் தங்கை களீணா கைக்குழந்தை மூவரும்தான் வீட்டில்
இருப்பார்கள்.

அவசர தேவை, கடைக்குப் போய் வருவதெல்லாம் பல்தீர்
ஒருவன்தான். உதவிக்கு ஆள் இல்லாத நேரம் பகல் உணவு
சமைப்பதென்றால் இவன் பாடசாலைக்குப் போகும் முன்னமே
தேவையான சிறு சிறு பொருட்களை வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டே
செல்வது வழக்கம்.

காலை நேரம் பாடசாலை நாள். அன்றைய தினம் அவன்
தாய் பல்தீர அவசரப்படுத்திக் கொண்டேயிருந்தாள்.

“மகன் நீங்க கெதியா தேனீர் குடிச்சிட்டு ஒரு கொத்தரிசி வாங்கி
வந்து தந்திட்டுப் பாடசாலை போங்க மகன்” என்றாள் தாய்.

“நேரமாயிட்டும்மா ஸ்கால் பெல் அடிக்குமே” அச்சத்துடன்
பதில் சொன்னான்.

“இன்னும் அரரமணி நேரம் இருக்கு மகன் முன் பக்கத்து
மில்லதானே அதுக்குள்ளே வந்துவிடுங்க” அவனது அச்சத்தைப்
போக்க பதில் சொன்னாள் அவன் தாய்.

ஏழு.. எட்டு வீடுகள் தள்ளிய தூரம்தான் பாடசாலை இருப்ப
தால் பாடசாலை மணி அடிக்கும் ஒசை தெளிவாகவே கேட்கும்.

“சரிங்க உம்மா” என்றதும் அவனிடத்தில் இருபது ரூபாவை
நீட்டினாள் அவன் தாய்.

“உம்மா ஒரு சொப்பினும் தாங்க அந்த மில் அப்பா பேக்கில்
லாட்டி தரவே மாட்டார் தெரியும்தானே” என்றான் பல்தீர அவன்
மகன்.

ஒரு சொப்பினும் தேடி எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

“உம்மா பெல் அடிச்சா ஸ்கால் கேட் பூட்டி விடுவாங்க பிறகு
அடிதான் விழும். என்றபடி விரைந்து ஓடினான் பல்தீர. அவன்
தாயின் முகத்தில் சிறு சோகம் மின்னின.

அரிசி ஆலை பக்கத்து தெருதான் ஒரு வளைவில் அடுத்த தெருவை வந்து விடுவான்.. அரிசி ஆலை ஒரு கதவு மாத்திரம் திறந்து இருந்தது. கதவைத் தட்டியதும் முதலாளிதான் வந்தார். என்ன என்றார் அவர்.

“ஒரு கொத்து அரிசி”

“எவ்வளவு வெச்சிருக்கா?”

“இருபது ரூபா”

“இப்ப ஒரு ரூபா கூடிப்போயிட்டே இருபத்தி ஒரு ரூபா தா” என்றார் முதலாளி.

“இருபது ரூபாதான் கொண்டு வந்திருக்கேன் தாங்க பாடசாலை விட்டு ஒரு ரூபா கொண்டு வந்து தாரன்” கேட்டான் சிறுவன் பழீர்.

சே.. சே.. காலங்காத்தாலே கதைவுடுறியே போ.. போ.. போய் இன்னும் ஒரு ரூபா கையோட எடுத்து வா என்றார் அவர்.

போய்வர பாடசாலை போக நேரமாகுமே சற்றுயோசித்தான் சிறுவன் பழீர்.

என்ன.. என்ன நின்டுட்டு இருக்கா கெதியா போ..” என்றார் அவரும். “அப்ப முக்கா கொத்து அரிசி தந்து மிச்சமும் தாங்க” என்றவாறு பணத்தை நீட்டினான்.

பேக் வெச்சிருக்கியா?

“ம்” நீட்டினான்.

காசையும் வாங்கி பேக்கையும் வாங்கிக் கொண்டவர் சில்லரை வேணுமே என்று அவராகவே முனுமுனுத்துக் கொண்டு உள்ளே போனவர் திரும்பி வந்து இந்தா.. இந்தா.. சில்லரை இல்லை போய ஒரு ரூபா எடுத்திட்டு வா ஒரு கொத்து அரிசியைத் தாரேன் என்றார்.

அவன் மூலைக்கு எதுவுமே பிடிபடவில்லை “பெல்” அடிக்குமே நேரமாகுமே..! என்பதே அவனது கவலையாக இருந்தது.

“அப்பா நீங்க ஒரு ரூபாட அரிசியை குறைச்சிட்டுத் தாங்க எனக்குப் பாடசாலைக்குப் போக நேரமாகது என்றான் சிறுவன் பவ்வீர்.

“இவன் சிரியான அதிகப் பிரசங்கி போல இருக்கான் இந்தாடா தம்பி அரிசி குறைஞ்சினா உங்க உம்மா அளந்து பார்த்து திட்டித் தீர்க்கும் பிடி.. பிடி காசை” என்றார் முதலாளி.

சிறுவன் பவ்வீரின் முகம் சிவந்தது அழுகை வருவது போல் காணப்பட்டான். அவன் உள்மனம் அழுதது. பாடசாலை செல்ல நேரம் போகுது என்ற பயம் அவனைச் சூழ்ந்தது.

அப்பா.. நான் உம்மாகிட்ட அத சொல்லிக் கொள்வேன் இருபது ரூபாவுக்கும் அரிசியைத் தாங்க! நான் பள்ளிக்கப் போக நேரமாகது சிறைங்கினான் சிறுவன்.

“சனியன் காலங்காத்தால வந்து வாச்சுது இன்டைக்கு வியாபாரம் கிழிஞ்சுது போ..” என்றவாறு முகத்தைக் கடுமையாக்கிக் கொண்டு பணத்தையும் சொப்பினையும் வாங்கி அதில் இருபது ரூபாவுக்கான அரிசியைக் கொடுத்து அவனைப் பார்த்து “இந்தா.. இனி வாரண்டா காசி சிரியா கொண்டு வரனும் இல்லாட்டி வேற எங்கயாச்சும் போய் வாங்கு சிரியா? குறையுது என்னும் மட்டும் வந்திடாதே” எச்சரித்து அனுப்பினார் முதலாளி.

அவர் கையிலிருந்து பறித்தெடுத்தது போல வாங்கி ஒட்டமாக வந்தவன் கல்லில் கால் இடறி கீழே விழ அவனும் அரிசிப் பையும் தெறித்து முழுவதும் மண்ணோடு கலந்தது.

விரலில் இரத்தம் பிறிட்டது தெருவில் நின்றவர்கள் சிறுவனைத் தூக்கி விட்டு மண் கலந்த அரிசியை இன்னுமொரு சொப்பின் பேக் பக்கத்துக் கடையில் வாங்கி அதில் அரிசியையும் மண்ணையும்

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் —————

கலந்திருந்தபடி அள்ளிப் போட்டு கையில் கொடுத்தனர். அழுத கண்களோடு சென்றவன் தாயின்முன் வந்து நின்றான்.

“என்ன மகன், என்ன சேட்டெல்லாம் அழுக்கு காலில் இரத்தம் எங்கே விழுந்திட்டிங்களா? எனக் கேட்டுப் பதறினாள் அவன்.

அவளின் முகத்தில் சோகம் படர்ந்தன. அழுதமுது நடந்ததை ஒப்புவித்தான் தன் தாயிடம்.

பாடசாலை ஆராதனை மணியடித்து ஓய்ந்தது.

சிறுவன் பழீர் இன்று பாடசாலை செல்லவில்லை விரலில் கல் இடித்ததில் சிறு சதைத்துண்டு சிதறியிருந்தது. காயம் ஆற ஒரு வாரம் கடந்தது. இச்சம்பவம் இன்று அவனது மனத்திரயில் நிமிலாடின.

“என்னா? பழீர் மெளனமாயிட்டே! ..ம்.. என்ன யோசினை? ஏதும் வேணும் என்டாலும் சொல்லு! ஏதாவது வாயைத் தொறந்து பேசிடா முடியிர வரைக்கும் செய்துதர தயார்” என்றான் கேவியாக நண்பன் ரம்ஜான்.

ரம்ஜானின் கேவிப்பேச்சு எதற்குமே பதில் கூறாமல் மெளனமாக அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தான் பழீர்.

“என்ன.. என்ன.. பெண் எப்படின்னுதானே பாக்கிறே என்கூட வா நேரில் காட்டுகிறேன் ஒ..கே..” என்று மீண்டும் சிரித்தான்.

“டேய் அதெல்லாம் இருக்கட்டும்...” என்று பேச்சை நிறுத்தினான் பழீர்.

“அப்ப என்னென்ன எதிர்பார்க்கிறா லட்சமா? இரண்டா? மூன்றா? ஐந்தா? கேள்நடா?.. என்றான் தமாசாக ரம்ஜான். “ம்”.. ஒரு ரூபாவுக்கே மனிதத் தன்மையில்லாத இடத்தில் லட்சங்கள் என்னென்ன பாடுபடுத்தும்.. அவன் மனதுக்குள் சூழினான் பழீர்.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம்

தனக்குள்ள நட்பின் காரணமாக இதனை அவனுக்கு புரியவைத்து நட்பினைக் கொச்சைப் படுத்த விரும்பாத பலீர்.

“சொரிடா ரம்ஜான் முதலில் என்னை மன்னித்துக் கொள் நான் என் கல்யாண விசயமா உன்கிட்ட பேசவே இல்லை “டு லேட்”. “நான் ஒரு பெண்ணைக் காதலிக்கிறேன்” என்றான் பொய்யாகவே பலீர்.

“ரியலி.. உண்மையா? நீ காதலிக்கிறாயா? என்று வியப்புடன் அவனைக் கேட்டாலும் அவன் எண்ணங்களில் தோல்வியின் அதிர்வுகள் மனத்திரையில் அசைந்தன ஒரு கணம் தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு “என் மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்” இது வெறும் அட்வென்ஸ் ஓ.கே.. என்று உதடுகள் அசைந்தாலும் ரம்ஜானின்... இதயத்திலும் உதடுகளிலும் வரட்சி நிலவி உட்னமான முச்ச வெளியேறியது உண்மைதான்.

(முற்றும்) – நவமணி.
2002-11-27

துணை ஒன்று கடைத்தது

மழைக்காலம் இளங்கருமேகக் கூட்டங்கள்,... எங்கும் வான்வெளியில் கலைந்திருந்தது. அந்த மாலை நேரத்தில் அடி வானில் குந்தியிருந்த கதிரவன் மேகங்களைக் கிழித்துக் கொண்டு கண்ணைச் சிமிட்டியபோது குழ்ந்த கருமேகங்கள் திரைபோட்டு சிறைப்படுத்தின.

அணைக்கட்டின் மேற்குத் தெற்காக பரந்து நீண்டு தென்படும் வயல்வெளியில் திரும்பும் திசையெல்லாம் பச்சைப் பசேலென வீசும் தென்றலுக்கசைந்தாடும் வேளாண்மை என் கண்களுக்கு குளிர்ச்சியை உட்டின.

வளைந்து நெளிந்து செல்லும் சிறு சிறு வாய்க்கால்களுக்கு குள் அணைக்கட்டின் நீர்க் குழாய்கள் மூலம் பாய்ந்து செல்லும்

கனவிலும் அழியாச் சின்னம்

நீரின் சலசலப்பும், குளக்கட்டையும் போக்குவரத்துப் பாதையையும் ஒன்றிணைத்து நீண்டு செல்லும் பாதையின் இரு மருங்கிலும் பார்வையைச் செலுத்திய வண்ணம் மோட்டார் சைக்கிளை நிதானமாக ஓட்டிக் கொண்டிருந்தேன்.

குளிரினைக் கோதி வீசம் இதமான தென்றல் உடலுக்கு பதமாக இருந்தது. அனைக்கட்டின் சவரில் “குரங்கு பாஞ்சான் குளம்” என்ற வாசகம் சிதறிக் காணப்பட்டது.

இக் குளத்தில் குரங்குகள் துள்ளிப் பாய்ந்து குதித்து நீராடியதால் இக் குளத்திற்கு இப்பெயர் நிலைத்து விட்டது. என்று அப்பகுதி மக்கள் சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

இது நிஜம் என்பது போல் இன்றும் குரங்குகள் அனைக் கட்டின் ஓரங்களில் நிமிர்ந்து நிற்கும் நீண்ட மரக்கிளைகளிலிருந்து நீருக்குள் குதித்துச் செல்வதைக் காணலானேன்.

அனைக்கட்டினை அண்மித்துக் கண்ணுக்குக் கிட்டிய நிலப்பரப்பின் மேட்டில் ஆங்காங்கே சின்னஞ்சிறு வீடுகள், குடில் கள், சிதறிய ஒலைக்குடிசைகள் அங்கே குடியிருப்பவர்கள் விவசாயத் தொழிலாளிகள். ஆண்டாண்டு காலமாக தலைமுறை தலைமுறையாக தொடர்ந்து விவசாயத்தையே தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்க்கையை ஓட்டி வருபவர்கள்.

தொழில் மீது அவர்களுக்குள் சிரத்தையும், ஆர்வத்தையும் அவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட வேலைகளை தங்கள் சொந்த வேலைகளாகவே நினைத்து அதற்காகவே உழைத்து நல்ல பெயரை சம்பாதித்துக் கொண்டவர்கள், என்பது இங்கு பசுமையுடன் காட்சி தரும் வேளாண்மைகளே சான்று பகர்கின்றது, என்றபோது பிரம்மிப்புத்தான் என்னுள்ளே எழுந்தது.

இரைதேடி உண்டுகளித்த பறவைக் கூட்டங்கள் இருப்பிடம் தேடிடும் வேளை கீச்... கீச்... கீச்... இராகங்கள்... என் சிந்தனையைக் கலைத்தது.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் —

அவ்வேளை முன்னே வந்த காதரும் “என்ன சார்.. இந்த நேரத்திலே” என்னைக் கேட்டதும் ஏதோ சொல்லி வைத்தது போல் பிரம்மை ஏற்பட்டது.

“ஆமாம் காதர் உன்னைச் சந்தித்தது நல்லதாப் போச்சு, இந்நேரம் அஹமது வந்திருப்பானே அவனைத் தேடித்தான் வந்தேன்”

“உங்கள் வயல் காவல்காரத் தம்பிதானே! ..ம்.. வந்திடுவான் இன்னமும் காணோம்”.. ஏன் சார் என்ன விசயம்?

“இரண்டு நாளா வீட்டிடுப் பக்கம் வரக் காணோம் வயலுக்கு வாரானான்று பார்த்திட்டுப் போகலாமென்றுதான் வந்தேன்.”

“நேற்றைக்கு உங்க வயல்ல ஆளைப் பார்த்தேன் இன்னைக்கு தெரியல்ல சார்..

“ஏதும் சுகமில்லாமல் இருக்கானோ தெரியல்ல... காதர் எனக்கும் நேரமாகுதில்லையா வந்தால் இதைக் கொடுங்க காலை யில் என்னை வந்து பார்க்கச் சொல்லுங்க. அப்படி வரலென்னா இதுல் சாப்பாட்டுக்குச் சாமானெல்லாம் இருக்கு இரவைக்கு ஒரு தடவை கவனிச்ககிட்டா நல்லா இருக்கும். சரியா காதர் நான் வரட்டுமா?

“நல்லது சார்... நான் எதற்கும் இரவைக்கு கவனிச்சிடுறேன் போயிட்டு வாங்க” என்றார் அன்புடன் காதர்.

வந்த திசையை நோக்கி சைக்கிளைத் திருப்பினேன்.

“சார் ஒரு நிமிசம்” என்றான் என்னைக் காதர்!”

“வேளாண்மைக்குப் பசளை ஏறியனும் பணம்தான் கொஞ்சம் தட்டுப்பாடாக இருக்கு முடிஞ்சா நீங்க... “சரி.. சரி..” தலையை அசைத்தபடி அவனின் வேண்டுதலை என்னால் தட்டிக் கழிக்க முடியவில்லை.

“என் காதர் எப்ப தேவைப்படும் அப்ப வந்து பசளை வேணும்னா எடுத்துக்கோ. பணம் தேவைப்பட்டால் சொல்லேன்” அவனைப் பார்த்துக் கூறினேன்.

சரி.. சார்.. அவன் முகத்தில் மகிழ்ச்சி. அப்ப நான் வரட்டுமா?

“ம்” கொட்டினான்.

சைக்கிள் நகர்ந்தது.

நான் இப்பகுதிக்கு விவசாயப் போதனாசிரியராக மாற்றமாகி வந்து இரண்டு வருடங்களை எட்டி விட்டாலும் ஏதோ இப்பகுதியில் பிறந்து வளர்ந்துவிட்ட உணர்வு இங்குள்ள ஒவ்வொரு குடியிருப்பாளரும் பேசிப் பழகும்போது எனக்கு ஏற்படுவதை என்னி நானே எனக்குள் பல தடைவ வியந்துள்ளேன்.

இப்பகுதி மக்களோடு இருந்து எனது கடமைகளைச் செய்து கொள்வதில் எனக்கொன்றும் சிரமமென்பதில்லை. தேவையான எந்த நேரத்திலும் அவர்களது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொடுத்து விடுவேன்.

அதன் பயன்களோ என்னவோ இப்பகுதி பெரியவர்களானாலும் சரி, வசதி குறைந்தவர்களானாலும் சரி அவர்களுக்கு உதவும் மனப்பான்மை இருக்கவே செய்தது.

வேளாண்மை செய்கைக்கு எனக்கு காணி கொடுத்தார்கள் அவர்களாக வந்து வயல், வரம்பு வேலையிலிருந்து உழவு, விதைப்பு, நீர்ப்பாச்சல், அறுவடை, குடு மிதிப்பு என்று முன் வந்து செய்து கொடுப்பார்கள்.

இருந்தாலும் ஊதியத்தை உடனுக்குடன் கொடுத்து விடுவேன். இதனால்தான் என்னவோ அவர்கள் உரிமையோடு அதிகாரி என்ற வகையில் நடந்து கொண்டாலும் நெருங்கிய பழக்கங்களை என்னோடு வைத்துக் கொண்டார்கள்.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் —————

அவர்களது தேவைக்கு என்னைக் கேளாதவர்கள் மிக அரி தென்றே நினைக்கின்றேன்.

அவர்களது குடும்பத்தில் நடைபெறும் நல்ல காரியங்கள் எதுவானாலும் சரி உரிமையோடு அழைக்காதவர்கள் இல்லை யென்றே கூறலாம் நானும் அவர்களது பொதுவான துண்பங்களில் பங்கெடுத்துக் கொள்வேன்.

இப்பகுதியில் பெரும்பாலானோர் விவசாயிகளாக இருப்பதால் எனது தேவையை எதிர்பார்த்தாலும் பொதுவாக சிலர் பணம் பொருள் என்று என்னிடம் கேட்டுப் பெற தயங்கமாட்டார்கள். நானும் முடிந்தவரை இல்லை என்று கூறாமல் உதவி விடுவதால் என்னோடு நாணயமாக நடந்து கொண்டு விடுவர். அந்த வகையிலே இன்று காதரும் என்னிடம் உதவியை வேண்டினான்.

மந்தாரமாக இருந்த வானில் இருந்து பெரும்... பெரும்... மழைத்துளிகள் விழுத் தொடங்கின. சற்று நேரத்துக்குள்ளாகவே “சோ”... வென மழை பெய்தது.

திடிரென பொழிந்ததும் ஒதுங்க இடம் கிடைக்காததாலும் விரைந்து பைசிக்களை ஓட்ட முடியாததாலும் வேகத்தை குறைத்துக் கொண்டு அடர்ந்து விசாலித்திருந்த அந்த ஆலமரத்தடியில் ஒதுங்கிக் கொண்டேன்.

மழை பொழிந்த அதே வேகத்தில் குறைந்தது. வானம் இருளை அணைத்துக் கொண்டிருந்தது. இனிமேல் இந்தப் பாதை யால் சைக்கிளைச் செலுத்துவது பெரும் கஷ்டம். மழையால் சேறும், சக்தியும் செல்லும் பாதையில் சிறு சிறு குழியில் தண்ணீர் தேங்கி பள்ளங்களை மூடியிருக்கும்.

சனுக்.. சனுக்கென காலை வைத்து தூக்கி எடுக்க இவ்வாறே பாதை நெடுகும் மனதில் எண்ணங்களை சுமந்து பைசிக்களைத் தள்ளினேன்.

“என்ன சார்! நீங்க மழையில் நனைஞ்சிட்டங்களா? ஒரு பெண் குரல் கேட்டு நிமிர்ந்தேன.

அந்த மங்களான மாலை மழைமேக இருளில் தண்ணீர் குடத்துடன் அங்கு என் முன்னே நின்ற அந்த இனிய குரவின் அழகு முகம் அவள் உதட்டில் சோகமாய் உதித்த புன்னகை மந்தாரத்தின் சாயல் இருந்தது.

“ஆமா நனைஞ்சிட்டேன் இனி இந்த வாகனத்தை இப்பாதையில் ஓட்ட முடியாது.” சார்... இத் எங்கவுட்டில் வைச்சிட்டு சைக்கிள் இருக்கு அத் கொண்டு போங்க என்றாள்.

“நீங்க... யாரு?”

“என்ன சார் என்னத் தெரியாதா? போன வருசம் விவசாயப் போட்டியில் முதலாம் பரிசு தந்து வருசா.. வருசம் நீங்க பரிசு வாங்கனும்னு வாழ்த்தின்களே அதுக்குள்ளே மறந்து போச்சா?”

அட்டா.. நீங்க நம்ம முஸ்தபா ஹாஜியார் மகள்தானே!

“சார் இப்பவாவது நினைவு வந்ததே இல்லையா? வாங்க சார்!

“இந்த ஒரு மாசத்துக்குள்ளே நீங்க எவ்வளவோ மாறிட்டங்க” இங்கே தாவணியடனும், ரவிக்கையடனும் அவளைப் பார்த்த பொழுது வியப்பால் கண்கள் அகலத் திறந்து கொண்டன.

அவள் “களுக்” கென்று சிரித்துக் கொண்டாள்.

இந்த நேரத்தில் அவளது வார்த்தைகளை தட்டிக் கழிக்க முடியவில்லை. அந்த நிலையிலும் நான் இல்லை. “ம்” என்றவாறு தலையை அசைத்தேன். அவள் தண்ணீர்க் குடத்துடன் முன்னே நடந்தாள். நீர்க்குடம் அடிக்கடி அவளது இடையை விட்டு நழுவி யது, அவள் சரி செய்து கொண்டு நடந்தாள் அந்த ஒற்றையடிப் பாதையில்.

நானும் மோட்டார் சைக்கிளைத் தள்ளியபடி அவள் பின்னால் சிறிது தூரம் சென்றேன். அவள் அவளது வீட்டினுள்ளே நுழைந்ததும் “வள்” ஒன்றுடன் வந்து என் முன்னே நின்றாள். “இந்தாங்க சார் தலையை துடைச்சிக்குங்க” என்றாள்.

நானும் “தாங்க்யூ” என்று கூறியபடி வாங்கி தலையைத் துடைத் துக் கொண்டேன். அந்த நிமிடத்துக்குள் ஒரு தேனீர் கோப்பையுடன் வந்து “ஈ குழங்க சார்” என்றாள்.

மழையில் நனைந்து வெட வெடத்துப்போன எனது உடலுக்கு அந்த குடான தேனீர் இதமாக இருந்தது.

அந்த மாலை நேர மழை, கருமுகில் சூட்டத்தால் இருள் சூழ்ந்திருந்தது. இதற்கு மேல் தாமதித்தால் மூன்று நான்கு மைல் தூரத்தை அதுவும் மேடு, பள்ளமும், சேறும், சக்தியுமான பாதையில் சைக்கிள் ஓடுவது மிகவும் கஷ்டமானதாக இருக்கும் மனதில் எண்ணியபடி.

தேனீர் கோப்பையை மேசைமீது வைத்துவிட்டு எழுந்து நேரமாகுது நான் வரட்டுமா? என்றேன் “சார் கொஞ்சமிருங்க மழையில் நல்லாவே நனைஞ்சி இருக்கிங்க. இப்படியே போனா உங்களுக்கு தடிமல், காய்ச்சல் பிடிச்சிடும் இப்படி தலைய காட்டுங்க” என்றாள்.

எதுக்கு?

“இது உப்புத்தன்னீ தலையில் வெச்சிக்குங்க, தடிமலே வராது எங்க உம்மாதாங் கொடுத்தாங்க வச்சிக்கிட்டா நல்லம்!” குழைந்தாள்.

அவளாகவே உப்புத் தண்ணீரை தலையில் தப்பி வைத்து விட்டாள்.

“ஏன் சார் ரூமில் தனிமையில் இருப்பீங்க இதெல்லாம் செய்ய முடியுமா?

கனவிலும் அழியாச் சின்னம்

“ஏன் அப்பிடி கேட்கிறே” வியப்புடன் வினாவினேன்.

“இல்ல கையோட ஒருத்திய கூட்டி வந்து துணைக்கு வச்சிக் குங்க உதவியா இருக்கும்” என்றவாறு மெல்லச் சிரித்தாள் அவள்.

“பரவாயில்ல நல்லாவே ஜோக் அடிக்கிரீங்க” நானும் பதிலுக்கு சிரித்தபடியே கூறினேன். விடைபெற்றுக் கொண்டு ஒருவாறு என் ரூம் வந்து சேர்ந்தேன்.

அன்று அதிகாலையில் கண்விழித்தபோது இரவு நன்றாகவே தூங்கியிருந்தேன் என்று நினைத்தபோது உடலின் அசதியும் அலைச்சலின் தாற்பரியமும் எனக்கு நன்கு உணர்த்தியிருந்தது.

என் படுக்கையறையில் இருக்கும் கண்ணாடியில் என்னைப் பார்த்தபொழுது, அவள் என் தலையில் வைத்துவிட்ட உப்பு தண் ஸீரின் முறைப்பு தலைமுடிகளில் பூத்திருந்தது, எனக்கே சிரிப்பு வந்தது.

அன்றையப் பொழுதின் சம்பவங்கள் மீண்டும் என் கண்களில் நிழலாடின. “இல்ல கையோட ஒருத்திய கூட்டி வந்து துணைக்கு வச்சிக்குங்க உதவியா இருக்கும்” என்ற அவளது வார்த்தைகள் பல தடைவ என் காதுகளில் ரீங்காரமிட்டன.

ஆமாம்... எவ்வளவு பெரிய உண்மை அந்த கிராமத்துச் சின்னவளின் வார்த்தைகள் நெஞ்சில் நிழலாடின.

“ம்” அவளே என் இதய வானத்தில் சிறகடித்து பறந்து வரும் பைங்கிளியானாள்.

அவளின் வரவுக்காக இன்னமும் என் இதயக் கதவுகள் திறந்தே கிடக்கின்றன “ஆமாம்” ஒரு துணைக்காக, என் நெஞ்ச மெல்லாம் அவள் நிறைந்திருக்கின்றாள்.

அவள் எனக்குத் துணையானாள். நெஞ்சின் நிழலானாள்.

(பிரசரம் - சிந்தாமணி)
21-05-1989

அழியாத உண்மைகள்

ரியாத் விமான நிலையம் அந்த நல்லிரவிலும் பகலாய்க் காட்சி யளித்தது.

பிரயாணிகளைச் சுமந்து கொண்ட விமான நிலைய பஸ் அங்கே கம்பீரமாக தன் இறக்கைகளை சுமந்து கொண்ட எஸ்.வி.304 சவுதி விமானத்தின் அருகே நிறுத்தியது.

அதிலிருந்து ஆண்கள், பெண்கள் ஒவ்வொருவராக இறங்கினர். அவர்களில் ஒருவராக நானும் இறங்கினேன்.

பின்னால் நன்பன் முஸாதிக்கும் இறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம்

எங்கள் இருவருக்கும் முன்னால் முண்டியடித்துக்கொண்டு ஒரு பெண் முன்னே சென்றாள். எல்லோருக்குமுள்ள அவசரம் அவனுக்கும் என்றாலும் வந்தவர்களை விட்டுவிட்டா விமானம் பறந்துவிடும். “ம...” போகட்டும் போகட்டும்.

சிறிதும் தாமதிக்காமல் இறங்கிய அதே வேகத்தில் எமக்காக நிறுத்தி இருந்த அந்த சவுதி விமானத்தில் அமர்ந்து கொள்வதற்காக அங்கே போடப்பட்ட படிகளில் ஏறிக் கொண்டிருந்தோம்.

எல்லோருக்கும் அவர் அவர் நாடுகளுக்கு திரும்பும் அதே எண்ணாங்கள், அதே அவசர உந்தல்கள். அதே வேக மகிழ்ச்சி என்னுள்ளும் எழுந்து நின்றது.

சொந்த, பிறந்த, வளர்ந்த நாடுகளை விட்டு தொழில் தேடி அலையும் அதே பட்டியலில் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு எவ்வளவோ தெண்டித்து பெரிய அலைச்சல்கள் எல்லாம் பட்டு படாத பாட்டுடன் எப்படியோ சவுதி மண்ணில் காலடி வைத்தவர்களில் நானும் ஒருவன்தான்.

அந்த இரண்டு வருடங்களில் மனைவி, மக்கள், உறவினர்கள், நண்பர்கள் எல்லோரையும் பிரிந்தே ஓர் புதிய சூழலில் என்றுமே அறிமுகமில்லாத சவுதியர்களோடு காலம் தள்ளி கையில் ஏதோ பணம் கொஞ்சம் சேர்த்து தமக்குள்ள வாழ்க்கைப் பழுவுக்கான சிறு வசதிகளை ஓரளவு திருப்தி செய்திட்ட நிறைவும் சிலருக்கு ஏதோ இரண்டும் கெட்டான் நிலையிலும், பெருத்த கவலையோடும் தமது தாயகத்திற்கு திரும்பிக் கொண்டிருப்பது என்பது எவ்வளவோ உண்மை. விமான ஒடுபாதையில் விமானத்தின் சில்லுகள் உரசும் பேர் இரைச்சலுடன் சப்தங்களோடு ஒடி உயர்ந்தது ஆகாயத்தை நோக்கி.

நான் அமர்ந்திருக்கும் அதே பக்கத்துச் சீட்டில் நண்பரோடு பேசிக் கொண்டிருந்தேன். பேச்கக்கிடையே அவனது பார்வை எங்கேயோ ஒரு மூலையை நோக்கி அடிக்கடி திசைமாறிக் கொண்டிருந்தது. பேச்சை நிறுத்திவிட்டு ஒரு குட்டித்தூக்கம் போட்டால் எவ்வளவோ நல்லது போல இருந்தது.

“உங்களை யாரோ சைட் அடிக்கிற மாதிரித் தெரியுது”
என்றேன் அவனிடம்.

வியப்புடன் என்னைப் பார்த்து உதட்டில் புன்னகையை
வரவழைத்துக் கொண்டவன் “சே...சே... நான் ஒன்றும் பார்க்கல்ல
அதோ... அவள்தான்” என்றான்.

ஆமாம்! அவளது பார்வை இன்னமும் இங்கேதான் இருந்தது.

“நீங்க பார்க்கல்லன்னா அவள் உங்களைப் பாக்கிறது எப்படித்
தெரியப் போகுது?”

“ஏன் உங்களுக்கு இந்தப் பொறாமை” என்னால் எதுவுமே
பேச முடியவில்லை, லேசாக அவனைப் பார்த்து சிரித்துக் கொண்
டேன். நாங்கள் அமர்ந்திருக்கும் நேர் நேர் எதிரில் இருவருக்கு
அடுத்த சீட்டில் அவள் அமர்ந்திருந்தாள்.

அந்த இளம் அழகியின் பார்வை இப்போது எங்கள் இருவ
ரையும் மாறி மாறி மேயத் தொடங்கின. அடிக்கடி அவனும்
புன்னகைத்துக் கொண்டாள். ஒப்புதலுக்கு அவனும் சிரித்துக்
கொள்வது தெரிந்தது.

“மஹாம்... என்னால் முடியாதப்பா நீதான் ஏதாவது பண்ணித்
தொல” என்றேன்.

அவனும் நல்ல அழகிதான் சவுதியில் இருந்துவிட்டுத்தான்
அவனும் நாடு திரும்பிக்கொண்டிருக்கின்றாள். சவுதிப் பெண்களைப்
போலவே நல்ல சிவப்பாக தக்காளி போன்று இருந்தாள். படபடப்
பான கண்கள், சற்று நீண்ட முக்கு, சுருள் சுருளான தலைமுடி,
உதட்டில் “விப்ஸ்டிக்” வேறு பளிச்சிட்டது.

அவள் சிரிக்கும்போது குழி விழும் கண்ணங்கள் நிச்சயம்
இளம் வட்டங்களைச் சுண்டி இழுக்கச் செய்யும் ஆமாம் செய்து
விடும். அது எம்மையும் விடவில்லைதான் என்றாலும் எனக்குள்ள
மனோ நிலையோ முன்னர் போல் இல்லை.

பெண்கள் என்றாலே அவர்களோடு கூடியிருந்து அறுவை செய்வதில் விடவேமாட்டேன். இது ஒரு பொழுது போக்குப்போல இப்போதெல்லாம் ஏதோ பக்குவப்பட்ட மனோ நிலை.

ஒரு மாறுபட்ட உணர்வு ஒரு இறைபக்தி குடிகொண்டுள்ளது. எப்படியோ முழுமையாக மாறியிருந்தேன்.

அவளை மீண்டும் நோக்கியபோது அதே பார்வை அதே சிரிப்பு “இந்தா அவள் எந்த ஊரு என்ன பேருண்டு விசாரித்துப் பார்க்கட்டுமா? நண்பன்தான் என்னிடம் கேட்டான். “உன் விருப்பம்” சுருக்கமாகக் கூறினேன். நண்பன் முசாதிக்குக்கு விமானம் தரைதட்டும் வரை பொறுமையே இல்லைபோல் தெரிந்தது.

அவனுக்கு என்ன நிலையோ! என்று எனது ஊகத்தை மதிப்பீடு செய்தேன். “ம்” என்னால் முடியவே முடியாது நமக்கேன் வம்பு? இவனாவது அவளாவது எல்லாம் அவர் அவர்களது எண்ணம் போலும் வசதிபோலும் நடக்கட்டும்.

விமானம் தரை தட்டினால் இவன் எங்கே? அவள் எங்கே? ஏதோ இருக்கும் இடத்துக்குள் ஒரு பொழுதுபோக்கு இதில் நான் ஏன் என் மனதைப்போட்டுக் குழப்பிக் கொள்ள வேண்டும்? என்றபடி வாங்கிப் போட்டுக் கொண்ட “சுயிங்கம்” ஒன்றை தேடிப்பிடித்து பொக்கட்டிலிருந்து எடுத்து வாயில் போட்டு மென்றுகொண்டே எனது வீட்டு நினைவில் மூழ்கிவிட்டேன்.

“இன்னும் சில வினாடிகளில் விமானம் தரையிறங்கப் போகிறது உங்கள் பெல்குகளை அணிந்து கொள்ளுங்கள்” என்று தெளிவான ஆங்கிலக் கட்டளை மொழி எம்மை வந்து சேர்ந்த பொழுது ஒரு பெரும் மகிழ்ச்சி... ஒரு உற்சாகம் புரியாத சுறுசுறுப்பு சொல்ல முடியாத உணர்வுகளின் உந்தல்.

ஒவ்வொருவரின் உடலிலும் நிச்சயமாக மின்சாரமாக இழை யோடியிருக்கும். அதன் எதிரொலிகள் குரல்களின் சுறுசுறுப்பான முனுமுனுப்புக்கள் பேச்சுக்குரல்கள் எம்மிடையே தென்படவே செய்தன.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் —————

இதுவரை ஆகாயத்தில் சஞ்சரித்த விமானம் தரையிரங்கி சில்லுகளில் ஒடி நின்றதும் அதன் கதவுகள் திறந்ததும் பெட்டிப் பாம்பாய்க் கிடந்த உடல்களுக்கு விடுதலை கிட்டியது போன்ற ஒரு பிரம்மை.

ஆமாம்.. இந்த விமானத்துக்குள்ளே பார்வையால் ஜாடை பேசிய கண்களுக்கு இப்போது ஒரு குதூகல் ஓளி, பிரகாசமாக மின்னிக்கொள்வது நண்பன் முஸாதிக்கின் கண்களில் மட்டுமல்ல, அவள்.. ஆமாம் அந்த வெண்புறாவின் கண்களிலும் ஓளிப்பிரவாகம் நிகழ்வே செய்தன.

“மச்சான் கொஞ்சம் பொறு அவனுக்கிட்ட எந்த ஊருன்டு கேட்டுட்டு வாரன்”

“டேய்.. டேய்.. முஸாதிக்...”

இரு மச்சான் நான் கொஞ்சம் முன்னாலே போறன். அவசரமாக முன்னே சென்றான்.

அவள் அவனுக்கு முன்னமே இறங்கி அங்கு பிரயாணிகளை ஏற்றிச்செல்லும் முதல் பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டதும் பஸ் புறப்பட்டு விட்டது விமானக் காரியாலயக் கட்டிடத்தை நோக்கி...

ச்சா... அவள் முந்திக் கொண்டாளே! அழுத்துக் கொண்டான்.

டேய் முஸாதிக் அவன் தோளில் தட்டி நட..நட.. அடுத்த பஸ்ஸில் அமர்ந்து கொள்!

உள்ளே சந்திச்சிடுவேன் இல்லையா? “ம்.. சந்திப்பே” என்றபடி நம்பிக்கையூட்டி அவனை உற்சாகப் படுத்தினேன்.

அவனது முனுமுனுப்பு குறைந்தது. அந்தக் கட்டிடத்தில் விழிகளை மேயவிட்டபோது, அவள் அங்கு உள்ளே உள்ள வங்கி யில் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு வெளியேறுவது தெரிந்தது.

“பாவம் இவன்”

கனவிலும் அழியாச் சின்னம்
இன்னும் எமக்கான பரிசீலனை முடியும்வரை பொறுமையில்
லாது தவித்தான்.

‘கண்டதும் காதல் என்பது இவன் விசயத்தில் எவ்வளவு
உண்மை’ இவனுக்கு வந்தது காதலா? இல்லை காமமா? எனக்கே
விடைகான முடியாது விழித்தேன்.

பரிசீலனை முடிந்ததும் முண்டியடித்துக் கொண்டு ஒரு சம்பிர
தாயத்திற்குக்கூட என்னிடம் ஒன்றும் சொல்லிக் கொள்ளாமலேயே
மறைந்து விட்டான். நான் அவனைத் தேடிக் கொண்டு வெளியே
வந்தபோது “மஹாம்” அவன் எந்த இடத்திலும் இல்லை.

அவன் இந்நேரம் எந்த இடத்திலோ எவள் எவளைத் தேடிக்
கொண்டு செல்வானோ தெரியாது என்று எனக்குள்ளே அழுத்துக்
கொண்டு வாகனம் ஒன்றை ஏதிர்பார்த்திருந்த போது!

“இந்தாங்க... நீங்க இன்டைக்கே ஊருக்குப் போற்றங்களா?
என்ற குரல் கேட்டபோது என் கண்களையே நம்புமுடியவில்லை.

ஆமாம்! அவனேதான், அந்த அழகியேதான். ஒ... நீங்க
இன்னும் போகலயா? வியப்புடன் வினாவினேன்.

“அவன் உங்களை... தேடி... இல்லை... நீங்க... நீங்க...
எங்க... போகனும்.. ஏதோ... கேட்டேன் யாரு இவள்...?” மனசு
கேட்டது வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை.

“உங்களைத்தேடி... அவன்... வந்தானே”

“யாரு அவன்”

“ஓ... ஒண்ணுமில்ல”

மனசுக்குத் தெரியாமல் வார்த்தைகள் வெளிவந்தன. ஏதோ
கேட்டேன் பதிலுக்கு அவனும் கேட்டாள். என்ன பேசுவது என்று
புரியாமல் சொன்னவைகள் அவை.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் —————

“என்னைத் தெரியவியா?

எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. இதற்கு முன்பு இவளைப் பார்த்ததே இல்லையே பேசியதும் ஞாபகத்தில் இல்லை என்னைத் தெரியாதான்னு வேறு கேட்கிறானே! யாரிவள்? பல தடவை ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்தேன் “மஹாம்” கொஞ்சமும் ஞாபகத்திற்கு வரவே இல்லை.

அவளிடமே கேட்டு விடுவோமே ஏன் வீணாக மன்றையைப் போட்டு குழப்பி குடைவான் என்று அவளிடமே மெல்ல “நீங்க யாருள்ளு சொல்லுங்களேன் எந்த ஊர் என்றேன்”

“கிண்ணியாதான்”

கிண்ணியாவா?... ஓ.. சின்ன வயசில பார்த்திருப்பேன். என்று வார்த்தைகளை அறைகுறையாக விட்டுவைத்தேன்.

அவள் “கனுக்” என்று சிரித்தபடி என்னங்க அதுக்குள்ள என்னை மறந்திட்டிங்களா?

அப்ப நீங்க... என்றேன்.

உங்க கடைக்கு நான் வந்து சாமான் வாங்கும்போது அடிக்கடி “ஆய் சின்னக்குட்டி என்ன வேணும் என்று கேட்டு எனக்கு டொபி, பிஸ்கோத் எல்லாம் தந்து”

“எல்லாம் தந்து”

எல்லாந் தந்து நீ பெரியவளானதும் என்ன கல்யாணம் கட்டிக்கிறியான்னு கேட்பிங்களே இப்ப ஞாபகமிருக்கா?” என்றாள் இமை கொட்டாமல் என்னையே பார்த்தபடி.

அவள் முகத்தில் வெட்கம் குடிகொண்டதோ என்னவோ மெல்லத் தலையைக் குணிந்து கொண்டாள்.

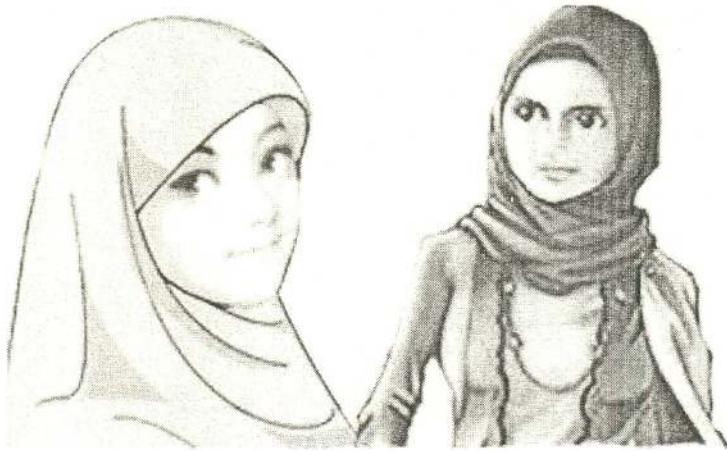
கனவிலும் அழியாச் சின்னம்

என்னால் எதுவுமே பேச முடியவில்லை. என்னால் இப்போது தான் ஊகிக்க முடிந்தது. விமானத்தினுள்ளே இவள் அவனைப் பார்த்துச் சிரிக்கவில்லை என்னையும் அந்தக் கடந்தகால நிகழ்ச்சி கணையும் அவளது மனக்கண் முன்னே கொண்டுவந்து என்னி என்னி சிரித்திருக்கிறாள் என்பது.

ஆமாம். இந்த சின்னஞ்சிறிய உள்ளங்களில் என்றோ பதிந்து விட்ட சம்பவங்கள் என்றுமே பக்கமயாக இருப்பது எவ்வளவு பெரிய உண்மை. காலத்தால் அழியாத உள்ளச் சம்பவங்கள் எப்போதும் கதைகளிலும் வரும், ஒவ்வொருவரின் கனவிலும் நினைவிலும் நெஞ்சங்களிலும் நிழலாடவே செய்யும்.

நானும் பதிலுக்குச் சிரித்துவிட்டு ஊருக்குச் செல்லும் பஸ்ஸை எதிர்பார்த்தபடி இருவரும் நடக்கலாணோம்.

(பிரசுரம் - சிந்தாமணி - 19-11-1989)

புஞ்சத் துள்கள்...

மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேல் எங்கள் கிண்ணியா கிராமம் கிராமமாகவே இருந்தது.

மின்சார வசதியோ தொலைத்தொடர்பு வசதிகளோ இல்லை. தபாலகம், ஆஸ்பத்திரி, உப அரசு அதிபர் காரியாலயம், எம்.பி வீடு என்று மாத்திரம் தொடைபேசி வசதி செய்யப்பட்டிருந்தது.

யாருடனாவது பேசிக்கொள்ள வேண்டுமென்றால் நேரில் தேடிப்போய் சுந்திக்க வேண்டும் அல்லது யாரிடமாவது சொல்லிய னுப்பி விசயத்தைக் கூற வேண்டும் அல்லது அழைத்து வந்து பேசவேண்டியதை பேசவேண்டும். மற்றப் பரிமாணங்கள் எல்லாம் தபால் மூலம் எழுதித் தெரிவிக்க வேண்டியதுதான்.

அன்று ஒவ்வொரு மாவட்டத்தின் நிர்வாக ஆட்சி அதிகார மெல்லாம் அம்மாவட்டங்களின் அரசியல் அதிகாரிகளின் பொறுப் பினிலேயே நிர்வகிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

திருமலை மாவட்டமும் கெளரவ அமைச்சரும் மாவட்ட அரசியல் அதிகாரியுமான எம்.பி அவர்களின் கையிலேயே அடங்கிக்

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் கிடந்தன. அவரது சுட்டு விரலின் அசைவில்தான் எல்லாக் காரிய மும் நடக்கும், நடந்தது.

மக்கள் செல்வாக்கும் கொடி கட்டிப் பறந்தது. யாரை உயர்த்துவது யாரை இறக்கிவிடுவது என்பதெல்லாம் அவர் திட்டமிட்டபடி அவரது எண்ணப்படியே நடந்தது.

உறவினர்கள், நன்பர்கள், கட்சிக்குப் பாடுபடுபவர்கள், விசுவாசிகள், தொண்டர்கள் எல்லோரையும் திருப்திப்படுத்துவதில் மிகக்கவனமாக நடந்து கொண்டவர் அமைச்சர் அவர்கள்.

விவசாயத்திற்கும், மீன்பிடித் தொழிலுக்கும் முக்கியத்துவம் பெற்ற இம்மாவட்டத்தின் இயற்கை அமைப்பு வளங்களை வளப் படுத்தி அபிவிருத்திகளை முன்னெடுப்பதில் முழுமுச்சாய்ப் பாடு பட்ட அவரது முயற்சியின் முதல்படி ஊருக்கான மின்சாரம் கந்தளாய், தம்பலகாமம் ஊடாக கிண்ணியா பிரதான வீதியை புனருத்தாரணம் செய்வதும், கந்தளாய் குளநீரை வடிகால் அமைப்பின் மூலம் அப்பகுதி விவசாய நிலங்களை வளப்படுத்துவதும், அவற்றுக்கான சிறு சிறு குளங்களை சீரமைப்புச் செய்வதும் அதன் மூலமாக பரந்த விவசாய நிலமாக காட்சி தரும் வானெல விவசாய நிலத்தைப் பச்சைப் பசேலென காட்சி தரும் நிலமாகக் காண்பதுமே அவரது கனவு.

இவ்வேலைகளை முடுக்கிவிட்டு முழுமூரமாக அதில் கவனம் செலுத்தியிருந்தார் அமைச்சர்.

இப்பகுதி குளங்கள் புனரமைப்பு, புதிய நீர்ப்பாச்சல், வடிகான் வெட்டுதல், திருத்தப்பாடுகள் முதலியவற்றை அன்று பார்வையிட வந்திருந்த பொறுப்பான அமைச்சர்களோடும் அவர்களது உயர் அதிகாரிகளோடும் அன்றையப் பொழுதைக் களித்து திருப்பி அனுப்பி வைத்த கையோடு வீடு திரும்பியிருந்தார் அமைச்சர்.

பகல்பொழுது முழுவதும் பிரயாணத்தில் இருந்த அசதியில் சோர்ந்துபோயிருந்த அமைச்சர் வீட்டில் படுக்கையில் சாய்ந்திருந்திருந்தார் கிண்ணியா ஹஸன்ஜி

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் —————

தார். அவரது அன்பு மனைவியரும் பணிவிடையில் முழுமூரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

இருந்தும் அவரது துணைவியரின் முகம் வாடியிருந்தது. முன்பிருந்த புஞ்சிரிப்பு, கலகலப்பு, பேச்சுக்கள் எல்லாமே குறைந்தி ருந்தது. நடை உடையிலும் பிடிப்பில்லாது சோர்வு தென்படுவதை ஏடாக்குமாகப் புரிந்து கொண்ட அவளது கணவர் அமைச்சர் இதுபற்றி அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாமல் முத்தமகன் கொடுத்த தேவீர் கோப்பையிலுள்ள தேவீரை உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தார்.

அவரது இரு பெண்பிள்ளைகளும் அருகில் வந்து அமர்ந்தி ருந்தனர். முத்தவள் ஏழாம் ஆண்டிலும், இளையவள் ஐந்தாம் ஆண்டிலும் படிப்பவர்கள். சுட்டித்தனம் இருந்தாலும் அடக்கமா கவும், பண்பாகவும் பழுப்பவர்கள். இரு பெண்களுக்கும் ஒரு ஆண் மகனுக்கும் தந்தையாக இருந்தாலும் பெண்பிள்ளைகள் மேல் மிகவும் பிரியமாக இருந்தார் அமைச்சர்.

அருகில் அமர்ந்த இருவரையும் பார்த்து! என்னம்மா ட சாப்பிட்டங்களா? என்றார் அவர்.

“ம்” இருவரும் ஒரே நேரத்தில் “ம்” கொட்டினார்கள்.

“எல்கூலுக்குப் போனீங்களா?

“ஆமாம்... போனோம்”

“எப்படி பாடமெல்லாம் நடந்ததா?”

“ம... ம்” என்றார்கள் இருவரும்

எல்லாப் பாடங்களுக்கும் ஷ்சர்ஸ் இருக்காங்களா?

“இருக்காங்க ஆனா ஓன்பதாம் பத்தாம் வகுப்புக்கு ஷ்சர்ஸ் இல்லென்டு நம்மட பக்கத்துழூட்டு பரீனா பத்தாம் ஆண்டு படிக்கி றாளே அவ பிரின்சிபல்ட சொல்லிட்டு இருக்கைக்க நானும் கூட இருந்தேன்”

நீங்க எதுக்கு பிரின்சிபல்ட ரூமில? என்றார் அவர்.

“ரூமில் இல்ல டாடி ஓபிசில்தான் நீங்க எப்பமட்டில் வீட்டுக்கு வருவீங்கன்டு பிரின்சிபல் என்ன கேட்டிட்டு இருந்த நேரம் ஓபிசுக்கு வந்த பர்னா விஞ்ஞானம் - இங்கிலீஸ் பாடத்துக்கு ஷ்சர்ஸ் இல்லையென்டு சொன்னா” என்றாள் மகள்.

“பிரின்சிபல் என்ன சொன்னாங்க என்றார் அவர்.”

ஷ்சர்ஸ் லீவு, போய் வகுப்பில் பாடங்களைப் படிந்கன்னு சொன்னாங்க.

“ஆ... ஆ... என்னைப் பற்றி என்ன கேட்டாங்க?

“ம... தமிழ்தினைப் போட்டி பரிசளிப்பு விழா நடத்த இருக்காங்களாம் விழா டேட் பிக்ஸ் பண்ணனுமாம் என்றாங்க” என்றாள் மூத்த மகள். அப்பா வந்தா எனக்கு சொல்லுங்கன்னு வீட்டிலும் மம்மிக்கிட்டேயும் சொல்லிட்டுப் போயிருக்காங்க” என்றாள் அவள்.

இதையெல்லாம் மெளனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த இளையகள், “இப்ப எங்க இருப்பாங்க..? ஆர்வத்தோடு விளாவினாள். அவங்க சனி, ஞாயிறு லீவு என்டா ஊருக்குப் போயிருப்பாங்க நாளைக் காலையில்தான் வருவாங்க.

“ஆல் ரைட் நாளைக்கே என்னை சந்திக்க சொல்லுங்க” என்றவர் அவர் கையிலிருந்த தேனீர்க் கோப்பையை உறிஞ்சினார்.

கலை, கலாச்சார நிகழ்ச்சிகளில் மிகக் ஆர்வத்துடன் ஒத்து மழுப்பு வழங்கும் அமைச்சர் அவர்கள் சம்பத்தப்பட்டவர்களுடன் ஆலோசனைகளை வழங்கி சிறப்பாக விழா ஏற்பாடுகளை நடாத்துவதில் மிகுந்த வல்லமை பொருந்தியவர் என்பது எம்மத்தியில் மாந்திரமல்ல கடல்கடந்த தமிழ்நாடு வரை நன்கு உணரப்பட்டவர். தான் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணை நாடறியச் செய்த நாவல்லமை மிகக் நாவலன் எனப் பாராட்டிப் புகழ்ந்த வித்தியாலய அதிபர் அவர்களை இலேசில் மறந்துவிட முடியுமா? என்ன.

இதற்கும் மேலாக தங்கள் உயர் கல்விக்காக வெளிநாட்டில் இந்தியாவின் மாநிலமான தமிழ்நாடு பூனா பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்படிப்புகளை ஒரே பிரிவு மாணவர்களாக இருந்து கற்று நாடு திரும்பியவர்கள் என்ற நெருக்கத்திற்கும் நட்புக்கும் உள்ளானவர்கள் இவர்கள்.

கற்பித்தல் இவரது தொழிலாகவும் இருந்தது. காலவோட்டத்தின் சமூர்ச்சியில் வெவ்வேறு கட்டங்கள் நிகழ்வதென்பது மனித வாழ்க்கையின் இயல்பு, இயற்கையும் அதுவே.

கற்பிக்கும் காலமே அரசியலில் குதித்து நாடாளுமன்றப் பிரதிநிதியாக அடுத்தடுத்து உயர்ந்து அமைச்சரான இவர், தம் பிரதேச வளர்ச்சியில் அளவிலா அவா கொண்டிருந்தார். கல்விக் காக மகளிர் பாடசாலையாக மாற்றம் செய்து பெண்களின் கல்வித் தரத்தை உயர்வடையச் செய்ய நட்பின் காரணமாக அதன் வளர்ச்சி யில் பங்கேற்க அதிபர் பதவியை வழங்கி நட்பினை மேலும் கொரவப்படுத்திக் கொண்டார் அமைச்சர்.

இந்த நீண்டகால நட்பு, கள்ளமில்லாப் பேச்சு, பழகும் பண்பான தன்மை அமைச்சரின் மனைவிக்கு ஒன்றும் தெரியாத ஒன்றல்ல. எல்லாவற்றுக்கும் முடிச்சுப் போட்டுப் பேசிப்பழக்கப்பட்ட சமூகம் மனித சமூகம். சில முடிச்சுக்கள் வெறும் பின்னலாக நீண்டு செல்லும், சில முடிச்சுக்கள் இறுகியே விடும். இவ்வாறான சில பின்னல்கள் வாழ்க்கையில் மின்னல்களாக மின்னி மறைவதுண்டு.

சந்தோச சுவாசக் காற்றுக்கள் இடைமறிக்கப்பட்டு புகும் சந்தேகப் புயலாக மெல்ல எழுவது போல் ஒரு மினிச் சூறாவளி விட்டு விட்டு வீசி அமைதி கொண்டிருந்தது. அவள் மனதில் எவரும் சீண்டாதவரை.

மேசையில் இருந்த டெலிபோன் அலறியது. ரிசீவரைக் கையில் எடுத்து ஆங்கிலத்தில் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அமைச்சர்.

வெலும் கையுமாக முன்னே வந்த அவரது மனைவியைப் பார்த்ததும், பேச்சை முறித்துக் கொண்டு எழுந்து வந்தவர்! “தொட்டியில் நீர் ரெடியா? என்றார்”

கனவிலும் அழியாச் சின்னம்
“ஆமா” என்றவாறு தலையசெத்தாள் மனைவி.

“ஷ்சர் வந்து என்ன சொன்னாங்க” அமைதியாகக் கேட்டார் அவர்”

பிள்ளைங்க சொல்லிட்டிருந்தாங்களே போதாதா? சற்று எரிச்சல் கலந்த தோரணையில் பேசினாள் அவள்.

“வேறு ஏதாவது... என்று வார்த்தைகளை மெல்ல இழுத்தார். “போதும் உங்க புராணம் ஆரம்பிச்சிட்டங்களா? முதல்ல போய் குளிச்சிட்டு வாங்க” பொத்தென அவரது கைகளில் டவலை வைத்த படி எளிச்சோடு திரும்பினாள் அவள். லேசாகப் புன்னகைத்தார் அமைச்சர்.

இவளது கோபத்தின் காரணம் அவருக்கு மெல்லப் புரிந்தது. தான் வந்ததிலிருந்து அவளது கலகலப்பற்ற மொனத்திற்கு விடையும் கிடைத்ததில் திருப்தி.

தன் மனைவிக்கு ஏற்பட்டுள்ள சந்தேகத்தை, தன்மீது ஏற்பட்டுள்ள தவறான எண்ணங்களை நீக்கி அவள் மனதில் அமைதியான சூழ்நிலை ஏற்பட வேண்டுமென அதற்கான சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்த தீவிரமாக சிந்தித்தபடி குளிக்கச் சென்றார் அவர்.

இருவச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டதும் தன்னைச் சுந்திக்க வந்திருந்த மக்களை அழைத்து அவர்களுடைய தேவைகள் குறை பாடுகளுக்கு முகம்கொடுத்து நீண்ட நேரம் கழிக்க மனி இரவு இரண்டுக்கு மேலாகிவிட்டது.

தூக்கம் மட்டும் வரவில்லை சிந்தனை வேறு திசையில் இருந்தது. அவரது மனக்குள் ஓர் தீர்வுத் தெளிவு தென்பட்டதன் விளைவு நித்திராதேவி அணைத்துக் கொண்டாள்.

அதிகாலை வேளை சுபஹாத் தொழுகைக்கான அதான் ஒலி கேட்டதும் கண்விழித்துக் கொண்டவர் தொழுச் செல்வதற்கு ஆயத்த மாகி வீட்டுக்கு முன்னாலுள்ள பள்ளிவாசலுக்குச் சென்று தொழுத்

கையோடு ஏதோ ஞாபகம் வந்ததும் அவசரமாக வந்து கதிரையில் அமர்ந்து முக்குக் கண்ணாடியை காதுகளினிடையே செருகி காகித மொன்றை எடுத்து எதையோ விரைவாக மூன்று நான்கு வரிகள் எழுதி என்வலப் ஒன்றில் போட்டு வைத்துக் கொண்டார் அவர்.

அந்த வேளையிலும் தன்னைச் சந்திக்க வந்திருந்த ஆதர வாளர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த வேளை கதிரவன் கிழக்கில் தன் ஒளிக்கதிர்களை வீசிக் கொண்டதும் இருள் கலைந்தது.

பாடசாலை செல்லும் நேரம் இவரது பிள்ளைகள் மூவரும் விடைபெற்றுச் செல்ல வந்தவர்களிடம் கவரிலிட்ட தபாலை கையில் எடுத்து முத்த மகள் கையில் கொடுத்து “மறந்துவிடாமல் உங்கள் பிரின்சிப்பல் அவர்களிடம் கொடுங்கள்” என்றார் அமைச்சர். மூவரும் விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

அவருடைய அந்தரங்கச் செயலாளர் வந்து ஏதோ சொல்ல அவரும் வெளியே புறப்பட தன்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டு புறப்படலானார் அமைச்சர்.

தன் மனவியை அழைத்து நம்ம வீட்டுக்கு முக்கிய விருந்தாளி ஒருவர் சாப்பாட்டுக்கு வருகிறார் சாப்பாடு ரெடியாகட்டும் நானும் இரண்டு மணிக்கெல்லாம் திரும்பிவிடுவேன் என்றவாறு விடைபெற்றுச் சென்றார் அமைச்சர்.

பாடசாலை முடிவுற்று அமைச்சரின் பிள்ளைகளோடு அதிபர் அவர்களும் வீடு வந்து சேர்ந்தனர். “உள்ளே வாங்க மச்சர்” அழைத்தனர் பிள்ளைகள்.

முன்னே வந்த பிள்ளைகளின் தாய் மச்சரைக் கண்டதும் உதட்டில் புன்னகையை வருந்தி வரவழைத்துக் கொண்டு வாங்க... வாங்க... என வரவேற்றாள்.

போடப்பட்டிருந்த சோபாக்களில் ஒன்றைக்காட்டி “இருங்க ணேன்” என்றாள் அவள்.

எங்கே அமைச்சர் வீட்டில் இல்லையா? வினவினாள் ஷ்சர். அச்சமயம் பார்த்து அமைச்சரின் வாகன “கோன்” ஒலி கேட்டதும் “இதோ வர்ராங்க போல..” என்றாள் அமைச்சரின் மனைவி புண்ணகையுடன்.

உள்ளே வந்த அமைச்சரைக் கண்டதும் எழுந்து நின்ற ஷ்சரைப் பார்த்து “ரொம்ப நேரமா வெயிட் பண்ணுறீங்க இல்லையா”?

“இல்லை... இல்லை... இப்பதான்”

இருங்க ஐந்து நிமிசத்தில் வந்திடுறேன் என்றவர், நான் ரெடி சாப்பாடு ரெடியா மெல்ல அவர் மனைவியின் காதருகே வந்து கேட்கும்படியாக கேட்டார் அவர்.

“ஆமா”

ஆல்ரைட் ஷ்சர் உள்ளே வாங்க சாப்பிட்டுக் கொண்டே பேசிக்கலாம். இன்டைக்கு நீங்கதான் எங்க வீட்டு விருந்தாளி என்று சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார் அமைச்சர்.

பல தடவைகள் விருந்தாளியாக ஷ்சர் வந்திருப்பதால் இன்று இது ஒன்றும் புதிதல்ல இவருக்கு “வேணாம்னா விட்டுவிடவா போறீங்க” என்று புன்னகைத்தபடி எழ!

வாங்க ஷ்சர் வாங்க, என்று இரு புதல்விகளும் அவரது கைகளைப்பிடித்து அழைத்துவந்து சாப்பாட்டு மேசையின் முன் போடப்பட்ட கதிரையில் அமரச் செய்தனர்.

சுற்றிவரப் போடப்பட்டிருந்த கதிரைகளில் எல்லோரும் வந்தமர கைகளை அலம்பிக் கொண்டு அமைச்சரும் அமர்ந்து சாப்பிடத் துவங்கினார்.

“சரி நான் ஆரம்பிச்சுட்டேன் நீங்களும்... என வார்த்தைகளை முடிக்கும்முன் தன் மனைவியைப் பார்த்து சாப்பாட்டைப் பரிமாறி விட்டு உற்கார்ந்துக்கோங்க சாப்பிட...” என்று அன்புக் கட்டளை யிட்டார் அவர்.

பாடசாலை நிலை, முன்னேற்றம், தேவைகள், விழா ஏற்பாடு எல்லாம் பேசிக் கொண்டே சாப்பாட்டை மென்று கொண்டனர்.

தன் அன்புச் செல்வங்களைப் பார்த்து “ம்.. ஷ்சரை நீங்களும் சாப்பிடச் சொல்லுங்க” எனக்கூறி சிரித்தபடி நேரெதிரே அமர்ந்தி ருந்த மனைவியையும் ஷ்சரையும் மாறி மாறி பார்த்துக் கொண்டார் அவர்.

மௌனம் குடிகொண்டிருந்தது...

நான் வந்து பிள்ளைகளை ஒன்று கேட்டுச் தெரிஞ்சுக்கனும். நீங்க பெரியவங்க இரண்டு பேரும் தப்பா எடுத்துக்க வேணாம்... என பீடிகை போட.,

ஒரே நேரத்தில் எல்லோரும் அவரை நோக்கினர்.

“ஒன்னுமில்ல... நீண்ட நாட்களா.. எதுவுமில்ல இப்பதான் தோனுங்சி” என்று கூறி வார்த்தைகளை நிறுத்தினார் அவர்.

“எதுவா இருந்தாலும் பரவாயில்லை கேளுங்களேன்” மனைவியினதும் ஷ்சரினதும் குரல்கள் ஒரே நேரத்தில் ஒலித்தன.

“ப்ரோமிஸ்” என்று கேட்டவாறு அவர் சிரிக்க தலையசைத்து “ஆமா” எனக் கூற.,

இருவரது முகங்களையும் கவனித்துக் கொண்டே “மைடியர் சில்ரன்ஸ்” என உணர்ச்சி மேலிட்டவர், அமைதியாக.,

பிள்ளைங்களா... ஒரு சின்னக் கேள்வி ரெடியா?

“ஓ.. கே.. டாடி சொல்லுங்க” ஆவலோடு கேட்டனர் பிள்ளைகள். மம்மியையும்.. ஷ்சரையும் நல்லா ஒரு தடைவ பார்த்துக்கீட்டு பதில் சொல்லுங்க ஓ..கே.. புதிர் போட்டபடி கேட்டார்.

“ம்.. ம்..”

கனவிலும் ஓழியாச் சின்னம்

“இவங்க ரெண்டு பேரிலும் யாரு ரொம்ப.. ரொம்ப அழகு”
பாடசாலை வாத்தியார் பிள்ளைகளை கேள்வி கேட்கும் தொனியில்
கேட்டார் அவர்.

“ஆய்.. ஆய்.. மம்மிதான் அழகு” என்று கூறி மூவரும்
சிரித்தனர்.

அவர்களும் அதில் கலந்து கொண்டனர்.

அமைச்சரின் குட்சமமான கேள்வியின் பக்கங்களை பக்குவ
மாக விளங்கிக் கொண்ட அதிபர் புன்முறுவலோடு சமாளித்து
“உங்க அழகு எங்கிட்ட இல்லை எந்தக் கலக்கமும் வேண்டாம்”
என்ற இச்சரின் குரலில் தெளிவு தென்பட்டது.

ஷச்சரை நோக்கிய அமைச்சரின் மனைவியின் முகத்தில்
கார்மேகம் குழந்த வானில் காற்றோடு கலைந்த மேகக் கூட்டங்கள்
விரைந்து திசைமாறிச் சென்றது போல் அவளது மனவானில்
இருள் நீங்கி... தெளிவு நிகழ்ந்து பால் நிலவு பொழிந்தது.

இருசோடிக் கண்களும் அவரை நோக்கிய வேளை
அவர்களது விழியோரங்களில் கண்ணீர் முட்டியிருந்தது. அவைகள்
பனிக்கவில்லை. ஒ... அந்த சமூகக் கண்களுக்கு இந்தப் புனிதத்
துளிகள் வழைப்பட்டும் என்பதற்காக.

(1981)

தேசிய இ.சே மன்றம் நடாத்திய
“தேசிய இளைஞர் விழா”
போட்டியில் வெற்றி பெற்றது

புது வசந்தங்கள்

சோ... வெனக் கொட்டும் மழை மிகக் கொடுரமாக இருந்தது. காதுகளைச் செவிடாக்கும் இடி மழுக்கங்கள், கண்களைப் பறிக்கும் பளிச்... பளிச்... மின்னல்கள் இருண்ட வானிடையே தெளிவாகக் காட்டின.

ஒவ்வொரு மழைத்துளிகளும் எதையோ பேசிக்கொள்வது போன்று ஒசை எழுப்பியது. ஆற்று வெள்ளம் போல் நிலத்தில் கொட்டிக் கிடந்த நீர் பள்ளங்களை நோக்கிப் பாய்ந்தோடியது. சூடிசையினுள்ளே இருந்தவாறு ஒலைக்குடிசைக் கதவை மெல்லத் திறந்து வெளியே பார்வையைச் சுழற்றினார் காசிம் நாநா.

முற்றுப் பெறாது உயர்ந்தெழுந்திருந்த வீட்டுச் சுவர்கள் கட்டிய பாதி, கட்டாத பாதி கழிமண்ணால் செங்கற்களை வைத்துக் கட்டி யிருந்த கல்வீடு மழையின் பேய்வீச்சுக்குத் தாக்குப் பிடித்தாலும் கழிமண் கட்டு செங்கற்களும், கழியும் கரைந்து சுவர்கள் விழுந்து

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் விடும் நிலையில் அதன் மேற்பகுதி சேதமடைந்த நிலையிலும் உறுதியாக நின்றுகொண்டது.

ஆம், அவர் உடல் வருத்தி வியர்வை சிந்தி பகல் முழுவதும் கொட்டும் வெயிலிலும் மாடாய் உழைத்து சிறுகச் சிறுக சேமித்த திலும் அரைகுறை வயிற்றுடன் மூன்று வேளைச் சாப்பாட்டை இரண்டு வேளையோ அல்லது ஒரு வேளைச் சாப்பாட்டுடனோ, காலம் கடத்தி சீட்டுக் கட்டி சேர்ந்த பணத்திலேயே வீட்டு வேலையை ஆரம்பித்து இன்று வீடு பாதிவரை எழுந்து நிற்கின்றது.

இந்த நிலையிலேயே அரைகுறையாக இருக்கும் வேலை களும் அடைமழை தொடர்ந்து பெய்து கொண்டிருப்பதனால் கட்டிய சுவர்கள் கரைந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்ணுற்ற காசிம் நாநா, மனத்தால் அழி, கண்கள் கண்ணீரை திரண்டு வரும் வெள்ளமாக்கின.

மனதில் துன்பம் குடிகொண்டன. சுவர்களை மீண்டும் கட்டிக் கொள்வதில் காசிம் நாநாவுக்கு கனவுகளைக் கலைத்துவிட்டது போல் கட்டின சுவர்கள் கரைந்தது போல கையிலிருந்த காக்களும் கரைந்தது போக மனிதன் துன்பத்தில் மூழ்கினார்.

இது முழுமை பெறுவது எப்போது என்ற ஏக்கம் அவருக்கு இதயத்தை அழுத்தியது. முற்றத்தில் வற்றாது சுற்றிவர வெள்ள நீர் தேங்கி நின்றாலும், அவர் குடிசை மேட்டுப்பகுதி நிலத்தில் இருப்பதால் ஏதோ ஒரு வகையில் தானும் தன் மனைவி, பிள்ளை களும் குடிசையில் இருக்க முடிந்தது.

தொடர்ச்சியான காலநிலை மாற்றத்தால் தொடரும் மழையும் அதனால் வெள்ளமும் ஏற்பட்டதால் இரு வாரங்களாக செய்தொழில் ஏதுமின்றி எதையும் செய்துகொள்ள முடியாததால் அன்றாடக் கூலித் தொழிலாளியான காசிம் நாநா கையில் செலவுக்குக்கூட பணமில்லாமல் ஒரு வேளைச் சோற்றுக்கோ, ஒரு வேளைக் கஞ்சிக்கோ என்ன செய்வதென்றே அறியாது பரபரப்படைந்தார், கஷ்டப்பட்டார் மானஸ்தரான காசிம் நாநா யாரிடமும் கையேந்திப் பின்னரியா ஹஸன்ஜி

கனவிலும் ஓழியாச் சின்னம் —————

பழக்கப்படாதவர், எவரிடத்திலும் வாய்வைத்துக் கேட்டுப் பழக்கப் பட்டவரும் அல்ல அது அவருக்குப் பிடிக்காததொன்றாகவும் இருந்தது.

அவர் எத்தனையோ செல்வத்தர்களின் தோட்டங்களில், வீடுகளின் தேவைகளை முடித்துக் கொடுத்து உடனுக்குடன் கூவி யைப் பெற்றுக் கொண்டாலும், அவர்களிடம் மேலதிகமாக எதையும் கேட்டுப் பெற்று பழக்கப்பட்டவரும் அல்ல. அதனால் அவர்களிடமும் பணம் கேட்டு செல்லவும் இல்லை. இரண்டு முன்று நாட்களாக காய்ச்சலால் படுக்கையில் கிடந்தார் அவர். பசிபட்டினி அவர் மனைவி, பிள்ளைகளைத் தாக்கவே செய்தது எத்தனைக்குத்தான் தண்ணீரைக் குடித்து காலம் போக்க முடியும். அவர் மனைவிதான் அக்கம் பக்கத்தில் தெரிந்தவர்களிடத்தில் கடன்பட்டு பிள்ளைகளுக்கு கஞ்சி ஊற்றினாள்.

இரண்டு முன்று தினங்கள் இவ்வாறு கணவனுக்கு சொல்லிக் கொள்ளாமலே கடன்பட்டு நாட்களை நகர்த்தினாள் மனைவி. இது காசிம் நாநாவுக்கு தெரியாததும் அல்ல. இருந்தும், என்ன சொல்வது மௌனமானார் மானஸ்தர்.

ஓரிரு நாட்களில் தொடர்ந்து கூவி வேலைக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தார். குடிசை ஒன்றிலேயே மனைவி மக்களுடன் கூவித் தொழில் செய்து குடும்பச் சமையை சுமந்த அவர் வாழ்வில் ஏதோ அவருடைய போதாத காலம் மழைவெள்ளம் அவரைப் பெரும் துன்பத்தில் ஆழ்த்தியது.

ஆனாலும் அவர் நம்பிக்கை இழக்காது உடல் வருத்தி உழைப் பதில் முழுமூச்சாக இருந்து வாழ்க்கைச் செலவுகளை சமாளித்துக் கொண்டாலும் ஏதோ கடந்தகால கஷ்டம் ஓரளவு தீர்ந்ததுபோல் ஜாடை செய்தாலும் கல்லடம் மழை ஓய்ந்தாலும் இன்னும் தூவானம் அடித்துக் கொள்வதுபோல் வறுமை தொடர்ந்தது.

தன் உழைப்பினாலேயே தன் குடும்பச்சமைகளை சுமக்க விரும்பும் தன்மானமிக்க காசிம் நாநா, அவரது உறவுகளை

கனவிலூம் அழியாச் சின்னம் நம்பியதில்லை. உழைப்பை நம்பினார், படைத்தவனை நம்பினார், பயணத்தை நம்பினார் ஆனால் அவரது வாழ்க்கைப் பயணம்.

உழைத்துங்பதிலே இன்பம் என்றவர் தன்மனைவி, நான்கு பெண் பிள்ளைகள், ஒரு ஆண் மகன் அவன் முத்த மகன் - வயது பதின்மூன்று இருக்கும். கடைத்தெருவிற்குச் சென்று சாமான் வாங்கிவருவதாகப் போனவன், அவன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வர வில்லை. பயங்கரவாதம் தலைதூக்கிய இந்த வேளையில் அவன் எங்கு சென்றான்? என்னவானான்? இன்றும் புரியாத புதிராகவே இருக்கிறது.

அன்றிலிருந்து சோகத்தில் ஆழ்ந்த குடும்பம் சொல்லொண்டு துயரத்தில் ஆழ்ந்தனர். அன்று அழத்தொடங்கிய அவனது தாய் உணவில்லாமல், உறக்கமில்லாமல் படுக்கையில் பலநாள் கிடந்தாள். பாவம் அவள் உயிர் பிரிந்தது. இன்று ஐந்தாண்டுகள் பறந்தோடன.

மனைவி காலமானதால் வீட்டின் முழுப்பொறுப்புகளும் காசிம் நாநாவே கவனிக்க வேண்டியதாயிற்று. தாயில்லாக் குழந்தைகள், நான்கு பெண்களும் தானே வளர்ந்தனர். அன்னையின் அணைப்பை அறியாத இளம் சிட்டுகள் அன்பு, பாசம், நேசம், ஒழுக்கம் எல்லா வற்றுக்கும் அவர்களது தந்தையே ஒத்தாசையாக இருந்தார்.

ஏத்தைனை நாளைக்கு இப்படி வாழ முடியும்? என்ன இருந்தாலும் ஒரு தாய்க்கு ஈடாக முடியுமா? பிள்ளைகளைக் கவனிப்பதா, அவர்களைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பி வைப்பதா, தான் தொழில் செய்யச் செல்வதா? உழைத்துச் சோர்ந்து வீடுவரும்போது தன்னை ஆச்சாசப்படுத்த தனக்கு ஒரு துணை தேவை என்பதை அவரது மனம் சிறிது காலம் தாழ்த்தியே புரிந்து கொண்டது.

அவரது உறவினர்கள், நன்பர்கள் அவருக்கு மறுமணப்பேச்சை எடுத்த போதெல்லாம் தட்டிக்கழித்தே வந்தார் காசிம் நாநா.

ஆனால்! காலம் போகப் போக அவரது கையாளாகாத தனம் அவருக்கு நன்கு தெரிந்தது. அதன்பின் அவர் இரண்டாம் தாரமாக ஒரு பெண்ணைக் கைப்பிடித்து வருடங்கள் பத்து உருண்டோடி கிண்ணஸ்ரியா ஹஸன்ஜி ————— 67

கனவிலும் ஆழியாச் சின்னம் —————

விட்டது. ஆண்டொன்று போனால் வயதொன்னு போகும். காலம் கடந்தாலும் இரண்டாம் தாரத்தில் அவருக்கு பிள்ளைகள் யாரு மில்லை. ஆதலால் அவரது பிள்ளைகளுக்கு அவரே தாயுமா கினாள்.

உழைத்து உழைத்து உருவமே உருக்குலையும் கோலத்தில் கலித் தொழிலாளியான இவரிடம் மேலதிக வைப்பு என்பது நினைத்துப் பார்க்க முடியாத காரியம்.

இன்றைப் பொழுதின் உழைப்பு உணவுக்கே போதாத வேளை மிச்சம் பிடிப்பதென்பது எவ்வாறு முடியும்?

கண்முன்னே வளர்ந்து பருவப்படிகளில் காலடி வைத்துப் பூத்து நிற்கும் கன்னிப்பெண் அஸ்னாவை ஒருவன் கையில் பிடித்துக் கொடுத்து அவளது வாழ்க்கையை சிறப்பாக்கும் அவரது கனவு நீண்டு கொண்டே போனது. ஆனால் தன்னுழைப்பால் இனி இந்த வீட்டைக் கட்டிப் பூர்த்தியாக்கிட தனது உழைப்பும் உடலும் ஒத்துவராதென்பதை அவரும் ஒத்துக்கொண்டதால் ஒரு முடிவுக்கு வரலானார் காசிம் நாநா.

இதனைத் தன் மனவியிடம் எடுத்துக் கூறி பிள்ளைகளின் எதிர்கால நன்மையைக் கருத்திற் கொண்டு பிள்ளைகளுடன் கலந்து ஆலோசித்தனர். காசிம் நாநா என்றால் யாருக்கும் ஊரில் தெரியாத வரில்லை என்றே சொல்ல வேண்டும்.

சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்தாலும் எல்லோருக்கும் தெரிந்த மனிதனாக, பண்புள்ளவராக, நாணயமிக்கவராக இருந்தார். இருந்தாலும் நம்பிக்கையுடன் சிலர் உதவ வந்தாலும் அல்லது கடனாகப் பணம் பெற்று வீட்டைக் கட்டிக் கொண்டாலும் அதனைத் திருப்பிக் கொடுப்பதில் எந்த உத்தரவாதமும் இல்லாதவராகவே அவருக்குத் தன்னைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. ஆதனால் தலையைச் சொறிந்து கடன் பெற்று அவமானப்படுவதை விட மக்கள் வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி உழைத்து வீடு கட்ட முடி வெடுத்தார் அவர்.

கனவிலூம் ஓழியாச் சின்னம்

எல்லோரும் போலவே அவரும் அவரது இரண்டாவது மகளை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

வீடு ஒன்றைக் கட்டுவதென்பது காசிம் நாநா போன்ற ஏழைக் குடும்பங்களால் முயமானதா? முடியாது. இருந்தும் இவரும் முழுமையாக முடித்துக்கொள்ள ஏதாவது அரசு உதவிகள், புணர் வாழ்வு, ஜனசக்தி என்று எங்கெல்லாமோ ஒடி ஒடி முட்டிப்பார்த்தார். அவருக்கு அலைச்சல்தான் மிச்சம்.

அதற்கு வேறு வேறு செல்வாக்கும் செலவு செய்ய செல்வ மும் இருந்தால் முடியும் என்ற உண்மையையும் பாடமாகக் கற்றுக் கொண்டார் காசிம் நாநா.

கடந்த ஒன்றரையாண்டு காலமாக வெளிநாடு சென்ற மகளிடமிருந்து எதுவுமே வரவில்லை என்பதால் சோர்ந்து நோயுற்றுப்போன காசிம் நாநா, மிகவும் நாளூக்கு நாள் கவலையுடன் காலம் தள்ளி னார். அவரது கனவுகள் மீண்டும் கானல் நீராகின, அந்த பிரம்மை அவருக்கிருந்தது.

காயம் பட்ட காலிலே படும், கெட்ட குடியே கெடும் என்பது போல நாட்கள் நகர நகர எல்லாமே நரகமாகின.

ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் பருவம் பூத்த மலர்கள் மலர்ந்து நின்றாலும், வாழ்வில் வசந்தங்களின்றி வாட்டமுற்று சோர்ந்து நிற்கும் சோக ரேகைகள், அந்த மலர்களின் வண்ணங்களில் பளிச்சிட்டு மறைந்துவிடுவதென்பது உளச்சோர்வே தவிர உயிர் சோர்வல்ல. உணர்வுகளை சுருக்கிட்டு உலாவவிடுவது போல ஒவ்வொரு பொழுதும் புலர்ந்தது, மறைந்தது.

அன்று மாலைப் பொழுது மங்கியவேளை தன் முற்றத்தின் பாதை ஓரத்தில் வந்து நின்ற மொரிஸ் மைனர் காரில் வந்து இறங்கி வந்த புதிய மனிதர் “காசிம் நாநா வீடு இதுதானே, எங்கே காசிம் நாநா வீட்டில் இருக்காங்களா என்று அழைத்தபடியே குடிசையை நோக்கி வந்தார் புதியவர்”.

கனவிலும் ஓழியாச் சின்னம் ——————

நான் பொயில் இருந்து வருகின்றேன். அவரைச் சந்திக்க வேண்டும் என்றபடி முன்னே வந்தார் அந்தப் புதியவர்.

பொயிலிருந்தா? யார் தம்பி நீங்க? உங்களுக்கு இங்கே என்ன வேண்டும்? வந்த புதியவரின் முகத்தை உற்றுப் பார்த்த படியே வினாவெழுப்பி அவன் முன்னால் வந்தார் காசிம் நாநா.

காசிம் நாநா நீங்கதானே?

ஆமாம் தம்பி, வாங்க இப்படி!

இருங்களேன் என்றவாறு மடிப்பில் மரத்தடியில் சாய்த்து வைத்திருந்த காட்டுக் கட்டிலை தூக்கி வந்து முன்னால் விரித்துப் போட்டு இருக்கச் சொன்னார் காசிம் நாநா.

பரவாயில்லை என அமர்ந்தவாறு எங்க இரண்டாம் மகள் பர்னா பொயில்தானே இருக்காங்க. அவங்க உங்களுக்கு லெட்டர், கெட்ட என்று பேசி அனுப்பாததாலே பணமும் அனுப்பவில்லை யாம். நான் வேலை செய்யும் ஷேக்கிடம்தான் மகனும் வீட்டில் இருக்கா. ஷேக் ஊருக்கு போகும்போது மொத்தமா “செக்” செய் றேன் பயப்படாமல் இரு என்று வைத்துவிட்டான். நான்தான் பேசி சரிப்படுத்தி அவங்க வீட்டுல கஷ்டம் தகப்பனாருக்கு தொழில் இல்லை, பிள்ளைகள் வேறு எனச் சமாளித்து கதைச்ச பின்னதான் ஒரே நாட்டுக்காரங்க நீ ஊருக்கு போகக்குள்ளே செக் செய்து தாரன் நேரடியா கொண்டு கைலே கொடுன்னு செக் செய்து தந்திருக்கான். இதுல ஒன்னரை லட்சத்திற்கு செக் செய்திருக்கான். “இந்தாங்க” என்று கூறி செக்கை எடுத்து நீட்டினான் அந்த புதியவரான முஜீப்.

காசிம் நாநாவின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து கண்ணங்கள் வழியே உருண்டோடியது. அது ஆனந்தக் கண்ணீரா? இல்லை நாளாந்தம் விழிகளில் முட்டி பெருக்கெடுக்காத சோகத்தின் உந்தலா? தெரிய நியாயாமில்லை அவருக்கு.

கனவினும் அழியாச் சின்னம்

வீட்டில் இருக்கும் அனைவருமே மறைந்திருந்து சம்பவத்தை பார்த்தும், கேட்டுக் கொண்டும் இருந்தவர்கள் உள்பூரிப்பால் மகிழ்ந்தனர்.

மனைவியை அழைத்தார் காசிம் நாநா.

“உம்மா வூட்டில இல்லங்க வாப்பா” என்றாள் முத்த மகள் அஸீனா.

“புள்ளே தம்பிக்கு குடிக்கத் தேத்தெண்ணீ வைங்கம்மா” காசிம் நாநா கூறினார்.

“வெச்சிட்டேன் இருங்க தாரன்” உள்ளே இருந்து பதில் வந்தது.

“அங்க இருக்கிறவ இரண்டாவது மகள், இவங்க முத்த மகள், இவங்கள் அனுப்பவில்லை. நான் போகமாட்டேன்னு ஒத்தகாலுல நின்றதாலே அவ தங்கச்சி நான் போறவாப்பான்னு வந்திட்டா. என்ன செய்றது தம்பி! பாருங்க வீடு கட்டின பாதி, கட்டாத பாதி அரைகுறையா கிடக்கு. இத முடிச்சிட்டா நல்லதுன்டுதான் அவ போனவ. காசிம் நாநா மிகுந்த துக்கத்துடன் சொல்லிக் காட்டினார் அவருக்கு.

சரிதான் நானும் அப்படித்தான் படிச்சேன் வேலை கெடக் கெல்ல. உழைச்சாகனுமே, தங்கச்சிமாற கரை சேக்கனும்னே டுபாய் போனேன். அல்லஹம்துவில்லாஹ். அத செய்து முடிச்சிட்டேன் ஆறு வருசமா நானம் டுபாயிலதான்.

தம்பி திரும்பிப் போறநீங்களா?

போகனும், முனுமாச லீவுல வந்தநான்.

“நீங்க கல்யாணங் கட்டிட்டிந்களா?”

“இல்லை. கட்டிட்டுத்தான் போற நோக்கம்”

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் ——————

“பொன்னு பாத்தாச்சா?”

“வாப்பா தேத்தன்னி”

“நீங்களே கொண்டுவாங்கம்மா”

முன்னால் தேனீர் கோப்பையுடன் வந்தாள் அஸீனா.

தம்பி வாங்கிக்கோங்க. குடுங்கம்மா. என்றார் காசிம் நாநா. இருவரையும் பார்த்துக் கூறியபடி.

வெட்கப்படாம வாங்கிக் குடிங்க தம்பி! எனக்கு இடுப்பில பிடிப்பு. திழர் திழர் என்று எழும்பிக் குந்திக்க முடியாது. அவரது இயலாமையைக் கூறினார்.

பரவாயில்லை. நானே எடுத்துக்கிறேன். என்று அஸீனாவையும் ஏற இறங்கப் பார்த்தபடி அவள் கைகளிலிருந்து தேனீரைப் பெற்றுக் கொண்டு குடிக்கலானான் முஜீப். ஏதோ மனம் நெறஞ்ச சந்தோசம் அவனுக்கு.

தம்பி நான் கேட்டதிற்கு பதில் இல்லையா?

“என்ன, என்ன கேட்டங்க?”

பொன்னு பாத்தாச்சான்னு கேட்டேனே!

இப்ப... பாத்தாச்ச. பாத்தாச்ச.

“எப்ப மட்டில கல்யாணம்?”

இனித்தான் முடிவு பண்ணனும். சம்பந்தப்பட்டவங்கசூடப் பேசனும்.

ஓ... இன்னும் பேச்சே தொடங்கலையா? காலங்கடத்தாம உடனே பேசி முடிவு பண்ணி போகைக்குள்ளே கையோட கூட்டிட குப் போங்க. அப்பதான் கஷ்டமில்லாம இருக்கும்.

தம்பி டுபாய் போற நேரம் கட்டாயம் வாங்க வாப்பா! நாங்க ஏதாச்சம் பலகாரம் சுட்டுத் தாரம். மறக்காம கொடுக்கனும், உங்கள

கனவிலும் ஓழியாச் சின்னம் விட்டா தம்பி வேர ஆளே இல்ல. நீங்க வந்து சொன்னதுக்குப் பிறகுதான் மகள் உசரோட இருக்கான்னு தெரிஞ்சிக்கிட்டோம். இந்த செக்கை மாத்தித்தான் இந்த வீட்டைக் கட்டி எழுப்பனும். இத இப்ப வந்துபோன முத்த மகளுக்குக் கொடுத்து கல்யாணம் கட்டி வைப்போமென்று இருக்கேன்.

அப்ப உபாயில இருக்கிற மகளுக்கு எப்ப கட்டப் போற்க?

சிறிது மெளனமானார் காசிம் நாநா. இன்னும் இரண்டு வருஷம் அவ இருந்து வாரது நல்லம் போல கிடக்கு. என்றிமுத்தார் வார்த்தைகளை.

கவலையை உடுங்க! அவ கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிற பணத்தில அவவுக்கே வீட்டைக்கட்டிக் குடுங்க! அதுதானே நியாயம்.

நீங்க சொல்லுரது சரிங்க தம்பி. முத்தவளுக்கு முதல் கல்யாணம் கட்டினா வீடு வாசல் இல்லாம எப்படி தம்பி முடியும்? அப்படி யாரு தம்பி முன் வருவாங்க?

அப்படி யாரும் வந்தா ஒங்க முத்த மகள் கட்டிக் கொடுப் பீங்களா?

இந்தக் காலத்துல அப்படி யாரு இருக்காங்க தம்பி?

“நானிருக்கேன் சம்மதமா? உறுதியாகக் கேட்டார் முஜீப்.

சோர்ந்திருந்த நரம்புகளுக்கு ஏதோ டானிக் கொடுத்து உகப்பிவிட்டது போல இருந்தது காசிம் நாநாவுக்கு. இவருக்கிட்ட நேர்மை, நம்பிக்கை இருப்பதாலேதான் இவர் பொஸ் செக் செய்து கையில கொடுத்து இத என் கையில குடுக்கும்படியாக செய்தி ருக்கான். நாணயமுள்ள ஒருவன்தான் இந்தமாதிரி பேசி அவங்க அவங்க உழைப்புக்கு மதிப்புக் குடுத்து நடப்பாங்க. இப்படி மனச பட்டவங்ககூட மகள் சேர்த்து வைப்பதில் எந்தக் கஷ்டமும் இராது என யோசித்தபடி இருந்தவரை... “என்ன நான் கேட்டதற்கு உங்க கிட்ட இருந்து பதிலே இல்லையே... என்றான் முஜீப்.

இதில் நான் சொல்றதுக்கு என்ன இருக்கு! மகள் ஒருக்கா கேட்டுக்கிட்டா நல்லதுதானே.

அன்னோ குடிசையினுள்ளேயிருந்து எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தாள். நாம் இருக்கிற நிலையில் இப்படி அல்லாவாப் பார்த்து அனுப்பி வைக்கிற வரனை தட்டிக் கழிப்பதா? என்று என்னியவாறு...

“மகள்”

என்ற தந்தையின் குரல் கேட்டு, என்ன வாப்பா..

தம்பி பேசினது கேட்டிருப்பீங்க, உங்களுக்கு இதுல் விருப்ப மிருக்காம்மா?

மெளனமாகப் புன்னகையுடன் “ம்” என தலையை ஆட்டி வைத்தாள் அன்னோ அகமகிழி.

இதனால் கஷ்டம் தீர்ந்ததாக நின்க நினைக்கவில்லை என்றா லும் ஒரு பண்புள்ள ஜீவனின் பரிதாபம் பக்க துணையாக இருப்பத னால் வாழ்வில் புது வசந்தங்கள் நிச்சயம் வீசும் என்ற நம்பிக்கை இருவருக்கும் இருந்தது, இருக்கின்றது.

(தினகரன் வாரமஞ்சரி)
09.05.1993

தநுந்தாத ஜென்மங்கள்

நல்லிரவு,,

அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு கடல் அலைகளின் பேரிரைச்சல் அட்டகாசமாக இருந்தது.

கடற்கரையை அண்மித்த மாஞ்சோலைச்சேனை கிராமம் பாதித் தாக்கக் கலக்கத்தில் மயங்கிக் கிடந்தது.

இது ஒரு நாளாந்த நிகழ்வு.

ஒலைக் குடிசையினுள்ளே எரிந்து கொண்டிருந்த குப்பி விளக்கு அணைந்திருந்தது. ஆயிளாவின் அருகே படுக்கையில் கிடந்த அவளது கைக்குழந்தை அழும் சத்தத்தில் கண் விழித்தாள். எங்கும் இருள் கவ்வியிருந்தது. படுக்கையிலேயே அவள் குழந்தையைக் கட்டித் தழுவி மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு பாலூட்டியதும் குழந்தையின் அழுகருலும் ஒய்ந்தது.

சற்று ஒரமாக படுக்கையில் சுருண்டு தூங்கிக் கிடந்த அவள் கணவன் அஷ்ரபும் குழந்தையின் அழுகைக் குரல் கேட்டு கண் விழித்ததில் தூக்கம் வராமல் புரண்டு புரண்டு கிடந்தான்.

அவன் தன் தலைமாட்டில் தீப்பெட்டியை தடாவிப் பார்த்தெடுத்து பீடியொன்றை வாயில் வைத்துப் பற்றவைத்து ஊதித் தள்ளிக் கொண்டிருந்தான்.

குடிசையை அண்மித்த கடற்காற்றின் குளிரின் இதமான ஈரலிப்பு தன்மை தனது உடலை உட்ணப் படுத்திய தெம்பில் பீடியை முழுமையாக ஊதித் தள்ளினான் அஷ்ரப் அவனது தூக்க மும் கலைந்தது.

அன்றிரவு சக கூலித் தொழிலாளர்களின் பங்குப் பணம் பிரித்தெடுத்ததில் கிடைத்த பணத்தில் ஒன்றாகக் கூடி நன்றாகவே சாராயம் குடித்து போதையுடன் குடிசைக்குள் சென்றவன், மனை வியடன் சண்டை பிடித்ததுமல்லாமல் அடி உதையென்று போடு போட்டு வாயில் வந்தபடி ஊத்தப் பேச்சால் திட்டித் தீர்த்து சிறிது நேரத்துக்குள் படுக்கையில் விழுந்தவன் குழந்தையின் அழுகு லுக்கே சுய நினைவுக்கு வந்தான்.

அவனுக்கு அந்த வேளை பசி லேசாக வயிற்றைக் கிள்ளியது தீப்பெட்டியில் குச்சியை உரசி பற்றவைத்து குப்பி விளக்கை ஏற்றினான். மண்ணென்னை இல்லாத விளக்கு வெளிச்சம் காட்ட மறுத்தது. வெளிச்சம் காட்டுமா என்ன? மீண்டும் ஒரு தீக்குச்சியை தீ மூட்டி அதே வெளிச்சத்தில் சோற்றுப் பானையையும், கறிச்சட்டி யையும் திறந்து பார்த்து அங்கே கிடந்த தகரப் பீங்காளில் சோற்றையும், கறியையும் போட்டெடுத்து இருளோடு இருளாக தின்று தீர்த்து, தண்ணீரையும் குடித்ததில் பசி பறந்தது. உண்ட களைப்போ என்னவோ? அவனை ஒரு குட்டித் தூக்கம் தழுவியது மீண்டும்.

அடியும் உதையும் பேச்சம் வாங்கிய ஆயிளாவின் கோபம் இன்னும் அப்படியே இருந்தது. தீக்குச்சியின் வெளிச்சத்தில் அவள் கணவனின் செயல்களைப் பார்த்து மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டாலும், அவன் மீதுள்ள கோபம் அவனுக்கு அப்படியே அடம்

— கனவிலூம் ஓழியாச் சின்னம்
பிடித்தனால் என்ன எதுவென்றுகூட கேட்டுப் பார்க்க மனம்
விடவில்லை. மெளனமாக விழித்தபடி படுத்துக் கிடந்தாள் அவள்.

அவனுக்குத் திருமணமாகி பத்து வருடங்கள் உருண்டோ
டியிருந்தன. மூன்று பிள்ளைகளுக்குத் தாயானாள். பிறந்து
வளர்ந்து தாயாகியது முதல் இன்னும் அவள் வறுமைக் கோட்டின்
அடிமட்டத்திலேயே தன் வாழ்க்கையை பதித்து வருகிறாள்.

பொழுது புலர்ந்து மறையும் அதன் போக்கில் யாரும் கவலைப்
படுவதில்லை. அவளது வறுமைப் பொழுதும் புலரும் மறையும்
இதையும் யாரும் கண்டுகொள்வதில்லை, ஏன்? காண எந்த
உறவுகளும் இருந்ததில்லை.

சிறு வயதிலேயே பெற்றோரை இழந்து அநாதையான
ஆயிஷா பாட்டியின் வளர்ப்பினில் பருவ வயதுமுதல் திருமணப்
பந்தம்வரை இருந்து காலத்தைக் கழித்தாள். அன்று முதல் அவள்
பட்ட துயரம் சொல்லில் அடங்காது. அவள் வாழ்வில் கண்ட
தெல்லாம் சோகம் ஒன்றுதான்.

நல்ல நாள் பெருநாள் என்றாலும் ஒரு நல்ல புடவையோ,
நகை நட்டுக்கோ தனக்கு இல்லையென்றாலும் தன் பிள்ளை
களுக்காவது புதிய உடுப்புக்கள் வாங்கிப் போட்டு அழகு பார்க்கும்
ஆசைக்கோ அற்ற ஒரு மனிதன் திருந்தி வாழ அல்லாஹ்
துணைபுரிய மாட்டானா? என அடிக்கடி தன்னைக் கேட்டு மனதால்
அழும் நாட்கள் அதிகம். அதே அழுகை அவளை மீண்டும் ஆட
கொண்டது அழுது தீர்த்தாள் ஆயிஷா.

அதே நேரம் “அல்லாஹ் அக்பர்... அல்லாஹ் அக்பர்...”
சுபஹாத் தொழுகைக்கான அதான் ஒலி கேட்டதும் தன்னைச்
சுதாகரித்துக் கொண்ட நேரம் அவளது மனத்துயரம் சற்றே இறங்கி
யிருந்தது.

அவள் சேலைத் தலைப்பால் கண்ணீரைத் துடைத்தபடி
எழுந்து ஒலைக் குடிசையின் கதவைத் திறந்து “வழுச்” செய்வதற்
காக கிணற்றியை நோக்கி நடந்தாள்.

தன் கணவனை எழுப்பிவிடும் நோக்கம் அவளுக்கில்லை என்றாலும் அந்த நேரத்திற்கு எழுப்பிப் பழக்கப்பட்ட அவன் எவர் உதவியும் தேவைப்படாமலே எழுந்து கடலுக்குச் செல்லத் தயாரானான்.

காலைப் பொழுதில் கதிரவன் கண்விழிக்கும் முன் ஆழ் கடலைப் பார்த்துப் பழகிப் போன மீன்பிடித் தொழிலாளர்களுக்கு மாலைப் பொழுது குரியன் அஸ்தமிக்கும் வரை அவர்களின் வாழ்க்கையின் பலாபலன்கள் அவர்களுக்குத் தெரிய நியாயமில்லை.

இவர்களின் வாழ்க்கை ஒட்டமே அப்படித்தான். இதற்கு மீன் பிடிக்கக் கடலுக்குச் செல்லும் அஷ்ரபும் விதிவிலக்கல்ல.

அலைமேல் எழுந்து, விழுந்து மிதக்கும் கட்டுமரம் குறிப்பிட்ட திசையை நோக்கிப் பயணப்பட எத்தனை சிரமங்களை எதிர் கொண்டு போராட்டம் நடாத்துகிறது? மீனவத் தொழிலாளர்களின் ஜீவன வாழ்க்கைப் போராட்டமும் எதிர்நீச்சல் போடப் பழக்கப் பட்டதுதான். கரையிலிருந்து மீன்பிடிப் படகைத் தள்ளிக் கொண்டு அஷ்ரபும் அவனது சக கூட்டாளிகளும் தங்கள் பகல் உணவு முடிச்சுக்களுடன் குடிநீரும் எடுத்து ஆழ்கடல் நோக்கிப் பயணிப்பர்.

அவர்கள் கடலில் மீன்கள் தலை காட்டும் பகுதிகளை அவதானித்து வலைவீசி மீன்களைப் பிடிப்பர். பகல் முழுவதும் கடலில் சுட்டெரிக்கும் வெயிலின் அகோரமும் கடலின் மேற்பரப்பில் உட்ணமாகிய நீராவியுடன் காற்றோடு கலந்து அந்தகாரமாய் வீசும் வெப்பத்தின் கொடுரமும், அவர்களின் உடல் உருவ நிறங்களையே மாற்றிவிடும்.

வெயில், குளிர் - மழை என்று பாராமல் உடலை வருத்தி உழைக்கும் அன்றாட உழைப்பாளிகள் எத்தனை பேர் தங்களின் உழைப்பின் ஊதியத்தை உரிய முறையில் தன் சொந்த மனைவி, மக்களுக்கென அவர்களது ஆசைகளை, தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்கின்றனர்?

தன் வாழ்க்கை பாழடைந்தாலும் பரவாயில்லை தம் எதிர்காலச் செல்வங்களாவது நலமுடன் சந்தோசமான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளவாவது தாம் பெற்றோர் என்ற வகையில் தம கடமைகளைச் செய்து வருகின்றோமா எனக் கொஞ்சமும் சிந்திக்க முடியாத ஜென்மங்களாக வாழ்கின்றனர்.

அந்த வரிசையில் அஷ்ரபும் இருப்பது அவன் மனைவிக்கு அவன் மீது வெறுப்பையே வளர்த்தது.

தொழுது முடித்த கையோடு நெடுநேரம் அவள் பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டாள். அழுதமுது அவளது சேலை கண்ணீரால் நன்றாக நீரை விட்டு விட்டது. துக்கத்தால் தூக்கம் குழந்தது. அயர்ந்து தூங்கிக் கிடந்தாள்.

“உம்மா... உம்மா... எழும்புங்கோ நான் பள்ளிக்கூடம் போக னும், நான் முகம் கழுவ தண்ணி அள்ளித்தாங்க” அவளது முத்த மகள் சமீனா தட்டி எழுப்பினாள். “சமீனா எழும்பிட்டிங்களா? நான் தொழுதிட்டு அதிலேயே படுத்திட்டேன்” என்றவாறு எழுந்து கொண்ட ஆயிழா மகளை கிணற்றியிக்குக் கூட்டிச்சென்று பல் விளக்கி, முகம் கழுவி அழைத்து வந்தாள்.

பாடசாலை உடுப்புக்களை அணிவித்தாள். அடுப்பில் விறகு களை வைத்து தீழுட்டி கேத்தலில் தண்ணீர் வைத்து தேனீரை தயார்படுத்திக் கொண்டு பாத்திரத்தில் ஊற்றி எடுத்துக் குடிக்கக் கொடுத்தாள் ஆயிழா.

“என்னம்மா தேத்தண்ணி மட்டுமா? தாயை ஒரு தடவை நிமிர்ந்து பார்த்துக் கேட்டாள்.

எனக்கு ரஸ்க்கு, வாட்டுரோட்டி ஒன்னுமில்லையா? என்றாள் மீண்டும் மகள் சமீனா.

“தேத்தண்ணி மட்டும்தான் குடிங்க” என்றாள் அவள் தாய் ஆயிழா.

கனவிலும் ஆழியாச் சின்னம் —

“ரஸ்க்கு, வாட்டுரோட்டி இல்லாட்டி எனக்கு வாணாம்”
என்றாள் பிடிவாதமா மகள்.

“உங்க வாப்பா செலவுக்கு காசா தந்தார்? உனக்கு ரஸ்க்கு,
வாட்டுரோட்டி வாங்கித்தர,! கடையிலே கடன் ஏறிப் போகுது. கடக்
காரன் காசி குடுக்காட்டி எப்படி தருவானா? சற்று கோபமாகவே
கேட்டாள் மகளைப் பார்த்து ஆயிஷா.

“அப்படின்டா நான் பள்ளிக்கூடம் போகல்ல...” கையில்
இருந்த புத்தகங்களை தரையில் வீசினாள் மகள் சமீனா. நீ படிச்சா
லும் சரி, கிழிச்சாலும் சரி, எனக்கா நட்டம் போ... போ... எப்படின்
டாலும் போ... நான் ஆருக்கிட்டப் போய் கடன் கேக்கிற? என்று
ஆயிஷா தன்பாட்டுக்குப் பேசிக் கொண்டே போய் தேனீரைப்
பாத்திரத்திலிருந்து எடுத்துக் குடித்துக் கொண்டாள்.

பக்கத்து ஒலைக்குமுடிசை பர்னாவின் பின்னை ஜெஸ்மா புத்தக
மும் கையுமாக ஆயிஷாவின் குடிசைக்கு வந்து நின்று ஆயிஷா
வைப் பார்த்து “மாமி சமீனா பள்ளிக்கு வரலெயா?”

“அது வரலயாம்”

“ஏன் மாமி?”

“அவக்கு திண்ண வாட்டுரோட்டி, ரஸ்க்கு தரட்டாம்”

“ஏன் மாமி நீங்க வாங்கெலயா?”

“ம்ஹாம்.. காசி இல்லமா அவக்கு எப்படி சாப்பாடு குடுக்க”

“சமீனா சமீனா நீ வாவேன் நான் பானும் சம்பலும் வச்சி
பார்சல் வச்சிருக்கேன். உனக்கும் இடைவேளைக்கு சாப்பிடத்தாரன்.
நீ தேத்தண்ணிய குடிச்சிட்டு வா! பள்ளிக்கூடம் போவம்” என்று
சமீனாவை அழைத்தாள் ஜெஸ்மா.

இவர்கள் இருவரும் மூன்றாம் ஆண்டில் ஒன்றாகவே
இணைந்து படிப்பவர்கள். இருவரும் ஒன்றாகவே பாடசாலை
செல்பவர்கள். இப்படிக் கூப்பிட்டதில் சமீனாவுக்கு ஒரே சந்தோசம்.

“சரி நான் தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டு வாறன் நில்லு, நீ இடை
வேளைக்கு பான் தருவா தானே”

“இங்கப் பார் பார்சல இரண்டு பேரும் தின்னலாம்” என்றாள் ஜெஸ்மா, சமீனா தேவிரைக் குடித்துவிட்டு வீசிய புத்தகங்களைப் பொறுக்கியெடுத்துக் கொண்டு ஜெஸ்மாவுடன் புறப்பட்டாள்.

எதுவும் பேசாமல் மகள் போவதைப் பார்த்துக் கொண்டி ருந்தாள் ஆயிஷா. அவளது விழிகளிலிருந்து திரண்ட கண்ணீர் உருண்டோடியது கண்ணங்களில்.

இப்படி எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் என்னால் வாழ முடியும்? பிள்ளைகளைப் படிக்க வைத்து ஒரு நல்ல நிலைக்கு கொண்டுவர முடியும், குடிசையினுள்ளே முகட்டு வலை அடிமரத்தில் சாய்ந்தபடி நீண்ட நேரம் சிந்தனையில் ஆழந்தாள் ஆயிஷா.

ஆனால் அவளால் ஏந்த ஒரு முடிவுக்கும் வர முடியவில்லை.

அன்று மரியம் தாத்தா சொன்னத அவள் மீண்டும், மீண்டும் என்னிப் பார்த்தாள் ஒரு கணம். “ஆயிஷா நீ இப்படி இங்கே இருந்து என்ன செய்யப்போறா? வெளிநாடு போனாலாவது நாலு பணம் சம்பாதித்துப் பிள்ளைகளையாவது காப்பாத்த முடியும். இந்த மனிசனை நம்பி உன்ட வாழ்க்கையையும், பிள்ளைகளது வாழ்க்கையையும் பாழாக்கி விடாதே! வேனுண்டா பிள்ளைகளை நான் பாத்துக்குவேன் நீ மாசா மாசம் செலவுக்கு பணம் கொஞ்சமா அனுப்பி வைச்சாலே போதும். படிச்ச வெச்சி நான் பாத்துக்குவேன். எனக்கென்ன பிள்ளையா? குட்டியா? நானும் ஒரு தனி மரம்.. நானும் உசிரோட இருக்கிற காலத்திலே ஏதாவது நல்லது செஞ்ச நிம்மதி எனக்கு கிடைக்காதா?” என்ற வார்த்தைகளை மீண்டும் ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்தாள் ஆயிஷா.

“முடிவு”

அது அவளுக்குச் சரியாகவே பட்டது. அவள் பலதையும் மனதிலே போட்டுக் குழப்பி ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள். தன் விருப்பத்தை மரியம் தாத்தாவிடம் கூறினாள் ஆயிஷா. மரியத்திற்கு அளவிலாத சந்தோசம். அவளது முகம் பிரகாசித்தது எல்லாச் செலவுகளையும் அவரே முன்னின்று ஆகவேண்டிய அத்தனை காரியங்களையும் கவனித்தாள்.

நாட்கள் நகர்..ந்..த..ன...

ஆயிஷா நீங்க சழுதிக்குப் போக எல்லா வேலையும் முடிஞ் சிது. நாளைக்கு காலையில் கொழும்புக்குப் போகவேணும் சரியா? இந்தா இந்த “பர்தா” உடுப்பு போகைக்குள்ளே போட்டுப் போங்க நான் பிள்ளைகளைப் பாத்துக்குவேன் எந்தக் கவலையும் வேணாம் என்றாள் மரியம் தாத்தா.

ஆயிஷாவுக்கு மனம் ஒரு கணம் பக்...பக்கென அடித்தது. பிள்ளைகளைப் பிரிந்து வாழ்வதை நினைத்தாள் அழுகை பீறிட்டுக் கிளம்பியது. தினமும் பட்டினி கிடப்பதையும் கஷ்டங்களையும் எண்ணிப் பார்த்தாள் ஆயிஷா இருதலைக் கொள்ளியானாள். இனியும் யோசித்து அழுது என்ன செய்யலாம்.

என் கஷ்டங்களைவிட, நலனைவிட பிள்ளைகளின் நலமும் அவர்களது உயர்வுமே முக்கியம் என்று அவளுக்குப் பட்டது.

பிள்ளைகளின் எதிர்காலம், கல்வி வளர்ச்சி அவர்களது வாழ்வே முக்கியம், அவர்களுக்காக வாழ்வதே மேல் என்பதில் உறுதியாக இருந்தாள் ஆயிஷா.

அஷ்றப் அன்றிரவும் வழக்கம்போல் குடித்துவிட்டு வந்தி ருந்தான். கையில் ஏதோ ஒரு பார்சலும் இருந்தது.

“ஆயிஷா... ஆயிஷா... சே... இந்தக் கழுத எங்க போனது? அவள் இருக்கமாட்டாள்” போதையில் என்னென்னமோ சூடாகவே பேசிக் கொண்டிருந்தான். இடையில்...

“இன்னும் போகல்ல, இங்கதான் இருக்கேன்.. நாளைக் காலை யிலதான் போவேன்” என்றாள் எரிச்சலோடு ஆயிஷா.

“ஏய்... என்னடி சொல்லுற? காலையில் போகப் போற்யா? எங்க... எங்கடி போக... நீ கழுத... கழுத...”

“வாப்பா... உம்மா நாளைக்கு வெளிநாடு போக போறாங்க” என்றாள் மகள் சமீனா.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம்

என்ன வெளிநாடா... போகப் போறா? நீ தண்ணியில போரெ
ந்டா வள்ளத்தில கூட்டிப் போய் கரை சேப்பேன்... பிளேனில
போரெந்டா எனக்கு சிறகு முளைக்கல்லயே ஆ..ஹ்ஹா
ஆ..ஹ்ஹா... அதே போதையுடன் சிரித்தான் அஷ்ரப்.

மகள் சமீனாவும் தந்தையின் ஜோக்கைக் கேட்டு மெல்லச்
சிரித்துக் கொண்டாள்.

அவனது கையில் இருந்த பார்சலை பிடிங்கிக் கொண்டாள்
பசி அவனது வயிற்றைக் கிள்ளியது போலும். பிரித்து சாப்பிட
லானாள் சமீனா.

“பெரிய நசல் புடிச்ச மனுசன் ஒரு எலவும் ஏறாது சரி நான்
சொல்ல வேண்டியதை சொல்லிட்டேன். நாளைக் காலையிலே
கொழும்புக்குப் போய் மத்தநாள் காலையில சஷுதி போறன்”
கூறி முடித்தாள் ஆயிஷா.

இதைக் கேட்டுக் கொள்ள அவனுக்கு எந்த ஒரு நிதானமான
உணர்வுகளுமில்லை வழக்கம் போல் நின்ற இடத்தில் நின்று
நன்றாக தூக்கம் போட்டான். அஷ்ரப்.

மறு நாள் காலைப் பொழுது புலர்ந்ததும் அவள் பயண
மாணாள்.

அஷ்ரப் போன்று எதிலும் பற்றற்ற ஏழைத் தொழிலாளர்கள்
இம் மண்ணில் வாழ்ந்து மறைந்தவர்களுமுண்டு. வாழ்ந்து கொண்டிழ
ருப்பவர்களுமுண்டு. இவ்வாறானவர்கள் உள்ளவரை ஆம் திருந்
தாத ஜென்மங்கள் வாழும் வரை ஆயிஷா போன்ற குடும்பத் தலை
விகள் ஒரு புதிய வீச்சை எதிர் கொண்டு பயணிக்கவே செய்வர்.

வானலைகளில் தவழ்ந்து வந்த “திருந்தா உள்ளங்கள்
இருந்தென்ன லாபம்” என்ற பாடல் வரிகள் காற்றோடு கலந்தன.

வட மாகாண கல்வி அமைச்ச

மீலாதுன் நபி விழா சிறப்பு மலர் - 2004

ஒரு நல்ல முடிவு

ஆறு சார்ந்த நீரோடைகள் கற்றிவர சலசலத்துச் செல்லும்... கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் நீண்டுயர்ந்த தென்னை மரங்களின் ஒலைகளில் தென்றல் உறவாட சரசரத்துக் கொள்ளும் மாமரங்கள், நாவல், வேம்பு பனிச்சையென அடிபெருத்த நல்மரங்கள் நிழல் காட்டிக் கொள்ளும்.

கூட்டம் கூட்டமாய் சிட்டுக் குருவிகள் கீச்... கீச்... என இசைமீட்டி சிறகடித்து வட்டமிடும் இருள்குழ அம்மரக்கிளைகளிலே துயில் கொள்ளும். என்றாலும் இரைதேடி உண்டு களித்து ஒதுங்கும் காகக் கூட்டங்கள் உயர்ந்த தென்னை வட்டுகளில் துயில் முண்டியடித்து இடம்பிடித்துக் கொள்ளும், அதே வேகம் அதே சுறுசுறுப்பு இருள் நீங்க.

அதிகாலை வேளையில் காகங்கள் கரைந்து, நீரோடைகளில் நீராடி கிடுகுகளில் அமர்ந்து குளிர்காயும். அதே நீர் வாழ் சிறு உயிரினங்களைப் பிடித்து உணவுகளை நிறைவாக்கும். இவ்வாறான

கனவினும் அழியாச் சின்னம் காலை, மாலைக் காட்சிகள் காகங்களின் ஒதுங்கிடமாக முனையாகத் தென்படுவதனாலே இத் தீவுக்கு “காக்காமுனை” என்னும் பெயரும் இறுதிவரை நிலைத்து விட்டது.

நீரோடை சார்ந்த மேட்டு நிலங்கள் சேனைப்பயிர் செய்யும் நிலமாக இன்னும் திகழ்கிறது.

இப்பகுதி மக்களின் தொழிலாக பயிர்ச்செய்கை முதலிடம் வகித்து வருகின்றது. கச்சான், கத்தரி, சோளம், மரவள்ளி என்பன கிரமமான செய்கை என்றாலும் வேளாண்மையும் நிறையவே இடம்பிடித்துக் கொள்ளும்.

இவ்வொரு குடிசையானாலும், கல்வீடுகளானாலும் அதனைச் சுற்றி சேனை, உப உணவுப் பயிர்களான வெண்டி, பூசனி, பயிற்றை, பாகை, முருங்கை, பச்சைக் கீரை வகை, கொச்சி என வரிசைப் படுத்தி முற்றத்தை அழுக படுத்தும். குழிக் கிணறுகள் இருந்தால் அதனைச் சூழ வாழைகளும் ஜோராக குலைதள்ள மறுக்காது கூமை கொள்ளும். இவ்வாறு இயற்கை ஏழிலுக்கு ஏழி லூட்டும் தீவே காக்காமுனை கறிவகைகளுக்கு தட்டுப்பாடற் ற ஒரு தீவுக் கிராமம்.

விளைச்சலுக்குப் பஞ்சமில்லை உழைப்பால் வயிற்றுப் பசிக் கும் அச்சமில்லை. இதனால் உழைப்பால் காக்காமுனையை “காசி முனை” என்றும் பெருமையுடன் அழைப்பார்கள் ஏனைய கிராமத்து மக்கள்.

அதிகாலை சுபறூத் தொழுகையை முடித்துவிட்டு பள்ளிவாயிலின் முன்னால் இருக்கும் தேனீர் கடையில் சுடச்சட ரொட்டி, தேங்காய் ரொட்டி, ஓ, பிளேன்டி என்று சாப்பிட்டு குடித்து வெளியே வரும் மரக்கறி பெட்டி வியாபாரிகள் சிகரட்டைப் பற்றவைத்து ஒரு தம் இழு இழு என புகையை இழுத்து ஊதியபடி வெளியே வந்து சைக்கிளையும் தள்ளியபடி தோட்டங்களை நோக்கிச் செல்வர்.

அங்கு தோட்ட உரிமையாளருடன் மரக்கறிக்கு கிலோ இன்ன விலை, இன்ன விலை குறையாதா எனப் பேரம் பேசியே பெற்றுக் கொள்வர். இது வியாபாரிகளின் அன்றாட நிகழ்வாகும்.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் ——————

தோட்டக்காரர் முஸ்தபா போடி செல்போனைக் காதில் வைத்த படி பேசிக் கொண்டார். ஏழு எட்டு என்று நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது.

தம்புள்ள லொரி வரனும் இன்னமும் என்ன செய்திட்டிருக்கான - நேரமாகுதே என மனதிற்குள் கேள்வி எழுப்பிக் கொண்டார் அவர்.

நிலம் தெளிந்து சூரியன் அதன் ஒளிக்கத்திர்களைப் பரப்பும் வரை பொழுதுபோக்காக பேசிக் கொண்டிருந்தார் அவரது சகபாடி நண்பர்களுடன் முஸ்தபா போடியார்.

எந்த ஒரு வாகனமும் அப்பகுதிக்கு வந்தால் பள்ளிவாசல் சந்தியில் இருக்கும் தேனீர் கடையில் வாகனங்களை நிறுத்தி தேனீர் குடிக்காமல் செல்வதே இல்லை. என்பதால் வரும் வாக எத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார் அவர்.

“என்ன செய்றது விளைச்சல் கூடியும் இந்த முறை லாபம் இல்லைதான். செலவு கூடிப்போச்சி” என்றார்.

“ஆமாம் போடியார் விளைச்சல் நல்லம் இருந்தாலும் நட்ட மில்லை எதிர்பார்க்கிற லாபம் தான் மோசம்” அழுத்துக் கொண்டார் போடியாரின் நண்பர் ஒருவர்.

“இந்த மாசம் பிள்ளைக்கு கல்யாணமும் வெச்சிருக்கேன் பண்தத்டுப்பாடு தான்” என்றிழுத்தார் முஸ்தபா போடியார்.

“அது கடனைப்பட்டாவது செய்து போடனும் அது சணக்க ஏலாது, காரியம் நடந்தால் சரி” என்றார் இன்னொரு சகபாடி.

“எல்லா வசதியோட நல்ல ஒரு வூட்டைக் கட்டி முடிச்சிட்டிங்க ம.... செலவுதான்” என்றார் அவரது நண்பர்களில் ஒருவர் அவிமரைக்கார்.

“இவ்வளவு ஒழுச்சி யாருக்கு குடுக்குற மரைக்கார் பிள்ளைகளுக்குத்தானே கஷ்டப்படுகிறோம்” என்றார் முஸ்தபா போடியார்

கனவிலும் அழியாச் சின்னம்

“பின்ன நாம அள்ளிக்கட்டிக் கொண்டா மெளத்தாகப் போரோம் உள்ளதை குடுத்துட்டு போக வேண்டியதுதான்”

“நீங்க ஒரு மடத்தனம் செய்திட்டிங்க போடியார்”

என்ன செய்திட்டேன் என்பது போல் விழித்தபடி பார்த்தார் மரைக்காரை.

“உங்களுக்கு இன்னுமொரு குமரி இருக்கிறதாலே ஒரு சின்னளவில் குறைஞ்சு செலவில் வீட்டைக் கட்டியிருக்கலாம் தானே” என்றார் மரைக்கார்.

“அதுவும் சரிதான்” என்றார்கள் கூட இருந்த சகபாடிகளும்.

“அதெல்லாம் யோசிக்க ஏலா. அது அல்லாஹ் நாடினால் இதைவிட நல்லா கட்டினாலும் கட்டலாம். மாப்பிள்ளைமார் தனி வீடு, தனி வளவு என்று பார்த்துத்தானே பெண் கேட்கிறாங்க. என்ன செய்றது நம்மட பிள்ளைகள் நல்லா வாழுமுமெண்டா இருக்கைக்கே செய்து கொடுத்துட்டு போக வேண்டியது தான்”

“போடியார் சொல்றது சரிதான் இதக் கொஞ்சம் கேளுங்க போடியார் இரவு ஒரு கல்யாண விசயமா மாப்பிள்ளை கேட்டு ஒரு ஆறு ஏழு பேர் ஒரு இடத்த போனம். மாப்பிள்ளைக்கு பெண் பிடிச்சது வேற விசயம். என்ன வீடு, வளவு எல்லாம் எப்படி என்றான். ஒ.. வளவு இருக்கு வீடு கட்டித் தாரம் பேசி முடிஞ்சிபிறவு என்ன கேட்டான் தெரியுமோ, பிள்ளைக்கு அதுதான் கல்யாணப் பொண்ணுக்கு பாஸ்போட் இருக்கா? என்று கேட்டான்.

ஏன் தம்பி! என்றோம். உங்களுக்கு வீடு கட்டுறது கஷ்டம் என்றால் வெளிநாட்டுக்குப் போய் இரண்டு மூன்று வருசம் இருந்து வரட்டும் வீட்டு வேலை முடிஞ்சதும் கல்யாணம் செய்து கொள் வோம் என்றான் மாப்புள்ளைப் பொடியன். எப்படி மரைக்கார் விசயம் எவ்வளவு தூரம் போகுது! அப்படி யோசிக்கய்க்க நீங்க செய்றது சரி என்றார் அவர்.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் —————

ம்... ம்... என இருந்தவர்கள் இவரது கதைக்கு தலைய சைத்தனர்.

பெரிய ஹோன் சத்தத்துடன் கடைக்கு முன் லொறி வந்து நின்றது.

ஆமாம்!.. அதிலிருந்து இறங்கி வந்த சரிபு நானாவைப் பார்த்ததும் “அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் ஹாஜி” என்றார் போடியார்.

“வ அலைக்குமுஸ் ஸலாம்” என்றார் பதிலுக்கு அவரும்.

“எத்தனை மணிக்கு ஹாஜி வெளிக்கிட்டு வந்தீங்க?

“நாங்க மூனு மனிக்கெல்லாம் தம்புள்ளையில் சாமான்களை இறக்கிட்டு வாற பயணம் கந்தளாயில் சுபஹ் தொழுதிட்டுத்தான் வாறும்.

“சரி வாங்க வயித்துக்கு ஏதாச்சம் கடச்சடப் போடனும்” என்ற படி கடையினுள் புகுந்து கொண்டார். அவருடன் போடியாரும் லொறியில் வந்தவர்களும் பின் தொடர்ந்தனர்.

“தம்பிமாரே டிரைவர், கிளினர்மாரை நல்லாக் கவனியுங்க, எங்களுக்கும் ஸ்பெஷல் ஏதாச்சம் வைங்க என்றார் சரிபு ஹாஜியார்.

அவர் ஓடர்படி சுடச்சுட ரொட்டி, ஆப்பம் என்பவைகளை மேசையில் வைத்துவிட்டுச் சென்றான் வெயிட்டர்.

பசியாறி முடிந்த கையோடு சுகபாடிகளுடன் பேச்சை முடித்து ஏறிக்கொண்டு வந்த லொறியுடன் தோட்டத்தை நோக்கிச் செலுத் தினான் டிரைவர்.

லொறி தோட்டத்தின் முன் நின்றது. இறங்கியதும் போடியா ரைப் பின் தொடர்ந்தார் சரிபு ஹாஜியாரும்.

குறிப்பிட்ட ஒரு பகுதி கத்தரித் தொகுதிகளைக்காட்டி இருநூறு முன்னாறு கிலோ மட்டில் ஆயலாம். மற்ற பகுதியில் இருக்கிற

கனவிலும் ஓழியாச் சின்னம் துக்கு முனு கிழமை வரை போகும். காய் பிஞ்சி முறித்தால் நல்டம், நிறுவையும் இராது, பூச்சி மருந்து அடிச்சிருக்கேன் என சாட்டு வைத்தியம் சொல்லிக் கொண்டே போனார் முஸ்தபா போடியார்.

சரி... சரி இருப்பதை எடுப்போமே என்றபடி கூலியாட்களை ஏவி காய்களைப் பறித்துக் கொண்டனர். விலை விபரமெல்லாம் பேரம்பெசி தீர்வு கண்டதும், கத்தரிகளை மூடைகளாக்கி லொறியில் ஏற்றிவிட்டனர்.

“முன்பணம் கொஞ்சம் தரட்டுமா? அடுத்தமுறை வந்து இருப்பதை எடுக்கும் என்னைத்தை வெளிப்படுத்தினார் ஹாஜியார்.

“இல்லை ஹாஜி இருக்கட்டும்” என்றார் முஸ்தபா போடியார்.

அப்ப நான் நம்பி வாறன் வேற யாருக்கும் கொடுக்க வேணாம் சரியா? உறுதிபடக் கூறினார்.

அதுக்கில்ல விலைதான் குறைஞ்சி போகுது இன்னுமொருவர் கேட்டிருந்தார் தாரதாகக் கூறி முன்பணமும் கொஞ்சம் தந்திட்டார் அதுதான் ஜோசிக்கிறேன்.” என்றபடி வார்த்தைகளை விழுங்கினார் முஸ்தபா.

“அதுதான் பின்னாவற்றீங்க, ஏன் நாங்க தரமாட்டோமா?” என்றவாறு சிரித்தார் ஹாஜி.

“அதெல்லாம் இல்ல ஹாஜி பிள்ளைக்கு கல்யாணம் வச்சிருக்கேன் பணம் கொஞ்சம் தட்டுப்பாடு கல்யாண செலவுன்டா சொல்லனுமா ஹாஜி அதுதான் தேவைப்பட்டது” என்றிமுத்தார் முஸ்தபா போடியார்.

“ஏன் நானும் ஜஞ்சாறு வருசமா உங்கிட்ட சாமான் எடுக்கிறேன் என்னக்கேட்டா தரமாட்டேனா? கேட்டிருக்கலாம்தானே!

“சரி.. சரி.. சந்தோசம்தான் எனக்கும் மற்றவங்கிட்ட பணம் வாங்கி கேட்டு பழக்கமில்ல” மறுபடியும் இமுத்தார் போடியார். கிணங்ளீயா ஹஸன்ஜி

“சரி நானே சொல்லுறேன் சாமான் தாரதப்பத்தி யோசிக்க வேணாம் பணம் தேவைப்பட்டால் வெட்கப்படாம் கேளுங்க, மத்தத அப்புறமா பாப்போம் கல்யாண விசயமென்டா எங்கட உதவியும் இருக்கு இல்லையா? என்று உறுதியாகக் கூறியபடி அவரது பொக்கட்டிலிருந்து அவரது விசிட்டிங்காட்டை கொடுத்து டெலிபோன் நம்பர் இருக்கு பேசங்க சரியா? வெக்கப்பட வேணாம் வாறன்” என விடைபெற்றார் ஹாஜியாரும்.

லொறி பெரும் புகையைக் கக்கியபடி சென்றது.

முஸ்தபா போடியார் ஒரு பெரும் மூச்சை விட்டபடி வீட்டை நோக்கி சென்றார்.

முஸ்தபா நாளுக்கு நாள் தன் உழைப்பால் முன்னேறிக் கொண்டிருப்பவர். மற்றவர் கையை எதிர்பார்த்து இதுவரை இருந்ததில்லை. நம்பிக்கை நாணயத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பவர் எவரிடமும் எதையும் அபகரிக்கும் சபாவும் கொஞ்சமு மில்லை. என்றே கூற வேண்டும் ஜந்து பிள்ளைகளின் குடும்பங்கள் தன். தன் இரண்டு பெண்களும் மூன்று மகன் மார்களும் அவர் மனைவியும் சேர்ந்த சிறு குடும்பம்.

ரமீஸா அவரது முத்த மகள் ஏ-எல் எழுதி முடித்தவள் கொம்பியுட்டர் வகுப்புக்களுக்கு போய் படித்து கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு இத்துறையில் ஆர்வம் மிக அதிகம். பல பயிற்சிகளை பூரணப்படுத்தியிருந்தாள்.

அழகு பார்ப்பவர்களை மீண்டும் ஒரு முறை திரும்பி பார்க்க வைக்கும் அழகு குடி கொண்டிருந்தது. அதிகம் பேச மாட்டாள். அமைதி, அடக்கம், சாந்த குணம் என்று சக தோழிகள் பேசிக் கொள்வார்கள் “கிராமத்து மன் வாசனைக்கு இவள் ஒருத்தியே போதும்” சக மாணவத் தோழிகள் கிண்டலடிப்பதுண்டு.

ரமீஸா இவளுக்கு காதல் வயப்படும் வயது. அதில் முழுமையாக வழுக்கி விழுந்தவர்களுக்கு காலம் தாழ்த்தாது திருமணத்தை

கனவிலூம் அழியாச் சின்னம் முடித்து வைத்து விட வேண்டும். என்ற துரித நடவடிக்கையில் இறங்கினார் முஸ்தபா போடியார்.

காதலித்தவரையே பேசித் திருமணத்திற்கு நாள் குறித்தார்கள் குடும்பத்தினர்.

அவருக்கு பிள்ளை மீது இருந்த கனவு திசைமாறி செல்வதை அவரால் தடுக்க முடியவில்லை என்னங்கள் எல்லாமே நிறைவேறும் என்பதல்ல, நாமொன்று நினைக்க இறைவன் நாட்பப் படி வேறு ஒன்று நடந்து கொண்டிருக்கும். அதே போல் இவர் விசயத்திலும் நிகழ்வது கண்டு மனம் தளராது செயலில் இறங்கினார் அவரும்.

வீட்டுக்கு வந்தவர் திண்ணையில் போடப்பட்டிருந்த சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து கால்களை நிமிர்த்திக் கொண்டார்.

மனைவியை அழைத்து “இதில் முப்பதாயிரமிருக்கு நகை வாங்கனும்னு சொன்னீங்க இல்லையா? நம்ம ஆட்டோ வந்ததும் மைமுன் நகைக்கடைக்குப் போய் நல்ல டிசைன்ல் பாருங்க. பிடிக்கலென்னா ஓடர் பண்ணுங்க அட்வான்சா இத் கொடுங்க. மற்றத் நான் பாத்துக்கிறேன்” என்று சொன்னார்.

“சரிங்க நீங்க குளிச்சிட்டு வாங்க சாப்பாடு ரெடியாகுது” பணத்தை வாங்கியபடி அன்பொழுகக் கூறிச் சென்றாள் மனைவி ஹாஜரா.

இவர்களது பேச்சுக்கள் வீட்டினுள்ளே கண்ணாடியின் முன் தன் நீண்ட சூந்தலை சீவி “சிக்கை” சீப்பால் சீவியபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளின் காதுகளிலும் பட்டுச் செல்ல பட்டெனத் திரும்பி அவளின் தாயின் பின்னால் குசினிவரை பின் தொடர்ந்து சென்று “உம்மா...” என்று அழைத்து நின்றாள் ரமீஸா.

“என்ன மகள்..” என்றவாறு அவளைப் பார்த்ததும், இன்னமும் தலையை வாரிக்கட்டலையா? பேய்க் கோலத்தில் நிற்கிறிங்க என்னாச்சி மகள்? எனக் கேட்டாள் ஹாஜரா.

உங்களுக்கு இப்ப என்னம்மா அவசரம்.. கல்யாணம்... கல்யாணம் என்று இஷ்டத்துக்கு நான் குறிச்சி வச்சி... என் படிப்பெல்லாம் பாழாக்கப் பாக்கிர்வக். நான்தான் ஏ.எல் சோதினை எழுதிருக்கேன்ற அதுட ரிஸல்ட் தெரிஞ்சிக்கிட்டு கொலிஜ்ஜோ, கெம்பஸ்லோ போக ஸாம்னு இருக்கிற நேரத்தில் இந்தமாதிரி அவசரம்... அவசரமா.., எனக்கு இது இப்ப பிடிக்கல்ல, நான் வேணும்னா அவருக்கிட்ட பேசி ஒரு நல்ல முடிவொன்று எடுக்கிறேன் என்றவாறு கூறி அதே வேகத்தில் போய் ரூமில் போடப்பட்டிருந்த கட்டிலில் தொப்பென இருந்தவாறு அவளது கருள் சுருளான நீண்ட கூந்தலை விரல்களால் வளைத்துப் போட்டு கொண்டையாகக் கட்டிக் கொண்டாள் அவள்.

சாய்வு நாட்காலியில் சாய்ந்து கொண்டிருந்த அவள் தந்தை முஸ்தபா போடிக்கும் மகளின் பேச்சின் அர்த்தம் தெளிவாகத் தெரிந்தது. மகளின் வாதத்தில் நியாயம் இருப்பதை உணர்ந்தார் முஸ்தபா.

என்னங்க... என்னங்க மகள் இந்த நேரத்தில் அதுவும் கல்யாணம் வெச்சிருக்கிற இந்த நேரம் என்ன பேச்சுப் பேசுறா கேட்டங் களா? படபடப்புடன் உள்ளே இருந்து வந்த அவர் மனைவி வார்த்தைகளைக் கொட்டினாள்.

மனைவியின் அவஸ்தை அவருக்கும் புரிந்தது. அவளை மௌனமாக உற்றுநோக்கி மெல்ல புன்னகைத்தார்.

என்ன சிரிப்பு வேண்டியிருக்கு மனதுக்குள் திட்டினாள் அவள். “ஹாஜரா இருங்க செல்லுறந் மகளின் முடிவு நம்ம முடிவாக இருக்கட்டுமே” என்றார் அவர்.

“என்ன உங்களுக்கு ஏதும் பைத்தியமா பிடிச்சிருக்கு! என்ன சொல்லிக்கிட்டிருக்கீங்க” வியப்புடன் பார்த்துக் கேட்டாள் அவர் மனைவி ஹாஜரா.

“நல்ல முடிவு தானே”

“அப்ப கல்யாண நாளைஞ்டு திகதி குறிச்சாச்சே ஊருல கண்ணு முக்கு காது வச்சி பேச்சாப் பேச மாட்டாங்களா?” என்ற வாறு கணவனைப் பார்த்தாள் ஹாஜரா.

“ம்...ம்... கதைப்பாங்க ஊர் வாய மூட முடியுமா? அண்டைக்கு ரெஜிஸ்டரை கூப்பிட்டு வாறவங்களையும் வச்சி ரெஜிஸ்டரேஷன் செய்துவிடுவோம். வேணுண்டா வாரவங்களுக்கு சாப்பாட்டையும் போட்டு குடுத்துட வேண்டியதுதான். கல்யாணத்தை மட்டும் இரண்டு மூனு வருசம் தள்ளிப் போடுவோம், சற்று உரத்த குரலில் பலமாகவே சொன்னார் முஸ்தபா போடியார்.

ஹாஜராவுக்கு மனதில் அவ்வளவாக நல்லதாகவே பட வில்லை. அரைகுறை திருப்தி அவனுக்கு இருந்தும் ஒத்துப் போவதுதான் என்பது மட்டும் தெளிவாகத் தெரிந்தது அவனுக்கு.

ஆனால்....

தலையணையை கண்ணீரால் கழுவி, முகம் புதைத்து கட்டி வில் குப்புரக்கிடந்த ரமீஸாவுக்கு இன்பத்தேன் வந்து பாய்ந்தது காதினிலே. பாரதியின் கவிவரிகள் தந்தையின் வார்த்தைகளில் இனித்தது. அது தென்றலில் தவழ்ந்து அவளைத் தடவியபோது சோகக் கண்ணீர் ஆனந்தக் கண்ணீராக அவளது விழிகளை முடியது. அவளின் சந்தோசத்திற்கு அளவு கோல்களே இல்லை.

(யாவும் கற்பனை)

பிரதேச, மாவட்ட செயலக சாகித்திய விழா

போட்டியில்பரிசுபெற்றது. - 2006

மெளன கீதங்கள்...

எதிர்பாராத சந்திப்பில் பூரித்துப் போனான் ரமீஸ். நிஷாவை சற்று உற்றுநோக்கியபோது அவளது முகம் வாடியிருந்தது தெரிந்தது. கண்கள் வறண்டிருந்தன. கல்யாணத்திற்கு முன் பள்பளப்பாக தளதளவென்று எத்தனை அழகாக இருப்பாள்! எத்தனை தடவைகள் அவள் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலும் சலிக்காது. ஆனால்... இத்தனை விரைவாகவா இத்தனை மூப்பு? ஏவராலும் நம்ப முடியாத அளவுக்கு அவளுக்கு முகத்தில் முதுமை தாண்டவ மாடியது.

என்ன நிஷா அடையாளம் கண்டு கொள்ளாத அளவுக்கு மெலிஞ்சு போயிட்டே கேட்க வேண்டும் போல் இருந்தது ரமீஸுக்கு ஆனால்... வார்த்தைகள் எதுவும் வரவில்லை வெளியே. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நோக்கினர் வார்த்தைகள் எதுவுமில்லை. மெளனமே நிலைகொண்டது.

என்ன நிஷா! இத்தனை நாளாகக் கண்டுகொள்ளவே முடிய வில்லையே? என்ன சௌக்கியமா? ஊங்க வீட்டுக்காரர் என்ன செய்கின்றார்? அவர் உங்க கூட வரவில்லையா? என்று வார்த்தை களை அவன் பாட்டுக்கு அடுக்கிக் கொண்டு போனான் ரமீஸ்.

கல்யாணமான கையோடு அவங்க வீட்டுக்கே போயிட்டேன் எங்களுக்கு திரும்பிவர நேரம் கிட்டல்ல இப்பதான் இரண்டு நாளைக்கு முன்னே வந்தேன் என்கூட அவர் வரவில்லை என்று அவனும் நிறுத்தாமல் வார்த்தைகளைப் பேசி முடித்தாள் அவள்.

என்ன பேசுவதென்று தடுமாறிக் கொண்டிருந்த இருவரும் ஏதோ சொல்லி வைத்தாற்போல் தங்கு தடையின்றி ஒரே வாக்கில் பேசி நிறுத்தியது அவர்கள் இருவருக்குமே ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது.

கடந்த கால நினைவுகள் மனக்கண் முன்னே நிழலாடன்..

இளஞ்ஜோடிகள் சுதந்திர வானில் சிறகடித்துப் பறந்திடும் வண்ணச் சிட்டுகள் மற்றவர்கள் பொறாமைப்படும் அன்புள்ளம் கொண்ட இணைபிரியா காதல் கிளிகள் ரமீஸாம் நிஷாவும்.

நிஷாவின் முறைமாமனின் மகன் முக்தார். முக்தாரின் தந்தை அந்தப் பகுதியிலேயே பெரும் செல்வாக்கு மிக்க செல்வந்தர். அவருக்கு இருக்கும் செல்வாக்கும், செல்வமும் கூடவே இருக்கும் முரட்டுச் சுபாவமும் அவர் மகன் முக்தாருக்கும் இருந்தது.

நிஷாவின் தாய் தன் சகோதரனின் தயவில் தன் வாழ்க்கையை நீண்ட காலமாக ஒட்டி வருபவள். அவள் கணவனின் மறைவின் பின் தாயும் மகனும் பாதுகாப்பாக அந்தப் பெரிய மனிதரின் நிழ வில் குளிர் காய்வதால் அவரைக் கேட்டே எந்தக் காரியமும் நடைபெறும்.

முக்தாரின் தந்தைக்கு ஒரே ஆசை சகோதரியின் ஒரே மகள், அடக்கமானவள், அழகானவள், தனது குடும்பத்தில் ஒருவளாக

அவளை நினைத்தே பார்த்து மகிழ்வது அவருடைய நீண்டகாலக் கனவுகளில்லொன்று. ஆனால் இதுவெல்லாம் நிஷாவுக்கோ ரம்ஸாக்கோ தெரிய நியாயில்லை. நிஷாவுக்கு தெரிந்தாலும் தன் காதல்பற்றி எடுத்துக்கூறி அவளால் வாதாட முடியாத நிலை ஏற்பட்டது.

ஏனென்றால் ரமீஸ் எக்ஸிடென்ட் ஒன்றில் நான்கு மாத கால மாக சுயநினைவு அற்றவனாக ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்டி ருந்தான். நிஷா வடித்த கண்ணீர் அவனுக்கு வேண்டிய பிரார்த்த ணைகள் வழிபாடுகள் நேர்த்திகள் எல்லாம் அவனைக் குணப்படுத்தி னாலும். அவருக்கு அவன் மனாளன் என்ற பாக்கியத்தை அளிக்க எந்த வாய்ப்புமில்லை என்பதை டாக்டரே ஊர்ஜிதமாக கூறிய பொழுது அவன் மனம் பட்டபாட்டை அவளால் உணர முடிந்தது.

“ரமீஸ் உங்களுக்கு வாழ்க்கைத்துணை ஒத்துவராது” என்று டாக்டர் ரமீஸைப் பார்த்து கூறியபோது அவன் அருகே நிஷாவும் கூடவே இருந்தாள்.

“டாக்டர்... எனக்காக வாழ்நாள் முழுவதும் ஒருத்தி காத்துக் கொண்டிருப்பாலே” என்று தன்னை அறியாமல் கூறியவன் அருகே இருக்கும் நிஷாவை நோக்கினான் ரமீஸ். டாக்டரும் அவளை விழித்துப் பார்த்தார்.

டாக்டர் நிலைமையை விளக்கினார். எதிர்கால நிகழ்வினை எடுத்துக் கூறினார்.

“டாக்.டர் எனக்குத் திருமணம் தேவையில்லை டாக்டர்” என்று பலமாகக் கத்தினரன் ரமீஸ். அவனது அலற்ற ஒரு கணம் அந்தக் கட்டிடம் முழுவதும் எதிர் ஓலித்தது. அந்த அதிர்ச்சியில் திடீரென மூர்ச்சையானாள் நிஷா.

அவன் மயக்கம் தெளிந்து கண் விழித்தபோது ரமீஸின் கண்களில் கண்ணீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது.

“நிஷா... என்னை நீ... மறந்துவிடு” என்றான் அவன்.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம்

என்னை நம்பி உன் வாழ்க்கையை நீ பாழ்படுத்திக் கொள் ளாதே நிஷா' உருக்கமாகக் கூறினான் அவளது விழிகளை உற்றுப் பார்த்தபடி.

இரு சோடி விழிகளும் கண்ணரால் குளமாகின.

"ஆமாம்... நிஷா... ரமீஸ் சொல்வதுதான் சரி... நீ யாரு டைய நலத்துக்காக வேதனைப்படுகின்றாயோ அவருடைய மன அமைதிக்காக எதையும் தியாகம் செய்ய தயாராக இருப்பாயா?

"இதில் என்ன சந்தேகம் டாக்டர்" என்றாள் நிஷா.

"நீ சந்தோசமாக வாழ்வதிலேயேதான் ரமீஸின் வாழ்வே நிலைத்து நிற்கும். உன் சந்தோசம்தான் அவனுக்கு உயிர்ப்பிச்சை. இதை மீறினால் ரமீஸை இந்த நிலையில் கூட காண முடியாது" என்றார் டாக்டர் அமைதியாக.

அங்கு சிறு மெளனம் நிலவியது.

"சொரி டாக்டர்... நான் வருகிறேன் என்று இருவரிடமும் விடைபெற்றுச் சென்றாள் நிஷா சோகச் சுமையைச் சுமந்தவளாக!

ரமீஸாம் டாக்டரும் அவள் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

வாட்டை விட்டு வெளியே வந்த நிஷா, அதே வேகத்தில் வீடு வந்து சேர்ந்தாள். பொத்தென கட்டிலில் விழுந்தவள் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருந்தாள். எதுவும் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. எந்த ஒரு முடிவுக்கும் வரமுடியவில்லை. அவளது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ஒன்றே பதிலாகக் கிடைத்தது.

டாக்டரும், ரமீஸாம் கூறிய வார்த்தைகள் மீண்டும்... மீண்டும் அவள் மனத்திரையில் ஊசலாடின.

ரமீஸை சந்தித்தது முதல் அவனோடு அன்போடு பழகி, ஆசையாய் ஆரத்தமுவி, அவர்கள் காதல் மொழிகள் பேசி, இனிய

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் —

வார்த்தைகளில் வேடிக்கையாகப் பேசிச் சிரிக்க வைத்த நிகழ்ச்சிக் களைல்லாம் அவள் கண் முன்னே நிகழ்வது போல் இருந்தன.

அத்தனையும் இந்நேரம் வேம்பாய் கசந்தன. கண்களை அவள் இறுக மூடிக் கொண்டாள். அவைகளை அவளால் மறந்துவிட முடியுமா என்ன? அவை நிழலாய்த் தொடர்ந்தனவே.

அவளது வாழ்வு முடிந்தது போல் ஒரு பிரமை அவளை ஆட்கொண்டது. உயிரற்ற நடைப்பினமாய் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்க முடியாதவளாய்க் கிடந்தாள். கானும் இடம், உணவு, பொருள் எல்லாம் அவளுக்கு வெறுப்பையூட்டின.

வீட்டு நடவடிக்கையில் கவனமின்றி கவனிப்பதில் இவள் சோர்ந்து காணப்பட்டதனாலும் முன்புபோல் சந்தோசமாக இல்லாத தாலும் விரைவாக அவளுக்கு திருமண ஏற்பாட்டைச் செய்ய அவளது தாய் தயாரானாள்.

செல்வந்த மாமா, அவரது மகன் முக்தார், அவளின் தாய் மூவரும் சேர்ந்து அவளிடம் சம்மதத்தைக் கேட்டபோது அவள் மௌனமாக இருந்தாள்.

மும்முனைத் தாக்குதல் கொல்லன் பட்டறை இரும்பானாள். அடிமேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகரும் என்பது போல அவர்களது கண்டிப்பு நிறைந்த வார்த்தைகளும், டாக்டரதும், ரமீலினதும் வேண்டுதலும் அவளது நெஞ்சில் நிழலாடியது. கடைசியாக அறைகுறை மனதோடு ஏதோ முடிவுக்கு வந்தவளாக சம்மதம் தெரிவித்தாள் நிஷா.

ஆமாம்.. அவளது கல்யாணம் ஜாம்... ஜாம்... என்று நடை பெற்றது. கல்யாணத்திற்கு ரமீஸ், டாக்டரும் கூடவே இருந்து வாழ்த்து தெரிவித்தனர்.

திருமணம் நிஷாவின் வீட்டிலேயே நடைபெற்றது. திருமணம் முடிந்த கையோடு மாமியார் வீட்டுக்குச் சென்றனர். அவளுக்கு முக்தாளின் வீட்டில் எந்தக் குறையும் இருக்கவில்லை.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம்

மாமியார் வீடு மகா செளக்கியம் என்பது போல் அவள் அங்கேயே இருந்துவிட்டாள் நிஷா, அல்லது இருத்தி விட்டனர் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

என்னதான் குவிந்து கிடந்தாலும் மனதில் மட்டும் ஏதோ! ஒன்றை இழந்த தவிப்பும் ஒரு நிலையில்லாத மன அலைச்சலும் அவளது சந்தோசத்திற்கு தடையாக இருந்தன.

எந்நேரமும் ரமீஸைப் பற்றிக் கனவுகளாகவே இருந்தன. அவனது ஏக்கம் அவள் உருவத்தை உருக்குலையச் செய்ததன் விளைவு... உடலிலும், முகத்திலும் ஏற்பட்ட மாற்றம்தான் ரமீஸ் காணும் நிஷாவின் தோற்றும்.

அவளது கண்களும்... அவனது கண்களும்... ஏதோ பேச... விழி ஓரங்களில் கண்ணீர் அரும்பியது. உன் சந்தோசமான வாழ்வுதான் என்னையும் வாழவைக்கும். ஆனால் உன் மாற்றங்கள், அந்தத் தியாகத்தின் நிலைங்கள் வழுவிழந்து நிற்பது போல்...

ஒன்றாகப் பழகிய அந்த இரு உள்ளங்களுக்கிடையில் மீட்டும் மௌன கீதங்கள்... விம்மி விம்மி இசைத் தெழும் ஊமை உணர்வுகள் உள்ளோட்டமாக அவர்களது இதயத்துள்ளே ராகம் இசைக்கின்றன.

(பிரசுரம் - சிந்தாமணி வார பத்திரிகை)

09.03.1986

மனச் சடைகள்

ஒரு வாரம் ஸீவு போட்டுவிட்டு அலுவலகத்திலிருந்து ஊருக்குச் சென்றவன் இன்றுதான் கடமைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான்... அந்த ஒரு வாரத்தில் அவன் மனமே குழம்பியிருந்தது.

இன்று அலுவலகத்தினுள் செல்ல பட்டிருக்குத் தயக்கமாக இருந்தது... காரணம்...!

அவனது திருணப் பேச்சு மெல்ல மெல்ல சக அலுவலக நண்பர்களிடையே பரவியிருந்ததுதான்... என்றாலும் அலுவலகத் தில் நஸ்ராவின் ஏதிரே உள்ள வீட்டில் அமர்ந்து மறுபடியும் தன் கடமைகளைச் செய்ய அவன் மனம் கூசியது.

அவனுக்கும் தனக்குமுள்ள தொடர்பு பற்றி அலுவலகம் முழுவதுமே கிச கிச பரவியிருந்தது. இந்த நிலைமையில் அவன் முன்னாடி போய் அமர்ந்தால்... இதயமே வெடித்துவிடும் போல் இருந்தது.

கனவிலும் ஓழியாச் சின்னம்

வேலை நேரங்களில் அவ்வளவு பேச்கக் கொடுக்க வேண்டியாது. அவனுக்கும் எனக்கும் பேச்கவார்த்தை ஏற்படும் பட்சத்தில் அவள் கேட்கும் முதல் கேள்வி நிச்சயம் “நீங்களும் ஒரு மனிதனா?” என்பதாகத்தான் இருக்கும்.

இவ்வாறு நினைத்துக் கொண்டு ஏதோ ஒரு அச்டு தெரியம் உள்ளத்தில் ஏழ அலுவலகத்தினுள் வந்து, நாற்காலியில் எதுவுமே தெரியாதவன் போல் மெல்ல அமர்ந்து கொண்டான் பதிர்.

அந்த அலுவலகமே நகைப்பது போன்ற உணர்வு அவனுள்ளே எழுந்தது. ஒரு தடுமாற்றம் வேலைகளைச் செய்து கொள்ளும் பக்குவம் அனைத்தும் இல்லவே இல்லை.

முன்னேயிருந்த நஸ்ரா ஒரு தடவை பதிரை மெல்ல உற்று நோக்கினாள்... பதிர் தன் கடமையில் முழுமுச்சாக ஈடுபட்டுள்ள வன் போல் “பைல்” ஒன்றைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தவன் லேசாக தலையை மேலே உயர்த்தியபோது...

நஸ்ரா மெல்ல ஒரு புன்னகையை உதிர்த்தாள்... பதிர்க்கு நெஞ்சில் இலேசாக ஊசியினால் குத்திக் கிழித்தது போன்ற உணர்வு... குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுத்தது.

ஓப்புதலுக்கு அவனும் சிரித்துக் கொண்டான். முகத்தில் சலனங்களின் சாயல் இழையோடியது, பின் பதிர் தலை நிமிரவேயில்லை.

நன்பர்களின் குத்தலான வார்த்தைகள் இடையிடையே ஒலிக்கவே செய்தன.

மத்தியானம் சாப்பாட்டு வேளை நஸ்ராவின் மேசை முன்னே வந்தான் பதிர். அவள் அவனைக் கண்டுகொள்ளாதவள் போல் தன் சாப்பாட்டுப் பெட்டிப் பார்சலைத் திறந்தாள்...

“வேலை முடிஞ்ச போகும்போது கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணுங்க உங்ககிட்ட பேசனும்” அவனுக்குக் கேட்கும்படியாக சொன்னான் பதிர்.

நஸ்ரா தனக்கு எதுவுமே கேளாதமாதிரி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். :

நஸ்ரா! உங்களைத்தான்...!

“சொரி... நீங்க பேசவேண்டியது நஸ்ராவிடமல்ல உங்களுக்கு மனைவியாகப் போகும் ஜெல்மோவிடம்” அடக்கமாகக் கூறினாள் நஸ்ரா.

“நஸ்ரா நீ... சொரி... நீங்க இதெல்லாம் சொல்ல வேண்டிய தில்லை... எனக்காக உங்களுக்குக் காத்திருக்க முடியுமா? முடியாதா? சட்டெனக் கேட்டான் பஷ்ர்.

“எதற்கு? இதுவரை காத்திருந்து ஏமாந்தது போதாதா?” அவனும் நறுக்கென்று கேட்டாள்.

“நஸ்ரா... நீங்க எதுவுமே புரிஞ்சிக்காம பேசர பேச்சிது. நான் இருக்கிற நிலைமையில் எப்படி உங்களுக்குப் புரிய வைக்கிறது... எனக்கு எப்படின்னு தோணல்ல..”

“எப்படி முடியும் இது எல்லா ஆண்களும் சொல்லுற சொல்லாயிட்டே” ஏனைம் அவள் தொனியில் ஒலித்தது.

இதற்கு மேல் பஷ்ரால் எதுவுமே பேசமுடியவில்லை. தனக்கு வந்த ஆத்திரத்தையும், அவமானத்தையும் அடக்கிக் கொண்டான் அவன்.

“பசியும் வயிற்றைக் கிள்ளியது எதையும் வெளிக்காட்டாமல் நேரமாகுது... பிறகு பேசிக் கொள்வோம் கட்டாயம் வேலை முடிஞ்சு கொஞ்சம் நில்லுங்க” என்றவாறு விடைபெற்று நகர்ந்தான் பஷ்ர்.

அவன் செல்வதையே வைத்தகண் இமைக்காமல் நோக்கினாள் நஸ்ரா, அவனின் உருவம் நகர்ந்தாலும் நினைவுகள் அவளை மீட்டின.....

அன்று அலுவலக வேலை நேரம் மும்முரமாக இருந்தார்கள். வரி வருமானத் தொகையில் ஏதோ சிறு தவறு நேர்ந்துவிட “வீட்டிலிருந்து கரண்டி பிடிக்கிறத விட்டுட்டு இங்கு வந்து பேனா வைப் பிடிச்சி ஏன் எங்க கழுத்தையறுக்கிறங்களே?... ஆ...” என்றான் பதீர் ஆத்திரமாக.

பதில் ஏதும் சொல்லாமலே கண்களின் மூலம் கோபத்தை வெளிக் காட்டினாள் நல்ரோ.

அன்றிலிருந்து இருவருமே அவ்வளவு பேசிக் கொள்வ தில்லை. எனினும் இருவரும் வேலை சம்பந்தமான அலுவலகள் பேச வேண்டிய நிர்ப்பந்தங்கள் அவர்களையும் மீறி ஏற்பட்ட பொழுது அவர்கள் இருவரது முறுக்கும் தளர்ந்தது.....

நல்ராவின் சினமும் தணிந்தது. ஒரே தொழிலில் அதுவும் ஒரே அலுவலகத்தில் ஒரே பைல்களைப் புரட்டிக் கொள்ளும் சந்தர்ப்பங்களில் எப்படி? பேசிக் கொள்ளாமல் இருக்க முடியும்?

அதனால் தொடர்ந்து பேசிக் கொள்ளும் வாய்ப்புக்கள் தானாக வருவது தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகிவிட்டது.

பேச்சோடு பேச்சாக “என்ன நல்ரா நீங்க... நான் அன்று ஏதோ... சொன்னதை மனதில் வைச்சிருக்கிங்களா?...” பதீர்தான் கேட்டான் எதிர்பாராத விதமாக கேட்டதும் அவனது முகத்தை நோக்கியவருக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை... சற்று தயங்கினாள் நல்ரோ.

பின் தன்னை ஒருவாறு சுதாகரித்துக் கொண்டு “நான் அதெல் லாம் அன்றே மறந்திட்டேன்... நீங்க... அத வந்து மனசுல வச்சிட்டு.. இப்ப வந்து... என்று வார்த்தைகளை மென்றாள் நல்ரோ.

அன்று முதல் ஒருவருக்கொருவர் முகம் கொடுத்துப் பேசி வந்தனர். நாளைடைவில் இவர்கள் இருவரும் காதல் வயப்பட வாய்ப்பானது. மனத்தளவில் மலர்ந்த காதல் அன்று முதல் ஒரே

கனவிலும் அறியாச் சின்னம் —

சாப்பாட்டை இருவரும் பரிமாறிக் கொள்ளும் அளவுக்கு வளர்ந்து விட்டது.

இருவரும் தனிமையில் பீச், படமாளிகை, ஹோட்டல், பூங்கா வனம் என்று சுற்றினாலும் கட்டுப்பாட்டை மீறவில்லை.

அவர்களது காதல் கல்யாணத்தில் முடியும் நாளை ஏதிர்பார்த் திருந்தது.

அன்று அலுவலகத்தில் இருந்த பஷ்ருக்குத் தந்தி ஒன்று வந்திருந்தது. அதைப் படித்துவிட்டு மாலையில் நஸ்ராவைச் சந்திக்கும் நேரம் “நஸ்ரா எனக்கு ஊரிலிருந்து தந்தி வந்திருக்கு... லீவில் ஒரு வாரம் போயிட்டு வந்திடுவேன், அதுக்கப்படுறம்...?

“என்னங்க அதுக்கப்படுறம்?.. அவன் முகத்தைப் பார்த்து” சொல்லுங்க என்றாள் நஸ்ரா ஆர்வம் மேலிட.

“வேறு என்ன இதோட நம்ம கல்யாண முடிவையும் பேசித் தெரிஞ்சிட்டு வந்திடுறேன்”. நீங்களும் உங்க விட்டிலே சம்மதத்தை யும் தெரிஞ்சுக்குங்க ஒ.கே.. என்றான் மிகுந்த ஆவலுடன்.

பஷ்ரின் வார்த்தைகள் அவள் மனதைக் குளிரவைத்தது.

“சரிங்க... நீங்க... போனதும் எனக்கு கட்டாயம் லெட்டர் எழுதுங்க...” ஆசையோடு வேண்டினாள் அவள்!

“ம்” எனக்கு இதவிட்டா வேறென்ன வேலை...” செல்லமாக நஸ்ராவின் கன்னத்தைத் தட்டிக் கேட்டான் பஷ்ரீ!

என்றுமில்லாத நாணம் அவளை ஆட்கொண்ட பிரமை அவ ஞக்கு! அவளை அணைத்தவாறு தனக்குள் பிரியத்தை வெளிப் படுத்த முனைந்தபோது அவளது விழிகளில் பூத்திருந்த நீர்த்துளி கள் விழியோரங்களில் மின்னியதை கண்ணுற்றபோது...

“என்ன நஸ்ரா ஏன் இந்த கலக்கம்” வியப்புடன் கேட்டான் அவள்!

“நோ... நோ... ஒன்னுமில்லை”

“அப்பிடின்னா சந்தோசம்னு சொல்றீங்க”

“ம.. நீங்க என்னை கலங்க வைக்காம இருக்கனும்”

அதுதான் நல்ல முடிவோட வர்ரதா சொன்னேனே...⁴ பின்ன... என்ன? அணைத்திருந்தவளை விடுவித்தபடி கேட்டான் பஷ்டர்.

மெளனமாக இருந்தாள் அவள்.

நஸ்ரா... நம்ம கல்யாணம் நல்லபடி நடக்கனும்னு இறைவனை வேண்டிக்க எதற்கும் நம்ம மனசல நம்பிக்கையை வளர்க்க னும், நான் வரட்டுமா? என்றவாறு விடைபெற்றான்.

அத்தனையையும் நஸ்ரா மனக்கண்ணில் நிறுத்திப் பார்த்தாள்... அவன்மீது அவனுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. சாப்பாட்டுப் பார்சலில் பாதி அளவுகூட அவளால் சாப்பிட முடியவில்லை. மனதில் வேதனை அதிகமானால் உணவுக்கு வயிற்றில் இடமில்லை. பசியைவிட வேதனைதான் அதிகம் வயிற்றை நிரப்பி யிருந்தது அவனுக்கு.

அவள் மாத்திரம் என்ன இருவரும் ஒரே பார்சலைப் பங்கிடும் அந்த நாட்களை நினைவுட்டிப் பார்த்த அவனுக்கு நடந்து முடிந்த வீட்டு நினைவுகளும் குழந்து கொண்டு குழப்பின.

அன்று நஸ்ராவிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வீடு திரும்பிய பஷ்டருக்கு அவன் தந்தை கூறிய வார்த்தைகளால் அவனது மனதை ஒருநிலைப்படுத்த முடியாமல் தவித்தான்... இந்த விசயம் நஸ்ராவுக்குத் தெரிந்தால்... தலையைப் பிய்த்துக் கொண்டான்.

“உனக்குக் கல்யாணம் பெண் பார்த்து சரின்னு சொல்லிட டோம்...!” ஆமாம் பஷ்டர் பொண்ணு நல்ல அழகு, நல்ல குணம், நிறையைப் படிச்சிருக்கா, வசதியான குடும்பம். அவ குடும்பத்தில் அவ ஒருத்திதான் பொண்ணு, சொத்து ஆஸ்திரூ அவ பேருக்கு அவங்க எழுதிவைக்கிறதா சொல்லுறாங்க...

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் ——————

இதைவிட நல்ல இடம் உனக்கு வேறு எங்க பல்லி கிடைக்கப் போகுது! இவ்வாறு பெற்றோர்கள் கூறியபோது..

சரிங்க... நீங்க பார்த்த இடம் நல்லதா இருக்கலாம் பொன்னும் நல்லவளாக இருக்கலாம் ஆனா...!

ஆனா என்ன பல்லி?

எப்படி துணிந்து நான் ஒரு பெண்ணை காதலிக்கிறேன்... கட்டிக்கிட்டா அவளைத்தான் கட்டிக் கொள்வேன் என்று கூறுவது?

துணிச்சல்! அவனது பெற்றோர்களுக்கு முன்னாலேயே தூசானது. இம்மியளவுகூட அவனுக்குத் தெரியம் வரவேயில்லை.

“உம்மா! என்ன இப்ப அவசரம்” ஏதோ பேச வேண்டுமே என்பதற்காகக் கேட்டான்.

உனக்கு அவசரமில்லாம் இருக்கலாம்... நம்மழுட்டிலேயும் வாழவேண்டிய வயசுப்பெண் வீட்டோட இருக்கா, நமக்கு இப்ப இருக்கிற கஷ்டமான நேரத்தில் ஒரு இருபதையோ, இருபத் தைந்தையோ இல்லாம் ஒரு மாப்பிள்ளையை தேட முடியுமா?

உனக்கு கிடைக்கிறத வைச்சித்தான் தங்கச்சி கல்யாணத்தையும் நடத்தி முடிக்கனும். நாங்களும் நல்லா யோசிச்சுதான் இந்த முடிவுக்கு வந்தோம். வாசல்வர வந்த சீதேவியை நாம காலால் தட்டக் கூடாது.

மகன் உங்க சம்மதம் ஒன்றில்தான் தங்கையோட வாழ்வும் நிலைச்சிருக்கு. நீங்க இதுக்கு மறுப்புத் தெரிவிக்கவே வேணாம். ஒரு குட்டி பிரசங்கமே செய்தாள் அவன் தாய் செய்னம்பு.

பல்லிருக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியாது தவித்தான்.

செய்னம்பு கண்களில் பிரவாகம் எடுத்த கண்ணீரை சேலைத் தலைப்பால் ஒத்திக் கொண்டாள். அவள் பல்லிரைப் பார்த்த அதே நேரத்தில் மெல்ல அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தாள்.

பதீரின் தாய் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள்.

இவனோடு கூடப் பிறந்தவர்கள் ஜந்து பேர். இவன் ஒருத் தன்தான் ஆண்பிள்ளை. இவனுக்கு முன்னால் பிறந்த மூன்று பெண்களுக்கும் நல்ல வரனாக பார்த்து போதிய வசதிகளையும் செய்து கொடுத்திருந்தார் பதீரின் தந்தை.

ஆனால்! இன்று அவருக்குக் கிடைக்கும் பென்சனில் எதுவுமே செய்து தெற்ற முயாத் நிலை. அந்தக் கவலையில் தன் மகளைக் கரைசேர்ப்பதில் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு சோர்ந்துபோய் இருந்தவருக்கு தினர் அதிர்ஷ்டம் கிடைத்ததால்தான் விடாப்பிடியாக இருந்தார்.

தன்னால் தன் தங்கை கல்யாணம் தடைப்பட்டுப் போவதை அவனும் விரும்பவில்லை, தீவிரமாக சிந்தனைத் தீயை எரியவிட்ட வனுக்கு ஒரு தெளிவு ஏற்பட்டது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது.

ஆமாம்! இதே வசதிகளை அவளிடம், நஸ்ராவிடம் கேட்டால் என்ன என்ற முழு நம்பிக்கையிடையேதான் அலுவலகத்திற்கு வந்திருந்தான்.

பதீர் இதுபற்றி நஸ்ராவுடன் பேசுவதற்காக அவள் வரும் வழியை எதிர்பார்த்து போய்க் காத்திருந்தான்.

துயரம் தோய்ந்த முகத்துடன் வெளியே வந்த நஸ்ரா சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள் பதீரைக் காணவேயில்லை.

எப்படி முடியும்? என்னோடு என்னோடு முகம்கொடுத்துப் பேச சே... இந்த ஆண்களே இப்படித்தான் என்று எண்ணி மனதால் நினைத்து முடிவதற்குள்.,

நஸ்ரா...! அழைப்புக் குரல் தடுத்தது.

திரும்பிய வேகத்தில் “ஓ... நீங்களா? எங்கே ஓடி ஒழிஞ் சிட்டிங்கென்று நினைச்சேன்” குத்தளாகக் கேட்டாள்.

நஸீரா.. உங்களுக்கொரு “நாநா” இருக்கிறதாகச் சொன்னீங்க இல்லையா?

ஏன்? அவருக்கு என்ன சம்பந்தம் இதுல...

எல்லாமே நம்மலோட சம்மதந்தான்.

“நீங்க சொல்லுறது ஒண்ணுமே புரியல்ல!”

அவளுக்குள் கோபம் தணிந்த குரலில் கேட்டான்.

நஸீரா நீங்க பொறுமையாகக் கேட்டால் உங்களுக்கு புரிஞ்சிக்க முடியும் என்றவாறு பேசத் தொடங்கினான்.

எனக்கொரு தங்கச்சி இருக்கான்னு சொன்னேனில்லையா, அவளுக்கும் ஒருத்தரப்பார்த்து கல்யாணம் பண்ணிட்டா... நம்ம கல்யாணம் நடக்கிறதிலே தடையில்லை. அதற்கு உங்க நாநாவை நீங்க சம்மதிக்க வைக்கனும் தெளிவாகக் கூறினான்.

அப்ப உங்க உம்மா வாப்பா உங்க மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதி!

நம்ம கல்யாணம் நடக்கனுமா.. உங்க நாநாவை எங்கவீட்டு மாப்பிள்ளையாக்கிக் கொள்ள வைக்கிறது உங்க பொறுப்பு.

பெரும் பாரங்கல்லைத் தலையில் போட்டதுபோல் இருந்தது அவளுக்கு. இக்காதலையே தெரியப்படுத்த முடியாத என்னால்... இந்த நிலையில் அவன் விருப்பம்... கட்டாயக் கல்யாணம் இதுவெல்லாம் நடைபெற வழியுண்டா? என்ன அலைகள்... அலை மோதின.

ஏங்க இதெல்லாம் பார்த்தா நாம காதல் பண்ணினோம்? ஏதோ வெறுப்பு கலந்த தொனியில் அவனைப் பார்த்துக் கேட்டாள் நஸீரா!

கனவிலும் அழியாச் சின்னம்

“நஸீரா நம்ம கல்யாணம் நடக்கனும்னா எனக்கு இந்த நிலையில் வேற வழியே தெரியல்ல..” அவனின் தொனியில் துக்கம் குடிபுகுந்தது.

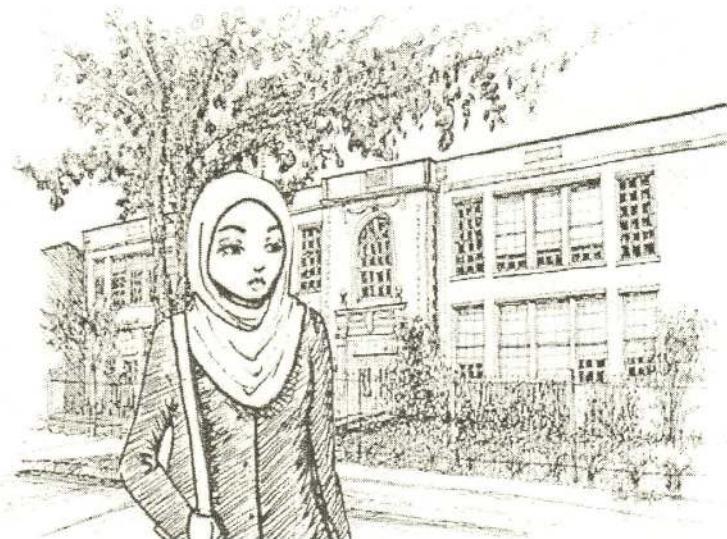
ஆமாம் அவர்களின் இந்த இக்கட்டான நிலைமை அவர்களையே நிலைகுலையச் செய்தபோது இருவரது மனங்களிலும் பெரும் சுமை ஒன்று கண்த்தது. பெட்டிப் பாம்பாக சுருண்டது மனசு.

இவர்கள் இருவருமே நீங்கா நினைவுகளைச் சுமந்தவாறு நல்ல ஒரு முடிவைத் தேடிப் பிரிய மனமில்லாமல் கால்கள் நகர்ந்தன.

(முற்றும்)

(பிரசரம் - சிந்தாமணி)

27-05-1990

பயணம்

பாடசாலை இறுதிப் பரிசைக்குப் பின் விடுமுறை கழிந்து புத்தாண்டில் பாடசாலை ஆரம்ப தினம் இன்று என்பதால் மாணவ மாணவிகள் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் தத்தமது புதிய வகுப்பறை களை சுத்தம் செய்வதில் மிக முழுமூரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

வகுப்பில் கெட்டிக்காரர்கள் என்பவர்கள் தனக்கு தனக்கு முன் வரிசையில் இடம்பிடிப்பதில் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் இருந்தனர். மேல் வகுப்பு மாணவ, மாணவியர்களிடமும் இதே போராட்டம் இருந்தது.

கதிரைகளையும், மேசைகளையும் கொர... கொற... என்று இழுத்து... பெரும் சுத்தமும் சூச்சலும் கட்டிடம் முழுவதும் ஒலித்தது. அங்கு வந்த ஒழுக்கக் கட்டுப்பாட்டு ஆசிரியர் மேசை மேல் கையிலிருந்த பிரம்பால் மடமடவென தட்டியதும் நிசப்தம் நிலவியது, ஒரே அமைதி.

“ஏன் உங்களுக்கு சத்தம் போடாமல் இவைகளை ஒழுங்கு படுத்த முடியாதா? மேசை கதிரைகளை இழுத்துப் போடாமல் தூக்கி தூக்கி எடுத்து வைங்க! இனிமேல் வாயால் சொல்ல மாட்டேன், கையிலிருக்கும் பிரம்புதான் பேசும்” என சத்தமிட்டார் கட்டுப்பாட்டாசிரியர் கணிரென்ற குரலில்.

ஆசிரியர் கட்டிடத்தைவிட்டு வெளியே வந்ததும் ஓரளவு சத்தமும் இழுவைகளும் குறைந்தன. தங்கள் தங்கள் இடங்களை கதிரை, மேசைகளைப் போட்டு இடம்பிடித்து வைப்பது மாணவ மாணவிகளது தொடரான செயலாகவே எக்காலமும் இருப்பது நிஜமே.

அந்த வகையில் பத்தாம் வகுப்பிலிருந்து பதினேராம் வகுப்பிற்கு சித்தியடைந்த பர்ஹானா நல்ல கெட்டிக்காரி. ஓவ்வொரு வருடமும் நடைபெறும் மூன்று தவணைப் பரிட்சைகளிலும் முதலாம் புள்ளிகள் பெற்று முதல் மாணவியாக வந்து கொண்டிருப்பவள். மாணவ தலைவியாகவும் ஓவ்வொரு வருடமும் தெரிவாகி செயல்பட்டு வருபவள்.

பாடசாலை மட்டம், கோட்ட மட்டம், வலயக் கல்வி மட்டம், மாவட்ட மட்டம், மாகாண மட்டம், அகில இலங்கை ரீதியாகவும் பல போட்டிகளில் பங்குபற்றி பல்வேறு பரிசில்களையும் பாராட்டுப் பத்திரங்களையும் பெற்றுக் கொடுத்து தான் கல்வி கற்கும் பாடசாலைக்கு பெருமையும் சேர்த்தவள் பர்ஹானா.

“சஜி அந்த மேசையை இங்கே போடு! இந்த மேசையை எனக்குப் போடு சரியா? மத்தவங்களும் இதற்குப் பின்னாலே சோடி சோடியாய் அடுக்குங்க...” என்று ஏவி சுக மாணவிகளையும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள் பர்ஹானா.

அங்கே வந்த இன்னொரு மாணவி “பர்ஹானா உன்னை அதிபர் ஒபீக்கு வரட்டுமாம்” என்றாள்.

வழக்கமாக அழைப்பது அவள் மாணவ தலைவி என்பதால் “சரி” என்றபடி விரைந்தாள் அவள்.

அதிபர் அறையினுள் வந்ததும் “என்ன வாங்க வாங்க... பர்ஹானா பற்றி நிறைய கொம்பலைன்ட் வந்திருக்கு” என்றார் அதிபர்.

அவனுக்கு “திக்” என்றிருந்தது. “என்ன கொம்பலைன்ட் என்று கேட்டுவிட வேண்டும் போல் இருந்தது அவனுக்கு, ஆனால் வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை.

மௌனமாக இருந்தாள்.

அப்ப இவரு உங்களைப்பற்றி சொன்னதெல்லாம் உண்மை தான் என்றவாறு அவரை தலையசைத்து சைகை காட்டி அவளைப் பார்த்துக் கேட்டார் கண்டிப்பு மிகுந்த அதிபர்.

அவனுக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. உடல் எல்லாம் வெடவெட்டத்துப் போனது. முகம் வெழுத்து ஈரம் காய்ந்தது. யார் இவர் இவரை முன் பின் தெரியாதே! பார்த்த ஞாபகங்கள் கூட வரவில் வையே. இவர் என்னைப் பற்றி என்ன சொன்னார்? எனத் தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில்.

“இவரைத் தெரியுமா பர்ஹானா?” மீண்டும் கேட்டார் அதிபர் முஸ்தபா அவர்கள் அவளைக் கூர்ந்து நோக்கி.

அவனுக்கு அங்கேயே அழுதுவிட வேண்டும் போல் இருந்தது.

“தெரி...யாதே...” தலையை ஆட்டி வைத்தாள் வார்த்தை தத்தி நடைபோட.

என்ன உன் உறவுக்காரர்களையுமா தெரியாது? என்றார் அதிபர் சிறிது புன்னகையுடன்.

அதிபர் மேசை முன்பாகப் போடப்பட்டிருந்த கதிரையில் அமர்ந்திருக்கும் அதே நபரைக் காட்டிக் கேட்டார்.

இவனுக்கு உறவுக்காரர்களைப் பற்றித் தெரிந்திருக்க நியாய மில்லைதான். அதிலும் பணம் படைத்தவர்கள், உறவினர்கள் என்று

கனவிலும் அழியாச் சீன்னம் யாரையும் இவளுக்குத் தெரியப்படுத்த குடும்பத்தினரும் சொல்லும் அளவுக்கு உறவுகள் நெருக்கமில்லைதான்.

இவள் குடும்பத்தில் இவள் முதல் பெண்பிள்ளை. அவளது தந்தை அன்றாடம் காலித் தொழில் புரியும் ஏழைத் தொழிலாளி. அவர்களது குடும்ப வாழ்க்கைப் புள்ளி கீழ்மட்டம் என்றாலும் பர்ஹானாவின் பாடப்புள்ளி உயர்ந்து கொண்டே சென்றது.

ஜந்து பிள்ளைகளின் தந்தையான தொழிலாளி காதர் அன்றாட உணவுக்கே ஆலாய்ப் பறக்கின்றார். இதனால் எத்தனை தடவைகள் இவள் கற்கும் காலத்திற்குள் வெற்று வயிற்றுடன் சென்றிருப்பாள்! இரு சோடி உடுப்புக்களுடன் மூன்று வருடங்களைக் களித்திருப்பாள். ஏனைய செலவுகள் என்று கொடுத்துதான் யாருமே இல்லாத நிலையில் வாழப்பழகியவளுக்கு பாடசாலை செல்வதா அல்லது இடைநிறுத்தி விடுவதா என்பதும் அவளுக்குப் பலப்பரிசையாகவே இருக்கும்.

இந்த சமயங்களில் எல்லாம் அவளின் துயரங்களுக்கும் கஷ்டங்களுக்கும் ஆறுதல் கூறி சிறு சிறு தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து தொடர்ந்து படிக்கும்படி ஊக்கமளித்து அவளது திறமையை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஓர் அன்பு தெய்வம் அவளது முறைமாமன் ராஜா.

ஆமாம்! இந்தளவுக்கு பர்ஹானா படித்துக் கொண்டிருக்கின்றாள் என்றால் அவன் செய்யும் இச்சிறு உதவிகளேதான். இந்த நிலையில் எந்த உனர்ச்சிகளுக்கும் இடம் கொடுக்காதவளுக்கு அதிபரின் வார்த்தைகள் தீ மூட்டிய விறகினால் பொசக்குவது போல் இருந்தது. முடியாது என்றாலும் பாடசாலை என்பதால்.

சரி சரி... எங்களுக்கெல்லாம் சொல்லாமலா? வெளிநாடு போறதா முடிவு பண்ணிட்டங்க இல்லையா பர்ஹானா? எனக் கேட்டார் அதிபர் புன்னகையுடன்.

இதுவரை வான்வெளியில், ஆமாம் அவளது இதயத்து வான் வெளியில் இருள் குழந்து மின் முழங்கிக் கொண்டிருந்த இடி முழக்கம் ஒய்ந்தது. அதிபரின் கேள்வியும் புரிந்தது.

பர்ஹானா புன்னகையை உதட்டில் வரவழைத்துக் கொண்டு “சொரி... சார் என் வகுப்பு பிள்ளைகள் விளையாட்டாக கூறி இருப்பார்கள். இதுப் போய்” என்று வார்த்தைகளை நறுக்கென்று சொன்னால் பர்ஹானா.

அவர்கள் கூறினார்களோ இல்லையோ நீங்க போக விரும்பு ரீங்களோ இல்லையோ உங்க குடும்ப நிலமை தெரியாமலில்லை பர்ஹானா. என்ன பர்ஹானா நான் பேசுவது தெளிவாக விளங்கு கிறதா? உங்க குடும்ப உறவுக்காரர் உங்களுக்கு உதவ முன்வந்தி ருக்கிறார். இவரை இப்போதாவது தெரியுமா?

முன்னே அமர்ந்திருக்கும் அம் மனிதரை கடைக்கண் வீச்சில் நோக்கினால் இருந்தும் அவளால் என்ன உறவு யார் எவர் என் பதை புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

“என்ன பர்ஹானா சொல்வதற்கு வெட்கமா? வாயை திறந்து சொன்னால் எதுவும் குறைத்தா தரப் போறார்” கண்டிப்பு கனிவோடு கேட்டார் அதிபர்.

“பரவாயில்லை அது அவளுக்கு தெரியும் நேர் முன்னே சொல்ல வெட்கப்படுகிறாள் போலும்” என்றார் அந்த மனிதர்.

பர்ஹானா நான் உங்க நன்மைக்காக நலனுக்காக சொல்வதை உன்னைப் பற்றியும் உங்க கல்வி நிலை பற்றியும் அத்தோட உங்க குடும்ப நிலை பற்றியும் குடும்ப கஷ்ட நிலை பற்றியும் அதனால் படிப்பை தொடராமல் இடையில் படிப்பை நிறுத்திவிட்டு வெளிநாட்டில் உழைக்க போர்ந்க. இந்த படிக்கிற காலத்தில் உங்க கல்வி தடைப்பட்டுவிடக்கூடாது உங்க முயற்சி வீணாகக்கூடாது என்பதற்காக உங்க உறவுக்காரர் பெரிய மனதோடு குடும்ப பாசத்தில் உதவ முன்வந்திருக்கிறார்.

படிப்பை நிறுத்தாம தொடர்ந்து படிக்க தேவையானதை இவரி டமோ அல்லது என்னிடமோ கேட்டுவை வேண்டியதை இவரிடம் அவர் மூலம் தருவதற்கு வசதி செய்கிறேன். இனி படிக்க கஷ்ட மில்லை நான் உங்க பெற்றோரிடம் சந்தித்து விபரமாக கூறி

கனவிலும் ஓழியாச் சின்னம்

வைக்கிறேன். உனக்கு ஒரு கவலையும் வேண்டாம். இப்ப உங்களுக்கு சம்மதம் தானே? என்று ஒரே முச்சில் கேட்கும் படி கறி வைத்தார் அதிபர்

எதுவும் பேசாது சிலை போல நின்றாள் பர்ஹானா.

“என்ன பர்ஹானா நானும் சொல்லுகிறேன் உனக்கு தேவையானதை என்னிடம் கேட்டுப் பெற்றுக்கொள். அல்லது பிரின்சிப்பல் சாரிடம் வெட்கப்படாமல் கேளுங்க உங்களுக்கு உரிமை இருக்கு என்றார் அந்தப் பெரிய மனிதர்.

பர்ஹானாவுக்கு இப்படி ஒரு அதிர்ஷ்டம் தன்னைத்தேடி வந்த போதும்கூட அவள் வார்த்தைகளால் நன்றி தெரிவிக்காவிட்டாலும் மௌனத்தால் “நன்றி” தெரிவித்துக் கொள்வது புலப்பட்டது.

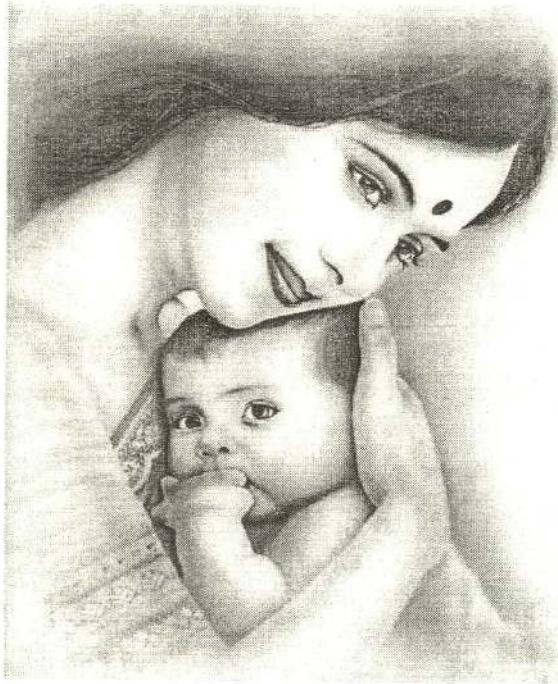
ஹரார் மெச்ச உதவிபுரிய வந்து இந்தப் பெரிய மனிதர் எனக்கு சிறு உதவிதான் செய்ய முடியும். ஆனால் இதுவரை காலமும் சிறுசிறு தேவைகளை, உதவிகளை செய்து தொடர்ந்து உதவிவரும் ராஜா, ஆமாம் அவரிடம் நேரடியாக அடம்பிடித்து உதவி கேட்பது போல் பெற்றுக் கொள்ள முடியுமா என்ன? இத் தனை நாள் என் தேவைகளை ஒடியோடிப்போய் பெற்றதுபோல் இவரிடம் சென்று பெற்றுக்கொள்வது எப்படி முடியும்! மீளாத கஷ்டத்தில் துவனும் எங்கள் குடும்பம் இச்சிறு உதவிகளால் எப்பொழுது விடிவுபெற்று உயர்வு பெறப்போகின்றது! என் பயணத்தைத் தடுக்கும் இவர்களால் எத்தனை ஆண்டுகள் உதவ முடியும்!...

என் வாழ்க்கைப் பயணத்தில் எப்போது ஒரு புதிய பயணம் ஆரம்பமாகப் போகிறது, எப்போதுதான் புதிய விடியல் உதயமாகப் போகின்றது? என்ற எண்ணச்சமைகள் நெஞ்சில் சுழல...

இருவரிடமும் விடைபெற்று வகுப்பறையை நோக்கி நடந்தாள்.
(யாவும் கற்பனை)

பிரசுரம் : தினகரன் - இன்றைய சிறுகதைப் பகுதி

24-07-1985

தத்துப் பள்ளை

தொட்டிலில் சுகமாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தைக்கு தொந்தரவு ஏற்படவே அது சினுங்கியது. பால்மனம் மாறாப் பச்சிளம் குழந்தை சிறு குரலில் அழுதது.

என் ராசாத்தி, என்னம்மா என் தங்கக்கட்டி, செல்லக்குட்டி.. மெல்லத் தூக்கி வைத்து அதன் கன்னத்தில் இச்... இச்... என முத்தமிட்டாள் மஞ்சளா.

“மஹாம்” குழந்தை அழுகையை நிறுத்தவில்லை.

ஆராரோ... ஆரிரோ... முழுமு... ஆயி... கைகளில் வைத்து தாலாட்டியும் ஆராட்டியும் அழுகை நின்றபாடில்லை.

பால் புட்டியை எடுத்துப் பாலுட்டியும் குழந்தை அழுதுகொண் டிருக்க இதையெல்லாம் கவனித்தவாறு இருந்த மஞ்சளாவின் மாமி அருகே வந்தாள். “இப்படியா குழந்தையை அழவிடுவது கொண்டாங்கே இங்கே” என்று குழந்தையை மடியிலிருந்து எடுத்துத் தன் இடது தோளில் போட்டுக் கொண்டு அங்குமிங்கும் நடந்தபடி அதன் முதுகில் தட்டிக் கொடுக்க ஆரம்பித்தாள்.

குழந்தை அழுகிறது இந்த நேரம்தான் என்றில்லை. அது தூங்குகிற, முழிக்கின்ற எந்த நேரம் என்றாலும் அழும். அது எதுக்கு அழுகிறது, ஏன் அழுகிறது என்பதெல்லாம் ஏதோ ஒர் ஊகமாகத்தான் கொள்ள முடியும்.

குழந்தை மீது எல்லோருக்கும் பிரியம் இருக்கும், அன்பு இருக்கும், பாசமிருக்கும், நேசமிருக்கும். கன்னத்தைக் கிள்ளி தாடையைப் பிடித்துக் கொஞ்சவார்கள். ஒருவர் மாறி ஒருவர் தூக்கிவைத்துக் கொள்வார்கள். சின்னச் சின்னக் கண்கள் மின்ன... சின்னச் சிவந்த இதழ்களை விரித்து வைத்துச் சிரிக்கும் அழகை இரசிப்பார்கள்.

உரிச்சி வைச்சாற்போல அப்பா மாதிரியே இருக்கு, அம்மா மாதிரியே இருக்கு என்று அவரவர் சாயலையும் சொல்லி வைப்பார்கள்.

சனியன் தாத்தாவைக் கொண்டுட்டு வந்திருக்கான், அம்மா வைக் கொண்டுட்டு வந்திருக்காள், இது பொறந்த நேரம் நல்ல அதிர்ஷ்டம் எனக்கு காணி வீடு வாங்க கிடைச்சிட்டு, இவன் பொறந்த நேரம் எனக்கு தொழில் கிடைச்சிட்டு, என்போரும்...

முதேவி வந்ததும் வந்தது இருந்த வேலையும் போயிட்டு, கையில் மடியில் இருந்த காசும் போயிட்டு எந்த நாளும் ஆஸ்பத் திரியும் ஆளுமாத்தான் இருக்கேன் என்று பெற்றவர்கள்கூட சொல் வித் திட்டுவதும்...

இவ்வாறு குழந்தை மது பழி பாரங்களைப் போட்டு பொய்யா கவே குற்றம் சுமத்துவதும், வந்து வாச்ச நேரம் நல்லதுண்டா

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் ——————

வாயார வாழ்த்தி விடுவதும் எல்லா வீடுகளிலும் இருக்கும். இதுவெல்லாம் உறவுக்காரர்களின் அன்பு நிறைந்த கொஞ்சல்கள், தழுவல்களால் இதுக்கு கண்ணாறு, திருஷ்டி என்று பட்டுவிடும்.

இதற்கு குழந்தைகள் ஆளாகி இப்படி விடாப்பிடியாக அழுது கொண்டிருக்கும். இக்குழந்தையும் அழுதது இதுதான் காரணமோ என்னவோ!

மஞ்சளாவின் மாமி ஆனந்தி அதற்கு என்னவெல்லாமோ செய்தாள் சிறிது நேரத்துக்குள்ளாக அழுத குழந்தை நன்றாகத் தூங்கிவிட்டது.

தெரிந்தவர்கள், பழகியவர்கள், அப்போதே பார்த்துப் பேசிக் கொள்பவர்கள் உறவுக்காரர்கள் என்போர்களிடம் எப்படி குழந்தையைத் தூக்காதீங்க, கொஞ்சாதீங்க... அப்படி இப்படி அச்சுக் கைவக்காதீங்க என்றெல்லாம் சொல்லிக் கொள்ள முடியமா என்ன?

மஞ்சளா ஜந்து வருசமா குழந்தை கிடைக்காம இருக்கா. ஏதோ கடவுள் புண்ணியத்தில் இப்படிக் கிடைத்த குழந்தையை கண்ணை இமை காப்பது போல் குழந்தை மேலே உயிருக்கு உயிரா தன்னுயிரையே வைச்சிருக்கா. குழந்தை மீது பிரியம் காட்டுவதும், கொஞ்சவதும், அன்புடனும், ஆசையுடனும் காவிக் கொள்வதென்பது பெற்றவளைவிட தத்து எடுத்துக்கிட்டவளுக்கு எவ்வளவு இருக்கும்?

ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்தவருக்குத்தான் குழந்தையோட அருமை, பெருமை தெரியும் என்பார்கள். கருவிலிருந்து பத்து மாதங்கள் தன் வயிற்றிலே சமந்து தான் பெற்ற துன்பங்கள், துயரங்கள், வேதனைகள் எல்லாம் குழந்தை பிறந்தவுடன் ஏற்படும் மகிழ்ச்சியில் மறந்துவிடும் என்பார்கள்.

இது இயற்கையின் நியதி. இந்தக் குழந்தைப் பாக்கியமே கிடைக்காத எத்தனையோ இளவட்டங்கள் மனதுக்குள் புழுங்கி தன்னையே நொந்து பார்ப்போரின் பார்வைக்கு அர்த்தங்கள்

கனவினும் அழியாச் சின்னம்
கற்பிக்கும் காட்சிப் பொருளாக வலம்வரும், வந்து கொண்டிருக்கும்
வரிசையில்.....

“மஞ்சளா”

இவருக்கு இதுவெல்லாம் மாறாக பொய்போல் தோன்றியது. ஆமாம்! தான் கருவற்று மகிழ்ந்து சுமையோடு சுமையாக சுகமோ, நலமோ பெற்ற செல்வப் பாக்கியம் கிடைக்காதுவிட்டதால் உன்மை, இதுவெல்லாம் குழந்தையைத் தத்தெடுத்து அதை வளர்த்து ஆளாக்கி விடுபவர்களுக்கு என்ன எதுவும் தெரியாமலா இருக்கும் என்பது மஞ்சளாவின் வாதம்.

அன்று குழந்தை அழும்போது பக்கத்து வீட்டு பங்கயம் சொன்ன வார்த்தைகள் ஆம் “பெத்தவருக்குத்தான் குழந்தையோடு அருமை தெரியும்” என்றது மஞ்சளாவின் அடிமனதை அரித்துக் கொள்ளும் தான் குழந்தை பெற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதை அவள் இப்படி சுட்டிக்காட்டுகின்றாள் என்பது மஞ்சளாவுக்கு வேதனையாக இருந்தது.

குழந்தை பாக்கியம் என்பது நம் கையில் இல்லை எல்லாம் கடவுளின் திருவிளையாடல் கேட்டுக் கொடுப்பவனும் அவனே அதையும் கேளாமல் கொடுப்பவனும் அவனே. நாம் எதையெல் லாமோ வேண்டிய குளம், கோயில் இறை சன்னிதானம் என்று எங்குபோய் வேண்டியும் எதையுமே தன் ஆசைப்படி, எண்ணப்படி நிறைவேற்றித் தந்துவிடுபவனும் அல்ல கடவுள். அதனைக் காலம் தாழ்த்தி... நம்மை சோதனை மேல் சோதனை தந்து நிறைவு செய்பவனும் அவனே.

இது என்ன நம் குற்றமா? குற்றம் குறை தேடுவதற்கென்றே கூடிக் குலாவும் சில கூட்டம் சமூகத்தில் இல்லாமல் இல்லைதான். அது அது தனக்கோ அல்லது தன் குடும்பத்தில் யாருக்காவது கிடைக்கவில்லை என்றால்தான் அதன் துன்பம் வேதனை அவர்களால் அனுபவர்தியாக உணர்ந்துகொள்ள முடியும்.

“இவ்வளவு காலம் கல்யாணமாகி வயிற்றுள் ஒரு பூச்சி புழு இருக்க வேணாமா? என்ன... எவ்வளவோ டாக்டர்மார் நாட்டில இருக்காங்க காட்டிக்க வேணாமா? இப்படியே இருக்காங்களே யாரு யாருக்கு குறை குற்றம் என்பததே தெரிஞ்சிக்க வேணாமா?” என்று தெரிந்தவங்க உறவுக்காரங்க காதுக்கு கேட்கிற மாதிரி சொல்லிக் கொள்வதெல்லாம் ஒன்றும் புதிதல்ல. இந்தப் பாழாப்போன சமூகத்தில் என்று தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொள்வாள்.

“இன்று...” குழந்தையே இல்லையென்று பேசியது... குழந்தை ஒன்றைத் தத்தெடுத்து வளர்த்துக் கொள்வோம் என்றால் இன்று வரும் பேச்சு... இப்படியா? என்ன சமூகம்... சலித்துக் கொண்டாள் மஞ்சளா. ஆனால் இக்குழந்தையை அவள் அணைத்துக் கொஞ்சம்போது அவையெல்லாம் மறைந்துவிடும் அத்தனை சுடுவார்த்தைகளும் பஞ்சாய்ப் பறந்துவிடும். அன்று மாலை... கட்டிலில் குழந்தையை பக்கத்தில் போட்டுப் படுத்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள் தூக்கம் கண்களைத் தழுவியது. யாரோ பக்கத்தில் இருப்பதுபோல் இருந்தது. திடுக்கிட்டுக் கணவிழித்துப் பார்த்தாள்.

அவள் கணவர் தூங்கும் குழந்தையையே வைத்தகண் வாங்காது பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் சிறிது நேரத்தில் குழந்தை விழித்துக் கொள்ள, ஆசையோடு கையில் தூக்கிக் கொள்ள கரங்களைக் கொண்டு சென்றவர் ஏதோ... நினைத்து டக்கென்று விளகிக் கொண்டார். அவரது இச்செய்கை மஞ்சளா வுக்கு விசித்திரமாக இருந்தது. மனவேதனையுடன் ஏங்க நம் குழந்தைதானே? ஏன் தூக்கிக்கத் தயங்கிறீங்க? என்று துக்கத்தை அடக்கமுடியாதவளாகக் கேட்டாள். அவள் கண்களில் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து நெஞ்சு கணத்தது.

“மஞ்சு...! குழந்தையை அளியெடுத்துக் கொஞ்சிக்க ஆசை இல்லாமல் இல்லை. தூங்கும் குழந்தையைத் தூக்கி அதற்கு சிரமம் கொடுத்துவிட்டால் நேரத்துக்கெல்லாம் அழுக்கிட்டே

கனவிலும் அழியாச் சின்னம்
இருக்கும். அன்று அம்மா சொன்னதை நெனச்சித்தான் பேசாம்
பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்” என்றார் அவள் கணவர்.

அவனுக்கும் கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்து கண்ணங்களை
நெனத்தது. கரங்களால் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே அவ
யைப்பார்த்து “எனக்கென்னவோ இவன் தத்துப்பிள்ளைதானே...
எதுக்கு தூக்குவான்னு பேசாம் இருக்கிறீங்கன்னு நெனைச்சேன்”
என்றாள் மஞ்சளா.

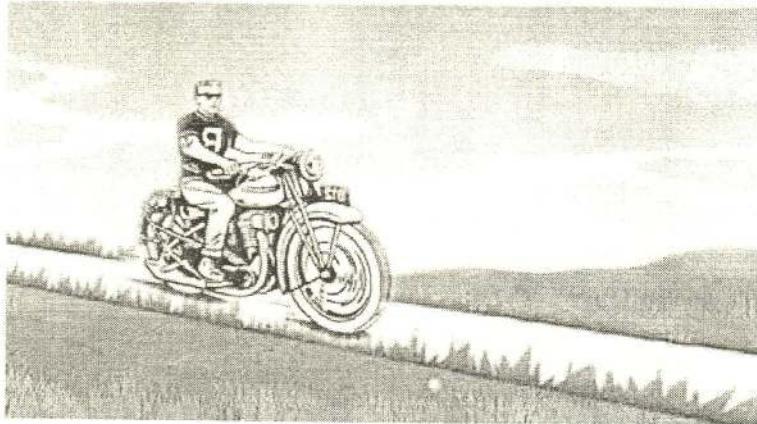
“அடிக் கழுத... நீயும் ஒன்னு. இப்படி கொடு குழந்தையை”
என்று தூக்கி வைத்துக் கொஞ்சினார் அவர். வெறுமையான
அந்த உள்ளத்தில் பாச்சுக்குமை கணத்தது. அதனைப் பார்த்து
பரவசமடைந்தாள் மஞ்சளா.

“மஞ்சு... என்ன...”

அவள் அவர் தோளில் சாய்ந்தாள். சந்தோசம் இருவரது
மனங்களிலும்... பளிச்சிட்டது.

தத்துப் பிள்ளை என்றாலும் அது குழந்தைகளில்
தெரிவதில்லையே...

(யாவும் கற்பனை)
(பிரசரம் - “தினகரன்” வாரமஞ்சரி)
சிறுக்கைதப் பகுதி
11-10-1987

பசுமை ந்னைவுகள்

நாட்டில் வேலையற்றிருந்த ஆயிரக்கணக்கான பட்டதாரிகளில் நானும் ஒருவனாக இருந்தவேளை பல்வேறு முயற்சிகளின் பலனாக எனக்கு அன்று வந்திருந்த புதிய நியமனக் கடிதத்துடன் கிண்ணியா பிரதேச செயலகத்தில் கிராம அபிவிருத்தி உத்தியோ கஸ்தராக இணைந்து கொண்டதில் எனக்குள் பெரும் மகிழ்ச்சி, ஒரு பூரிப்பு.

புதிய இடம், புதிய முகங்கள், புதிய அனுபவங்கள் என்னை ஆக்கிரமித்து இருந்தாலும் வழக்கத்திற்கு மாறாக ஒரு அசட்டுச் சிரிப்பை தானாக வழிந்து வரவழைத்து என் முகத்தை நோக்குபவர் களுக்கு காண்பித்துக் கொண்டே அலுவலகத்தில் எனக்குரிய கண்ணாடி பிட்டிங்கிலான அறையினுள் நுழைந்து மேசைமீது படிந்திருந்த தூக்களை அங்கிருந்த பைல் ஒன்றால் தட்டியதும் என் முக்குத்துவாரங்களால் ஊடுருவிய தூக்ப்படலம் நாசியைச்

சென்றடைந்த அதேவேளை மிகுந்த சப்தத்துடன் வெளியான “தும்மல்” அலுவலகம் முழுவதும் என்னைத் திரும்பிப் பார்ப்பது போல் ஒரு பிரமையை ஏற்படுத்தின. உண்மையும் அதுவே.

ஒரு சின்ன நிசப்தம் அங்கு நிழலியது. நல்லவேளை நான் நிமிர்ந்தே பார்க்காது எனது செயலைத் தொடர்ந்து கொண்டே எதுவுமே நடவாது போன்றதொரு பாவனையில் செயல்பட்டேன்.

பாழாப்போன “தும்மல்” மீண்டும் வாயை முட்டியபோது தன் கைக்குட்டையால் மூக்கையும், வாயையும் ஒருமித்து சேர்த்தே ஏற்றிக்கொண்டு தும்மலின் வெளியே சப்தத்தை காண்பிக்காதவாறு சமாளித்தபடி அங்கிருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து எனது டயரியைத் திறந்த அதேநேரம் ஏதோ சொல்லிவைவத்தாற்போல் அறையின் கண்ணாடி கதவைத் தள்ளியபடி உள்ளே வந்த அலுவலகப் பியோன் என்னைப் பார்த்து “எக்ஸ்கியூஸ் மீ சார்... டிவிசெனல் செக்ரெட்டி சார் உங்கள் வரட்டுமாம்” என்றான்.

தலையை மட்டும் ஆட்டி வைத்தேன். பின் தொடர்ந்தேன்.

உள்ளே சென்றதும் “குட் மோனிங் சேர்” என்றேன்.

பதிலுக்கு அவரும் “குட் மோனிங் மிஸ்டர் அனஸ் ப்ளீஸ் ஸிட்டவுன் உங்களுக்கு நிறையவே வேலை இருக்கு. இந்த இயருக்கான “ஸோசைட்டிய” எல்லாமே நீங்க புதுப்பிச்சியாகனும். ஆமா இந்த ஒரே மாதத்திலேயே எல்லாம் நடந்திடனும். அடுத்த மாதம் எமக்குக் கிடைக்கிற நிதியிலே எந்தளவுக்கு ஸோசைட்டி மூலம் வேலைத்திட்டங்களை செயல்படுத்த முடியும், ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் அவசியத் தேவைகள் எது என்பதெல்லாம் அது மூலம் கண்டறிந்து செயல்பட வேண்டியது உங்க கடமை ஒ.கே.” என்றார் பிரதேச செயலாளர். “ஓ.கே... சார்” என்று விடைபெற்று நானும் உற்சாகத்தோடு வெளியே வந்தேன்.

என்னைத் தேடிக்கொண்டு இளைஞர்களும் கொஞ்சம் வயதான பெரியவர்களும் வந்திருந்தனர். அவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டே எனது அலுவலக அறைக்குள் வந்தேன்.

அவர்களை விசாரித்ததில் இவர்களெல்லாம் ஸொசைட்டி தலைவர், செயலாளர், உறுப்பினர்கள் என்று தெரியவந்தது. அவர்களுக்கு டி.எஸ். உடைய அறிவுறுத்தல்களை விளங்கப்படுத்தி புதியதாக புனரமைப்பு செய்யவேண்டியதன் நோக்கங்களையும் தெளிவுபடுத்தி குறித்த திகதிகளில் தெரிவுகள் நடைபெற சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்யும்படியும் வேண்டி அவர்களை அன்போடு அனுப்பி வைத்தேன்.

முன்றே வாரங்களில் புதிய தெரிவுகள் அனைத்தையும் முடித்திருந்தேன். அப்பகுதிக்கான முப்பத்திமூன்று கிராமங்களின் வேலைத்திட்டங்களையும் தெரிவுசெய்து குறிப்பிட்ட காலத்துள் பிரதேச செயலாளரிடம் ஒப்படைத்து அவரது மறு அறிவித்தலுக் காக காத்திருந்தேன்.

மாதம் இரண்டு முடிந்திருந்தது சம்பளத்துடன் தொடர்ச்சியான அரசாங்க விடுமுறை தினங்களால் நான்கு நாட்கள் வீட்டில் சந்தோசமாக இருந்தபோது குடும்ப உறவுகள் தூர சொந்தங்கள் என்றும் தெரிந்தவர்களென்றும் மாப்பிள்ளை கேட்கும் படலம் வந்துபோய்க் கொண்டிருந்தது.

ஜெந்து சகோதர சகோதரிகளின் கடைசிப்பிள்ளை என்பதால் தீவிரமாக திருமணப் பேச்சு அமைந்திருந்தது. என் சம்மதத்திற்காகவே காத்திருந்தனர். ஏதாவது சாக்குப்போக்கு சொல்லித் தப்பிக்க வும் முடியாத நிலை என்றாலும் எந்த பதிலையும் நான் கூற வில்லை. இன்னும் காலமிருக்கு இரண்டொரு வருடம் போக்குமே என்று கூறிவைத்துவிட்டே மீண்டும் தொழில் இடம் திரும்பி வந்துவிட்டேன்.

மாதங்கள் ஆறு ஆகியிருந்தது. ஆனால் அபிவிருத்தி எது வுமே இல்லாததால் சோர்ந்திருந்த எனக்கு ஆறுதல் அளிப்பது போல் வானாறு, மணியரசங்குளம், குரங்குபாஞ்சான் என்ற கிரா மங்களுக்கு அங்குள்ள குடிமக்களுக்கு மிக அத்தியாவசியமான தண்ணீர்த் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய கிணறுகள் கட்டிக்

கொடுப்பதற்கான உத்தரவு கிடைத்ததில் எனக்கே முதல் மகிழ்ச்சி. ஏன் என்றால் என் வேலைக்குக் கிடைத்த முதல் அங்கீகாரம் என்பதாலும் இதை செயற்படுத்துவதில் எழும் திருப்தியுமே உற்சாகமூட்டின.

இப்பகுதி சங்கத் தலைவர்கள், செயலாளர்கள், பொருளாளர்கள் அனைவரையும் நான் வந்து பார்த்துவிட்டு முடிவு செய்வோம் எனக்கூறி வரும் வேலை நாளையும் தனித்தனியாக திகதிகளையும் கூறி அனுப்பி வைத்தேன்.

முதல் வேலை நளாக “குரங்குபாஞ்சான்” கிராமத்திற்கு வரும் திகதியையும் நேரத்தையும் சொல்லியிருந்தேன். அலுவலகத்திலிருந்து குட்டிகராச் பாலம் வரைதான் சாதாரணமாக புஸ் பைசிக்கலில் பிரயாணம் பண்ண முடியும். அதற்கு அப்பால் உள்ள வீதிகளில் பைசிக்கிள் ஒடுவது என்பது என்போன்ற புதியவர்களுக்கு முடியாத காரியம்.

ஆதலால் எனக்கு நன்கு அறிமுகமாகி பழக்கமான கிராம உத்தியோகஸ்தர் நண்பர் றபீக்கிள் மோட்ட பைசிக்களைக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு அன்று பிற்பகல் இரண்டு மணியளவில் மற்றுமொரு நண்பரான ஐ.எஸ் சத்தாரையும் வழித்துணையாக அழைத்துக் கொண்டு பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தேன்.

இடைப்பட்ட சில கிராமங்கள் தாண்டி, பள்ளம், படுகுழிகள், இடையிடையே தொந்திமணல் மோட்டசைக்கிள் இவைகளுக்கு இசைவாக வளைந்து நெளிந்து குந்தி, விழுந்து சென்றாலும் இடையிடையே கால்களை ஊன்றியும், இறங்கியும் தள்ளிக் கொண்டே செல்ல வேண்டியிருந்தது.

மேற்குத் தெற்காக இருப்பதும் பரந்து காணப்படும் வயல் வெளிகள் ஆங்காங்கே வயல்களில் வேலைகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலாளிகள், நிலச் சொந்தக்காரர்கள், கொளுத்தும் வெயிலிலும் வரம்புகட்டுதல், நீர்ப்பாச்சவிடல், உழவு இயந்திரங்கள், ஏருதுகள்

கனவிலூம் ஓழியாச் சின்னய் —

கொண்டும் உழதலும் ஓரிரு வயல்களில் விதைப்புகளும் நடை பெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

புத்தகங்களில் படிப்பதைவிட நேரே காணும்பொழுதே அதன் அனுபவ உண்மைகள் நன்கு புலப்படும். இங்கு நடைபெறும் தொழில்முறை எனக்கு தெளிவுபடுத்தின.

இன்றுடன் இரண்டாம் முறையாக இப்பகுதிக்கு வந்துகொண்டிருந்தேன். முன்னர் வந்த சமயம் குரங்குபாஞ்சான் குளக்கட்டின் எல்லைக்கு வரும் வழியில் அவ்வூரின் பெயர் பொறிக்கப்பட்டிருந்த கல்கை, கால் உடைந்த நிலையில் சரிந்து கிடந்ததை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டே பின்னால் இருந்துவரும் நண்பரைக் கேட்டேன்.

இன்னும் அரை மைல் தூரம்தான். அதன் மேட்டு நிலத்தினி டையேதான் குடிமக்கள் வசிக்கின்றார்கள் என்றான்.

இடையிடையே எனக்கு எழும் சந்தேகங்களை இவ்வாறு கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டே வந்ததால் தொடர்ந்து இதுபற்றியும் ஊர் பற்றியும் அதிகம் கேள்வி கேட்கவில்லை.

இருபுறமும் சலசலத்து ஒடும் நீரோடைகளில் நீண்டுயர்ந்து நிற்கும் மரங்களிலிருந்து தாவித் தாவிச் செல்லும் குரங்குகள் தொப், தொப் என்று மரக்கிளைகளில் இருந்து விழுந்து நீராடிச் செல்வதைக் காணும்போதே அதன் பெயர் ஊருக்குப் பொருத்த மானதுதான் என்பதை எவரும் பார்த்த மாத்திரத்தில் ஊகித்துக் கொள்வார்கள். எனக்குள்ளும் அவ்வெண்ண அலைகள் அலை மோதின. இவ்வாறான எண்ண அலைகளின் மத்தியிலே ஊரை வந்தடைந்ததே போதுமென்றாகி இருந்தது. என் வரவுக்காகக் காத்திருந்த தலைவர், செயலாளர், உட்பட்ட ஊர்ப் பெரியார்கள், இளைஞர்கள் ஏன் வாழும் இருநூற்றி ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட குடும்பங்களின் சின்னஞ்சிறுக்கள்கூட உற்சாகத்தோடு குழுமியிருந்தனர்.

குறிப்பிட்ட இடத்தை அவர்களே தெரிவு செய்தனர். பொதுக் கிணறு அமையும் இடம் யாருக்காவது சொந்தமானதா? என வினாவினேன்.

ஆமாம்! அது காசிம் ஹாஜியாருடையது. அவரைக் கேட்க வேணும் என்றனர் குழுமியிருந்தவர்கள்.

“அதெல்லாம் பொது விசயம் என்றால் நான் காணி தாறன், வீதியும் கிழிச்சு தாறன் எனக்கு எவ்கட மக்கள் சந்தோசமா இருக்க வேணும்” அங்கு வந்திருந்த காசிம் ஹாஜியார் உறுதியாகச் சொன்னார்.

கிணற்று வேலை பூர்த்தியாகிய சந்தோசம் மக்களுக்கு. அத் தோடு இரண்டு முன்று சிறு வீதிகளுக்கும் கிறவல் அடித்து புதுப்பித்தோம். மக்கள் தானாகவே சிரமதானங்களில் பங்குகொண்டு ஒத்துழைப்பு வழங்கினர்.

விவசாய நிலங்கள் என்பதால் மிக அமைதியான குழல், பள்ளிவாசல், பாடசாலை, தக்கியாக்கள், மனதுக்கு தெம்புட்டும் இயற்கை எழில் கிராம இளைஞர்கள் முதல் பெரியார்கள் வரை நன்றாகவே பழகுவர். மொத்தத்தில் கிராமமே பிடித்திருந்தது. அவர்களுக்கும் என்னை வெகுவாகப் பிடித்திருப்பது அவர்களது உபசரிப்பு - மரியாதையிலும் வெளிக்காண்பிப்பதில் தெரிந்து கொண்டேன்.

விவசாயக் கூலித்தொழிலாளர்கள்கூட என்னோடு நன்றாகவே பழகுவர். அவர்களது சிறு தேவைகளைக்கூட மனமிட்டுக்கூறி என் உதவிகளையும் பெறுவர். முடிந்தவரை உதவிவருவேன். நன்றிமிக்கவர்கள் என்னை அண்டி வருவர். என் வளர்ச்சிக்கும் உதவ முன்வருவர்.

அன்று சந்திக்க வந்த அன்வர் “சார் நீங்களும் இப்பகுதியிலேயே முன்று ஏக்கர் காணி குத்தகைக்கு எடுத்து விவசாயம் பண்ணுங்களேன். நல்ல விளைச்சல் வரும். நீங்கள் சரி என்றால்

முழு வேலைகளையும் நாங்கள் செய்து தருவோம். வயல் விளைஞ்சி முடிவில் கூலியைத் தந்தால் போதும்” என்று பேச்சின் இடையே சொன்னார் அன்வர்.

நானும் சிரித்துக் கொண்டே “எனக்கு எந்த அனுபவமும் இதில் கிடையாது. காணி விசயமெல்லாம் யாரிடம் கேட்டுப் பெறுவது” என்றேன் அதே புன்னகையுடன்.

“அட விடுங்க சார். நீங்க சரி என்று மட்டும் கூறினால் மத்த விசயமெல்லாம் நான் கவனிக்கிறேன். காணிக்கு அன்டைக்கு கிணறு வெட்ட காணி தந்தாரே காசிம் ஹாஜியார் உங்கள சொல் விக் கேட்டாலே சரி என்று கூறுவார். கவலையை விடுங்க சார்” என்றான் அன்வர்.

ஏதோ அரைகுறை மனதோடு தலையை ஆட்டிவைத்தேன்.

அன்வர் அணைத்து காரியங்களையும் பேசி முடித்திருந்தான். வயல் வேலை ஆரம்பமாகி விதைத்து, பயிருமாகி வளர்ந்து பச்சைப்பசேலன வேளாண்மை காட்சியளித்தது.

பசனை பூச்சிமருந்து என்று என்னைத் தேடிக் கொண்டு நான் தங்கியிருக்கும் அரச விடுதி ரூமுக்கு வந்துபோகும் அன்வர் அன்று தொடக்கம் நான்கு ஐந்து நாட்களாக ஆளைக் காணவில்லை என்பதால் அன்று அரைநாள் லீவுடன் மோட்டசைக்கிள் ஒன்றையும் எடுத்துக் கொண்டு குரங்குபாஞ்சான் கிராமத்துக்குச் சென்று கொண்டிருந்தேன்.

மாரிகாலம் என்பதால் பாதையெங்கும் சேறும் தண்ணீருமாகக் காட்சியிளித்தது. மழை கூடிவரும் மேக மூட்டத்தின் இடையே பளிச்... பளிச்... சென்று மின்னலிடும் மின்னல் அதன் கிளைகளை எங்கும் பரப்பி வெளிச்சம் காட்டின. குளிரினைக் கோதிவரும் தென்றல் குளிர்ச்சியால் என் உடலைத் தொட்டபோது ஜிவ்... ஜிவ்... என்றிருந்தது. சற்று நேரத்திற்குள் பெரும் பெரும் மழைத் துளிகள் விழ என்னை மெல்ல மெல்ல நனைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம்
தது. பலமாக வீசும் காற்றுக்கு ஈடுகொடுத்ததையும் வேளாண்மை
இருப்புமும் அசைவதுபோல் என் வேகமும் எதிர்த்திசையில் என்
ஒட்டத்தை தடைப்படுத்திக் கொண்டாலும் அவதானத்துடன்
ஒடினேன்.

அஸர் தொழுகையை முடித்துக் கொண்டு வீதிவழியே வந்து
கொண்டிருந்த சிலர் என்னைக் கண்டதும் “என்ன சார் இந்த
மழை நேரத்தில் எங்கே” என்றார்கள்.

“வயலுக்குத்தான் நீங்கள் அன்வரைப் பார்த்தீர்களா?” என
வினாவினேன்.

“அதோ வருகிற மாதிரி தெரியுதே!” என்றான் ஒருத்தன்.
அன்வர் நொண்டியபடி வருவதைக் கண்டேன்.

மோட்டார் சைக்கிளை முன்னே ஒட்டிச் சென்று அன்வர்
முன்னால் நிறுத்தியபடி வினாவினேன்.

“வரம்பால் வழுக்கி விழுந்ததால் சுருக்கு” என்றான்.

“அதுதான் ஆளையே காணோம் இல்லையா? எப்படி நம்ம
வயல் நிலைமை, எப்படி சுகம்?” “இரண்டுமே பரவாயில்லை
சார். நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். கவலையை உடுங்க சார்”
என்றான் பதிலுக்கு அன்வர்.

பாக்கெட்டிலிருந்து ஐநூறு ரூபாவை எடுத்துக் கொடுத்து
செலவுக்கு வைத்துக் கொள்ளுங்கள் மழை தூறுது உரக்க முன்
போக வேணும்” என்றேன்.

“சரி சார்”

பைசிக்களை ஸ்டாட் பண்ணி ஒடவிட்டதும் சிறிது நேரத்தில்
மழையும் விரைவாக தூற ஆரம்பித்தது.

மழைக்கோட் குட் எதுவுமே எடுத்து வராததால் நனைந்தே
விட்டேன். பைசிக்களைத் தள்ளிக் கொண்டு ஓரமாக ஒதுங்கிய
கிண்ணியா ஹஸன்ஜி

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் —

நேரம் முன்னே வந்த காசிம் ஹாஜியார் என்ன தம்பி வீணா நனையுரிங்க. வாங்க என் வீட்டுக்குப்போய் இருந்திட்டு போரத யோசிப்போம்” என்றார்.

எனக்கும் அதுதான் சரி என்று பட்டது. வேறு எதுவுமே பேசாது போய் சேர்ந்தேன்.

முதலில் தலையைத் துவட்டிக்கோங்கோ என்றபடி உள்ளே சென்றவர் டவலுடன் வந்து நின்றார்.

வெளியே மழை கொட்டோ கொட்டென கொட்டின. “தம்பி எதுவும் யோசிக்க வேண்டாம். இரவைக்கு இங்கேயே தங்கிட்டு காலையிலே போகலாம். முதலில் உடைகளை மாத்திடுங்க!” என்றபடி சாரம் சேட்டெல்லாம் கொண்டுவந்து முன்னே வைத்தார் ஹாஜியார்.

மறுப்பெதுவும் கூறாமல் முடுக்கிவிட்ட பொம்மைபோல் இயங்கினேன். என்னவோ அவர் வீட்டு புது மாப்பிள்ளை போல் உபசரிப்பு, கவனிப்பு அன்றிரவு நன்றாகவே தூங்கினேன்.

வாரம் மூன்று கழிந்திருக்கும், அதற்குள்ளாகவே என்னை அவர் வீட்டு மாப்பிள்ளையாக்கிக் கொண்டார். குரங்குபாஞ்சான் மண்ணைவிட்டு அகதியாக இடம் பெயர்ந்தாலும் சம்பவங்கள் ஆழமாகவே மனதுக்குள் புதையுண்டு கிடக்கின்றது பசுமை நினைவுகளாக!.

(யாவும் கற்பனை)

18-01-2004

நவமணி

காலத்தரை

புனித றம்ளான் நோன்பு இருபதைத் தாண்டி இருந்தது.

இன்னும் ஒரு வாரத்தில் நோன்புப் பெருநாள்.

இனியென்ன உடுப்புக்கள், தேவையான பொருட்கள், புதுப்புது சட்டு முட்டு சாமான்கள் என்றே ஒரே பேச்க.

ஒவ்வொரு கடை கடையாக ஏறி இறங்கியவண்ணம் இருந்தனர் மக்கள். கடை பஜாரைவிட பேம்மன்றில் மலிவாகப் பொருட்களைப் பெற்றுக் கொள்வதில் சனக்கூட்டம் மிக நெரிசலாக இருந்தனர்.

பஸ்ஸிலிலும், ஆட்டோக்களிலிலும், மோட்டார் சைக்கிலிலும் மக்கள் குடும்பம் குடும்பமாக இறங்கிப் பொருட்களை வாங்கிக் செல்வதிலும் மிக ஆர்வமாக இருந்தனர்.

இன்று சம்பளநாள் சம்பளத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு அரைநாள் லீவ் போட்டுவிட்டுக் கடைத்தெருவுக்குப் போவதாக ஏற்கனவே மனைவி, பிள்ளைகளிடம் சுற்றியபடி கடைத்தெருவுக்கு போவதாக வும் மனைவி, பிள்ளைகளையும் அங்கு வருமாறும் சுற்றியிருந்தார்கலீல் கிளாக்கர்.

பொக்கட்டிலிருந்து செல்போனை எடுத்து “கோல்” போட்டார் மனைவிக்கு, “நான் கடைத்தெருவுக்குப் போகிறேன் ஆட்டோ ஒன்றை ஹயர் பண்ணி வந்து சேருங்கோ, சரியா?”

“இன்ஷா அல்லாஹ் சரி வந்திட்டு இருக்கோம்” என்றாள் மறு முனையிலிருந்து அவர் மனைவி மரியம்.

வழக்கம்போல் ஒவ்வொரு பெருநாளைக்கும் மனைவி மக்களை அழைத்து வந்து பெருநாள் உடுப்புக்கள் வாங்கிக் கொடுத்துவிடுவார் கலீல் கிளாக்கர்.

அவர்களுக்குப் பிடித்த உடுப்புக்களை அவர்களது அளவுகளைத் தேடிப்பிடித்து அவர்களாக “சரி” என்று சொல்லும் வரை பொறுமையாக இருந்து விடுவார். இதனால் தனக்கு சிரமம் குறைவு என்ற எண்ணங்களே மேலோங்கியிருந்தது.

ஆறு பிள்ளைகளின் தந்தையான கலீல் இலங்கைத் துறைமுகத்தில் எழுதுவினைஞராகக் கடமை புரிந்து வருபவர். அவரது மனைவியும் ஒரு பாடசாலை ஆசிரியை இருவரது மாதாந்த வருமானம் கிட்டத்தட்ட ஐம்பதைத் தாண்டிவிடும். இருந்தாலும் செலவுகள் கூடியே செல்லும். பிள்ளைகள் வளரவளர அவர்களது படிப்புச் செலவுகளும் உச்சமாகவே இருந்தது.

மற்றும் குடும்பத்தில் உம்மா, வாப்பா, தங்கைமார் என்று இருவரது பக்கத்திலும் சரிசமமாகவே இருந்து வந்தன. இதனால் பெருநாள் செலவு கைகளைக் கடிப்பதாகவே இருந்தது.

வழக்கமான கடன் பெறும் ஜவளிக்கடைகள் இருந்தாலும் பிடித்தமான உடுதுணிகள் அளவான ரெடிமேட் ஆடைகள் ஒரேயிடத்தில் கிடைப்பதற்கு ஆதலால் தேவையான ஆடைகளை உடன் பணம் செலுத்தியே வாங்க வேண்டி வரும். இதுதான் பெருநாள் காலங்களின் கடப்பாடாகும்.

இதனை என்னியே மனைவி, பிள்ளைகளை கடைக்கு வரச்சொல்லி காத்திருந்தார் கலீல் கிளாக்கர் இன்று மனைவியும் பாடசாலையில் லீவைப் பெற்று இங்கு பிள்ளைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்திறங்கினாள்.

பெருநாள் காலம் என்பதால் எல்லாப் பொருட்களின் விலை ஞம் தானாகவே உயர்ந்திருந்தது. உடுப்புக்களை எடுப்பதில் பெரியவர்களுக்கு பிரச்சினை குறைந்தது. சிறுவர்கள்தான் “எனக்கு இரண்டு சோடி உடுப்பு” எனக்கு மூன்று சோடி உடுப்பு என்று அடம்பிடித்தனர்.

“தாத்தாக்கு இரண்டு சோடி எடுத்தால் எனக்கு மூன்று சோடி” என்றபடி கை விரல்களை பார்த்து மடித்து மூன்று விரல்களை காட்டினான் அவள் தம்பி.

“அப்பிடின்டா எனக்கும் மூன்று” எனச் சப்தம் போட்டால் அவனும். அதிலும் விலை கூடினது அவனுக்கு வாங்கினால் எனக்கும் அப்படித்தான் விலை கூடினது வாங்கித்தரனும் என்ற வாதங்களும் எழுந்தன.

கலீலின் மனைவி பிள்ளைகளைப் பார்த்து “இந்தாங்கோ ஒரு ஆளுக்கு ஒரு உடுப்புதான் வாங்கித்தருவேன் மேலதிகமாக கேட்க வேணாம். சரியா?” என்றாள் ஒரு மச்சருக்கு உரிய அத்டல் தோரணையில்.

“ஆ... பக்கத்து அஸ்மியா தாத்தா வீட்டில அஸ்மிக்கு அவங்க வாப்பா ரெண்டு சோடி உடுப்பு எடுத்து கொடுத்திருக்காவ்க உங்களுக்கு எடுத்து தர ஏலாதா?” கேட்டால் கலீல் கிளாக்கரின் நான்கு வயது சிறுமி.

“அதுதானே அவங்கட வாப்பா வாங்கிக் கொடுத்திருக்காங்க உங்களுக்கும் வாங்கித்தர ஏலும் தானே” அவரது மூத்த மகனும் இளையவருக்கு ஒத்துப் பாடினாள்.

“இஞ்சப் பாருங்கோ மகள் யாரும் யாருடைய கதையும் சொல்ல வேணாம். வாங்கித்தாரதை கொண்டு போகனும் அதிகம் கதைக்காமலுக்கு எடுங்கோ” ஹச்சர் அதட்டினார் பிள்ளைகளை முறைத்துப் பார்த்து.

சிறுவர்கள் அழும் தோரணையில் முகத்தை வைத்திருந்தனர்.

ஹச்சர் கணவரைப் பார்த்து “கெதியா கணக்குகளை முடிச்சுக் கொண்டு வாங்கோ” இவங்களை வெளியே கூட்டிப் போரேன் என்றாள் கலீல் கிளாக்கரின் மனைவி.

கலீல் கிளாக்கர் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் மாறி மாறிப் பார்த்ததில் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டு “சரி சரி” உங்க ரெண்டு பேருக்கும் மத்த ரெண்டு சோடி உடுப்பையும் வேற வேற டிசைன்களில் பக்கத்துக் கடையில் பார்த்து எடுத்துத் தாரன் சரியா? என தன் பிள்ளைகளைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“ம்” கொட்டினார்கள் இருவரும் ஒருவாறு சமாதானப்படுத்தி “உம்மாங்கூட கடைக்குப் போங்க” என்று அனுப்பிவிட்டார் கலீலும்.

ஹச்சரும் கணவரை முறைத்துப் பார்த்தபடி சரிதானே “சரி முன்னே நடவுங்க வாப்பா... வாப்பா... இன்னொரு சோடி எடுத்துத் தாரதுதானே! நான் முன்னுக்குப் போறன் கெதியா வாங்க” கூறினாள் இளையவள். “சரி” என்றவாறு தலையை ஆட்டி வைத்தார். கெசியிருடன் பில்லை முடித்துக் கொண்டு அவரும் அவசர அவசரமாக வெளியேறினார்.

“வாப்பா அந்தக் கடையைப் பாருங்க வெளியில் நல்ல சேட் தொங்கப் போட்டிருக்காங்க, அங்க எங்களுக்கு அளவான சேட் டெல்லாம் இருக்கும் வாங்க கடைக்கு” அழைத்தாள் இளைய மகள்.

கனவிலும் அழியாச் சின்னம்

“சரி... சரி... நடவுங்க பார்ப்போம்” என்றார் தந்தை.

“என்ன உங்களுக்கு பைத்தியமா? இவங்கட கதை கேட்டுட்டு ஆட்டம் போடுறீங்க! இனி எடுத்த உடுப்புக்கள் போதும் பிறகு பார்ப்போம் என்றார் ஷசர். பொறுங்க பாவும்தானே சின்னங்கிறுக்கள் எடுத்துக் கொடுப்போமே” நிறுத்திவிட்டு மனைவியைப் பார்த்தார்.

அவள் மௌனமானாள்.

நாம உழைக்கிறது யாருக்கு குடுக்க பிள்ளைகளுக்குத்தானே வருஷத்துல இரண்டு பெருநாள் செலவோடு செலவு... என்றி முத்தார் வார்த்தைகளை.

சரி... சரி உங்க இஷ்டம் எடுத்துக் குடுங்க நான் வானாமென்டு சொல்லல்ல செலவு வேறு வேறு இருக்கு மிச்சம் தேவையில்லை தானே என்றுதான் கண்டிப்புடன் பேசினாள் அவர் மனைவி கஹாதியா ஷசர். அதற்கு மேல் அவரது மனைவி எதுவுமே பேசவில்லை. அவரது இஷ்டத்திற்கு விட்டுவிட்டாள். அவரும் தனக்கும், மனைவிக்கும் மற்றும் வீட்டில் இருப்பவர்களுக்கும் எடுக்கத் தவறவில்லை.

எப்படியோ ஒருவாறு உடுப்புக்கள் தேவையான சமையல் பொருட்கள் எல்லாவற்றுடனும் மூடுவட முடிச்சமாக வீடு வந்து சேர்ந்தனர்.

வீட்டுக்குள் புகுந்ததும் அவரவர் உடுப்புக்களைப் பிரித்துப் பிரித்து அனிந்து அளவும் அழகும் பார்த்து ரசித்தனர் பிள்ளைகள்.

காலையில் பதினொரு மணியளவில் கடைத்தெருவுக்குச் சென்றவர்களுக்கு எந்த களைப்பும் பசியும் தெரியவில்லை. அனை வரது முகங்களிலும் சந்தோசம் களைகட்டியிருந்தது அவர்களுக்கு.

ஆனால் கலீல் கிளாக்கரின் முகத்தில் இருக்கும் சந்தோசம் அவரது அன்பு மனைவி முகத்தில் இல்லை. அவளது போக்கின்

கனவிலும் அழியாச் சின்னம் —————

தன்மையை அவரால் புரிந்து கொள்ள முடியாதென்றல்ல தெளி வாகவே தெரிந்தது.

மனைவியை அழைத்து “தண்ணீர் விடாய்க்குது கொஞ்சம் ஜஸ்வாட்டர் எடுத்தாங்கோ குடிப்போம்” என்றார் அன்பு மனைவி யிடம். தண்ணீரைக் கொடுத்துவிட்டு மௌனமாகத் திரும்பினாள் அவர் மனைவி.

அவரும் தண்ணீரைப் பருகிவிட்டு அவள் பின்னாலேயே குசினிக்குள் நுழைந்தார்.

இங்க பாருங்க சுஹாதியா! அவங்க சின்னப்பிள்ளைங்க. அதிலும் பொம்புளப் பிள்ளையிங்க. பொடியமாறை நான் பெரிசா எதையும் குடுத்துக்கிறது இல்ல. அவனோல் வாங்கிப் போட்டு நல்ல சுதி பண்ணிப் பானோல். ஆனா பொம்புளப்பிள்ளைங்க நெலம் வேறு. நாளைக்கு நாம ஒருத்தன் கையில் புடிச்சி கொடுத்திட்டா அவங்க வாழ்க்கைப் படப் போறவங்க அவங்க நாம வாங்கி கொடுக்கிறதுவிட அவனோட மாப்பிள்ளைமார் வாங்கிக் கொடுத்து நல்லா கவனிச்சி காப்பாத்திற வனுமிருப்பான். உழைச்சி எதுவேனுமென்டாலும் செலவுபண்ணி அவங்கட ஆசைக்கு தீனிபோடுவான் உடுபிடவை வாங்கிக் குடுத்து உடுத்திப்பார்ப்பான். அதுவேறு விசயம் இதெல்லாம் செய்ய மனமில்லாதவன் ஏச்சிபுடிச்சவனா அளந்துபோடுறவன் வாச்சிட்டா, எங்கட வாப்பா, உம்மா எங்களுக்கு எவ்வளவு அள்ளி அள்ளிக்கு டுத்தாங்க, ஆசைப்பட்டதெல்லாம் எடுத்து கொடுத்தாங்க. நல்லா கவனிச்சாங்க என்ற சந்தோசத்தை சொல்லி, நெனச்சி வாழுவாங்க. இந்த வயசில நாம இதையும் செய்யலென்டா. வாப்பா, உம்மாவும் இப்படித்தான் கட்டின புருசனும் இப்படித்தான் என்றே வாழ்க்கை பூராவும் கண்ணீர்விட்டா எப்படி? சுஹாதியா?

இதை நெனச்சித்தான் எந்தப் பொம்புளப் புள்ளையா இருந்தாலும் தாய் தகப்பன்மாரு முடியுமான அளவுக்கு வாங்கிக் கொடுத்து சந்தோசப்படுங்க. குடுங்க இத நான் சொல்லல்ல சுஹாதியா

கனவிலூம் ஆழியாச் சின்னம்

எங்கட வாப்பா எங்கட சுகோதரிமாருக்கு சொன்ன கதை இது எனக்கு நெனவுக்கு வந்ததால்தான் நான் எது கேட்டாலும் பொம்பு ஸப் புள்ளைங்களுக்கு இல்லை என்று சொல்லாமல் வாங்கிக் கொடுக்கின்றேன். என்று தன் உள்ளக்கருத்தின் தன்மையை வெளிப்படுத்தினார் கலீல் கிளாக்கர்.

இதைச் சொன்னதில் ஒரு திருப்தி அவரது பார்வையில் தெரிந்தது. அவருக்குள் புதைந்து கிடந்த உண்மைகளை விளங்கிக் கொண்ட அவரது அன்பு மனைவி சுஹாதியாவின் விழிகளில் முட்டிய கண்ணீர் துளிகள் கசிந்து அவளது கண்ணங்களில் உருண்டோடின...

ஆமாம்! கால காலமாக திரைபோட்டு மறைந்து கிடக்கும் வாழ்க்கையின் எத்தனையோ உண்மைத் தத்துவங்கள் தானாக எதுவும் தலைதூக்கி நிற்பதில்லை. ஓவ்வொரு சந்தரப்பமும் நிகழ்வாகும் போதே அதனை உணர்த்தி நிற்கும்.

புதைந்து போகும் நெல்மணிகள் துளிர்விட்டு மண்ணில்தானே முளையிடுகின்றது. தன் எதிர்காலத்தின் நல்விளைச்சலாக ஆக சந்தோசப்படும் விவசாயிபோல் ஓவ்வொரு பெண்களைப் பெற்ற பெற் றோரும் சந்தோசப்படுவது வாழ்க்கை நிஜமாக நிஜமாகத்தானே!

(முற்றும்)
நவமணி
2001

நூலாசிரியர் பற்றி...

இம்மண்ணின் லெக்கியம் பரப்பில் விலைதடியின்டு முனைவிட்ட லெக்கிய விழுதுகளின் ஆழமாய் வேறான்டி ஒரு வித்தில் பல கிளோகள் நீண்டு கவிதை, கட்டுரை சிறு கதை, நாடகம், நாவல், சிறுவர் லெக்கியம், நாட்டாரியல், ஆய்வுகள், பாடல்களை செழிப்புடன் லெக்கிய வலம் வந்து மணம் பரப்பும் கலைஞர் கிள்ளியா - ஹஸன்ஷி. ஜதாருள் - ஏ-ஹஸன் அவர்கள்

எழுத்து தேசிய பத்திரிகைகளும், வானொலியினாதும் களத்தில் லெக்கிய சுலைகுர்களுக்கு படைப்புக்களை படையல் செய்தார்.

2008 ஆம் ஆண்டு, திருமலை மாவட்ட நூலக அபிவிருத்திசைபை எழுத்தாக்கத் திற்காக, "எழுத்தாளர் கௌரவிப்பு"ம் கிள்ளியா நகராட்சி மன்றம் கவிதைக் கான் "சாதனங்யாளர்" விருதுகளும், சான்றிதழ்களும் வழங்கிக் கௌரவித்தது.

சமூகநல், கலைக்கலா மன்றமலைத்து பிரதேச மீலாத், கலாச்சார விழா மேடைகளில் நாடகங்கள் எழுதி நெறிப்படுத்தி அரங்கேற்றியும் "இரு பயணங்கள்" வீடியோ காவியத்திற்கு கதை, வசனம், இயக்கமுடன் நடிக்கவும் செய்து மக்களின் வரவேற்றபைப் பெற்று கலைஞர் ஆனார், இதற்காக கிள்ளியா பிரதேச செயலகம் 2009 இல் "அரங்கத் தாரகை" பட்டமும், விருதும் வழங்கி கௌரவித்தது.

தமிழ் நாடு (இந்தியா) காயப்பட்டணத்தில் "இல்லாமியத்தமிழ் லெக்கிய மாநாடு" விழா ஆய்வரங்கிற்கான "ஆய்வுக்கட்டுரை சமர்ப்பித்து விழாமலர்" ஆய்வு மாலை"யில் கிடம்பெற்றலைக்காக, கடல் கடற்ற லெக்கியத்துக்காக லெங்கை முஸ்லிம் அமைப்பு "மக்கீன் பவுன்டேசன்" தலை நகரில் 2011 இல் விருதும், சான்றிதழும் வழங்கி, கௌரவிப்புச் செய்தமையால் பிறந்த மண்ணுக்கும், தேசத்திற்கும் பெருமை சேர்த்தார்.

கதை ஆசிரியரின் கதைகளுக்குப் பின்னால்...

பல நினைவுகள் கிருக்கின்றன

இனால் இக்கதைகள் இப்போதும் சிறக்கிறது.

விழு...விழு...முனைக்கும் விதைபோல...

இக்கதைகளை வாசிக்க, வாசிக்க யோசிப்பாய் வாசகனே!

ஏக்ஸப் பைஸல்

(ஆசிரியரும், கீலத்திருவியல், ஊடகவியளாலரும்)

978-955-4841-01-7

 9 789554 841017

Price: Rs. 350/-